

MỘNG YÊM ĐIỆN HÀ

Tôi
từng
Xuyên
qua
bộ phim
này

Mục lục

- [Chương 1: Con Gái Của Nữ Hoàng Điện Ảnh](#)
- [Chương 2: Hai Cuộc Giao Dịch](#)
- [Chương 3: Rạp Chiếu Phim Nhân Sinh](#)
- [Chương 4: Mỹ Nhân Dân Quốc](#)
- [Chương 5: Nam Chính Và Nữ Chính](#)
- [Chương 6: Sự Trường Phạt Của Tiểu Thư](#)
- [Chương 7: Tơ Nhện](#)
- [Chương 8: Lời Nói Dối Của Cha](#)
- [Chương 09: Tôi Tin](#)
- [Chương 10: Trò Chơi Của Tiểu Thư](#)
- [Chương 11: Phối Hợp Diễn](#)
- [Chương 12: Đoàn Xiếc Thú Dân Quốc](#)
- [Chương 13: Lòng Tốt Thuở Ban Đầu](#)
- [Chương 14: Lời Nguyên Cuối Cùng](#)
- [Chương 15: Hận Này Đến Chết Không Nguôi](#)
- [Chương 16: Cô Gái Xấu Xí](#)
- [Chương 17: Nơi Tất Cả Bắt Đầu \(Hoàn Quyển 1\)](#)
- [Chương 18: Thế Nào Là Yêu?](#)
- [Chương 19: Vé Chăn Chỉ Định](#)
- [Chương 20: Mẩu Tin Trên Báo](#)
- [Chương 21: Người Quen Cũ](#)
- [Chương 22: Nhà Cũ](#)
- [Chương 23: Mộng Cũ](#)
- [Chương 24: Thắng Lợi Của U Hôn](#)
- [Chương 25: Thật Giả](#)
- [Chương 26: Nhìn Thấy Thiên Đường](#)
- [Chương 27: Người Nhận Nuôi Đầu Tiên](#)
- [Chương 28: Người Nhận Nuôi Thứ Hai](#)
- [Chương 29: Người Nhận Nuôi Thứ Ba](#)

Chương 30: Đứa Trẻ Bị Bỏ Rơi

Chương 31: U Hồn Thực Sự

Chương 32+1988

Chương 33: Bóng Ma Rạp Hát

Chương 34: Hai Phút Phối Hợp Diễn

Chương 35: Cho Cô

TÔI TỪNG XUYÊN QUA BỘ PHIM NÀY

Mộng Yếm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Con Gái Của Nữ Hoàng Điện Ảnh

Quyển 1: Đoàn Xiếc Thú Dân Quốc

Chương 1: Con Gái Của Nữ Hoàng Điện Ảnh

Trải nghiệm gì còn đáng sợ hơn việc phải xem một bộ phim dở ẹc? Đó là xem một bộ phim dở ẹc do chính mình diễn.

Ninh Ninh ngồi trong rạp chiếu phim với vẻ mặt vô cảm, bên cạnh rộ lên tiếng cười, người ngồi kế dùng khuỷu tay huých huých cô: "Cô bị mù từ bao giờ thế?"

"Tôi không mù." Ninh Ninh đẩy gọng kính râm trên mặt, cô đeo kính râm không phải vì mù, mà là sợ người ta nhận ra cô là nữ chính trong phim thôi.

"Thế hả, tôi thì mù rồi." Người ngồi bên cạnh gỡ kính xuống, thong thả lau, "Từ lúc phim mới chiếu được năm phút đã thấy thị lực giảm dần, bây giờ thì mù được gần một trăm phút rồi."

"Ha, ha ha....." Ninh Ninh xấu hổ nói không ra lời, nghĩ thầm sao bộ phim đáng chết này mãi còn chưa hết.

Thật ra phim chiếu đến lúc này, hơn nửa rạp chiếu phim đã trống chỗ, những khán giả quý trọng thời gian hoặc yêu quý đôi mắt mình phần lớn đã bỏ đi từ sớm, những người còn lại thì đủ hình đủ vẻ, nào là lướt di động,

nào là nói chuyện phiếm, nào là lăn ra ngủ, chỉ có một người vẫn nghiêm túc xem phim, người đó đang ngồi ngay kế Ninh Ninh, cơ thể tàn tạ nhưng chí vẫn bền, rõ ràng đã mù hơn trăm phút đồng hồ mà vẫn kiên trì nhìn chăm chăm màn hình không ngơi nghỉ: "Cô cảm thấy bộ phim này sẽ được IMBD* chấm bao nhiêu điểm?"

*IMDB là website xếp hạng phim lâu đời và uy tín nhất thế giới.

Ninh Ninh thật sự không thể nào dối gạt lương tâm mà cho điểm tuyệt đối, vì thế cô đáp: "Ba điểm."

"Hai phẩy năm." Người ngồi kế cười khẩy, "Hai điểm cho cốt truyện, không phẩy năm cho diễn viên chính."

"Gì cơ?" Lần này Ninh Ninh không thể bình tĩnh được nữa, cô quay đầu nhìn về phía đối phương, "Phim rác mà còn đòi diễn viên thế nào nữa? Cốt truyện thì thiếu năng, lời thoại thì ngu ngốc, Ảnh Hậu cũng chẳng cứu được cái phim này đâu!"

"Cô nghĩ diễn viên là gì? Là biến thứ tầm thường thành thần kỳ, là khiến cho một bộ phim hai điểm trở thành ba điểm." Vị khán giả ngồi kế vẫn nhìn màn hình, trong bóng tối không thấy rõ gương mặt người đó, chỉ có thể thấy đường viền gò má ông ta và ánh sáng phản chiếu từ mắt kính, "Lấy đâu ra lăm phim hay, lấy đâu ra lăm nhân vật sâu sắc thế, phần lớn diễn viên đều khởi đầu từ những phim rác cả, chỉ vì phim không hay mà diễn viên có thể không diễn hết mình chắc?"

Bộ phim đã kết thúc, dòng danh sách cuối phim chậm chậm chạy từ dưới lên, đèn trong rạp bừng sáng, chiếu lên gò má ông ta.

Đạo diễn kỳ cựu, Trần Quan Triều.

Ông ta quay đầu mỉm cười với Ninh Ninh, trái tim Ninh Ninh lại chìm xuống đáy vực, bởi vì cô đã đoán được mục đích ông ta tới xem phim, và

cả lời tiếp theo ông ta muốn nói.

"Mẹ của cô là một diễn viên vĩ đại." Trần Quan Triều đứng dậy đi ngang qua chỗ cô, bỏ lại một lời than tiếc nuối, "Tiếc là cô không phải."

Ông ta đi rồi, những khán giả khác cũng lục tục kéo đi, trong rạp chiếu phim trống trải chỉ còn Ninh Ninh vẫn ngồi tại chỗ không nhúc nhích, giống như một pho tượng.

Tiếng chuông di động bỗng vang lên, cô cúi đầu lấy điện thoại ra, trên màn hình là tin nhắn người quản lý gửi tới: "Buổi thử vai tháng sau cô khỏi cần đi nữa nhé, đạo diễn Trần vừa gọi điện cho cấp trên, nói rõ là sẽ không tuyển cô đâu."

Ninh Ninh rã rời buông thông tay, trên màn hình lớn trước mặt cô, từng cái tên trong danh sách diễn viên trượt dần lên, như sóng lớn xô vào bờ cát, từng cái tên cũ bị những cái tên mới đẩy dạt đi, nhiều tên như thế, có mấy cái sẽ được người ta nhớ, có mấy cái sẽ bị người ta quên lãng, có mấy cái sẽ được người ta ca ngợi, có mấy cái sẽ bị người ta khinh thị?

"Doanh thu "Tôi là đại mỹ nhân" ngày càng giảm, dự kiến doanh thu phòng vé không đủ ba trăm vạn!"

"Lời nguyên của thế hệ con "sao"! Con gái của Ảnh Hậu huyền thoại Ninh Ngọc khó mà thành ngọc báu!"

"Tin nóng! Ninh Ninh hé lộ: Chấp nhận quay bất cứ thể loại phim gì, miễn là có tiền!"

Chỉ trong vùn vùn một đêm, tin đồn nhảm rộ lên khắp trời, trong những lời chỉ trích gay gắt, Ninh Ninh đi vào bệnh viện, đẩy cửa phòng bệnh, cô thấy mẹ mình nằm nghiêng trên giường, bên gối đặt một chiếc di động, trong đó đang phát bộ phim rác đang nổi rầm rộ của cô - "Tôi là đại mỹ nhân".

"Mẹ." Ninh Ninh thở dài, đi đến quỳ xuống bên mép giường, áp trán lên mu bàn tay mẹ, nói khẽ, "Con xin lỗi, mẹ đừng xem nữa."

Thật xin lỗi, cô không nên nhận bộ phim rác này.

Nhưng nếu không nhận, cô sẽ không có đủ tiền cho mẹ chữa bệnh.

Vốn còn ôm một chút hy vọng, hy vọng chính mình có thể giống như mẹ, dùng sức mình ngăn cơn sóng dữ, dù phải đóng một bộ phim rác cũng vẫn có thể tỏa sáng rực rỡ như ánh trăng, thu hút ánh mắt của mọi người, nhưng thực tế chứng minh cô đã quá vọng tưởng, sở dĩ huyền thoại được gọi là huyền thoại, chính là hoàn toàn không thể mô phỏng lại, cô chỉ kế thừa gương mặt của mẹ, nhưng lại không kế thừa tài hoa của bà.

"Con xin lỗi." Ninh Ninh không nén nổi nghẹn ngào, "Con xin lỗi mẹ, con không có tài năng nghệ thuật....."

"Ai nói con không có tài năng nghệ thuật nào?" Ninh Ngọc Nhân cười, "Con giống mẹ như đúc đấy chứ, nhìn mà xem."

Ninh Ninh đỏ hoe mắt ngẩng đầu, nhìn theo ngón tay gầy guộc chỉ còn trơ xương của mẹ, thấy chính bản thân mình trong màn hình di động, lỗ mũi phồng to, mắt trợn trừng, y như một con gấu mù đang hùng hục lao xuống núi, gào lên với nam diễn viên chính: "Rõ ràng tôi đẹp như thế! Sao anh không chịu nhìn tôi hả! Anh nhìn tôi, anh nhìn tôi đây này!"

Ninh Ninh nhắm mắt, run rẩy nói: "Mẹ, chúng ta cứ tắt cái video này đi đã được không? Con cảm giác sắp nôn đến nơi rồi."

"Lần đầu mẹ đóng phim cũng phun đầy nước bọt vào mặt nam diễn viên chính như thế này đấy." Ninh Ngọc Nhân lại xem rất say sưa ngon lành, "Sau đó nam chính đòi bỏ vai, nói cứ nhìn thấy mặt mẹ là muốn xòe ngay cái ô ra rồi....."

"Sau đó thì sao?" Ninh Ninh hỏi.

Ninh Ngọc Nhân nhún vai: "Sau đó thì vai của mẹ bị người khác thay chứ sao."

Ninh Ninh ngạc nhiên nhìn bà, cô không tin nổi Ảnh Hậu huyền thoại mà cũng có lịch sử đen tối như thế, phải biết rằng trước khi được tôn là "Ảnh Hậu huyền thoại", Ninh Ngọc Nhân còn có một danh hiệu khác - diễn viên trời sinh. Vô số đạo diễn tiếng tăm đều tuyên bố rằng Ninh Ngọc Nhân là diễn viên tài hoa nhất mà họ từng gặp, dù có là quý phi cao sang hay cô thôn nữ quê mùa, là gián điệp xảo trá hay nữ ca sĩ si tình, thậm chí ngay cả khi diễn vai đàn ông, bà đều có thể diễn y như thật.

Không, thậm chí không thể dùng y như thật để hình dung.

Bộ phim cuối cùng trước khi bà giã từ nghiệp điện ảnh là do Trần Quan Triều làm đạo diễn, đó là một bộ phim về gián điệp thời chiến, lúc ấy đạo diễn Trần Quan Triều đã từng phát biểu đồng ý trong một cuộc họp báo: "Sẽ không bao giờ có diễn viên nào xuất sắc hơn Ninh Ngọc Nhân, nếu tôi chiếu một đoạn phim do người khác đóng, anh xem lại mấy lần là có thể nhìn ra họ đang diễn, nhưng nếu tôi chiếu đoạn phim cô ấy đóng, anh sẽ cho rằng đó là một đoạn băng thảm vấn thật sự, dù cho anh có xem đi xem lại bao nhiêu lần đi chẳng nữa!"

Vậy nếu so ra, diễn xuất của Ninh Ninh thì gọi là gì?

"Thôi, mẹ đừng an ủi con làm gì." Ninh Ninh uể oải nói, "Trình độ con đến đâu, xem phim là rõ sờ sờ, đạo diễn Trần còn cố tình gọi điện thoại cho con nữa đấy....."

Nói tới đây, cô thoáng ngập ngừng, vốn không định nói tiếp, nhưng Ninh Ngọc Nhân dịu dàng thúc giục một câu: "Ông ta bảo sao?"

"..... Ông ta khuyên con rời khỏi cái ngành này." Ninh Ninh chua xót nói, "Nói phim con đóng vừa tra tấn người xem vừa tra tấn chính mình, ngoài cung cấp cho cư dân mạng cái mặt để chế icon thì chẳng có tác dụng gì."

"Ôi dào." Ninh Ngọc Nhân nở một nụ cười trang nhã, "Nói như rằm ấy."

Ninh Ninh choáng váng: "Mẹ, nói fan nào tàn của mẹ như thế mà được à?"

Ninh Ngọc Nhân cười ha hả: "Năm đó tay nam chính khóc lóc muốn đuổi mẹ chính là ông chứ ai."

Ninh Ninh: "....."

Không thể tưởng được đạo diễn kỳ cựu còn có quá khứ đen tối như thế đấy!

"Diễn viên là cô độc." Ninh Ngọc Nhân thu lại nụ cười, nghiêm túc nhìn Ninh Ninh, phản chiếu trong mắt Ninh Ninh đã không còn là người phụ nữ đẹp nhất Đông Phương, mà là một bộ xương khô, bởi vì cơn bệnh giày vò, tóc của bà đã rụng hết, thịt cũng teo đi cả, chỉ còn một lớp da mỏng bọc ngoài bộ xương, "Khán giả như thủy triều ồ ạt ập tới, rồi lại giống thủy triều rời con mà đi, có thể vĩnh viễn làm bạn với con, chỉ có diễn xuất của con mà thôi."

"Nhưng con không có....." Không đợi Ninh Ninh nói xong, Ninh Ngọc Nhân đột nhiên kéo tay cô, sau đó đặt một thứ đã chuẩn bị từ trước vào tay cô.

Một tấm vé xem phim.

Ninh Ninh cúi đầu nhìn lòng bàn tay, đây là một tấm vé xem phim từ vài thập niên trước, có khi nó còn nhiều tuổi hơn cả cô. Một tờ giấy mỏng màu vàng, bên trái in một con dấu hình tròn, trong con dấu viết hàng chữ Vé Vào Cửa, bên phải là một khung hình chữ nhật, trong khung viết Rạp Chiếu Bóng Nhân Sinh, phía dưới viết Số 45 - Hàng 8.

"12 giờ đêm, tới rạp chiếu phim số 35 đường Yên Chi xem một bộ phim đi." Ninh Ngọc Nhân nói, "Một mình con thôi."

Giây tiếp theo bà lại đổi ý, giật chiếc vé lại: "Không, con đừng đi nữa."

"Mẹ....." Ninh Ninh khó hiểu nhìn bà, "Mẹ sao thế?"

Ninh Ngọc Nhân nhìn cô với vẻ mặt phức tạp, mãi lâu sau mới hỏi: "Ninh Ninh, con có thật sự muốn trở thành một diễn viên giống mẹ không?"

Ninh Ninh: "Đương nhiên rồi."

Ninh Ngọc Nhân: "Muốn tới cỡ nào?"

"Mẹ hỏi thế con biết hình dung thế nào?" Ninh Ninh nhú mày.

"Đời này ngoài ức gà luộc, không được động tới những loại thịt khác." Ninh Ngọc Nhân chậm rãi nói.

Ninh Ninh vốn nghiện món thịt nướng xâu, nghe vậy không nhin được mặt mày vắn vẹo một chốc, cuối cùng kiên quyết hy sinh như tráng sĩ chặt cổ tay: "Con làm được."

Ninh Ngọc Nhân: "Cho dù vợ con sắp sinh đến nơi cũng phải diễn cho xong bộ phim đang diễn dở."

Ninh Ninh: "Con là con gái mà."

"Vậy được rồi." Ninh Ngọc Nhân rất biết lắng nghe đôi câu khác, "Cho dù chồng con sắp sinh đến nơi, cũng phải diễn cho xong bộ phim đang diễn dở."

"..... Việc này thì không được." Ninh Ninh khó xử trả lời, "Lúc đấy con phải ở bên hai cha con bọn họ chứ."

Ninh Ngọc Nhân: "Ngốc thế, đàn ông thì dễ sao được."

Ninh Ninh: "....."

"Câu hỏi cuối cùng." Ninh Ngọc Nhân tạm dừng một lát, nhìn cô, "Con có bao giờ từ bỏ việc đóng phim không?"

Những bình luận tiêu cực trên khắp các phương tiện truyền thông, cuộc điện thoại đêm khuya từ Trần Quan Triều, những lời chửi rủa trên Weibo, tin đồn nhảm nhí trong công ty..... Từng hình ảnh hiện lên trước mắt Ninh Ninh, cô không chịu nổi nhắm mắt lại trốn tránh hiện thực, cuối cùng gian nan kéo căng mí mắt: "Con mãi mãi sẽ không từ bỏ đâu."

Ninh Ngọc Nhân nở nụ cười, nụ cười này khuynh quốc khuynh thành, trong thoáng chốc, đệ nhất mỹ nhân của màn bạc đã từng khiến bao người say mê, thầm thương trộm nhớ đã trở lại.

"Vậy thì con đi đi." Bà một lần nữa đưa tấm vé cho Ninh Ninh, sau đó nhắm mắt lại, lộ ra một nụ cười hoài niệm, "Nơi đó, đã từng thay đổi vận mệnh mẹ, nó cũng có thể thay đổi vận mệnh con....."

Giọng nói đột nhiên ngưng bật.

"Mẹ..... Mẹ? Mẹ ơi!"

Chín giờ ba mươi phút tối ngày 11 tháng 11 năm 2016, Ánh Hậu huyền thoại Ninh Ngọc Nhân qua đời vì bệnh ung thư, hưởng thọ năm

mười hai tuổi.

TÔI TỪNG XUYÊN QUA BỘ PHIM NÀY

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Hai Cuộc Giao Dịch

Rất nhiều người đến tham dự lễ tang, có các diễn viên nổi tiếng, cũng có những đạo diễn trứ danh, rồi cả đám phóng viên và những diễn viên không mấy tiếng tăm theo chân họ đến, buổi tang lễ nhanh chóng bị bọn họ biến thành một bữa tiệc xã giao.

"Việc này thật kỳ quái, không phải sao?" Một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng Ninh Ninh, "Bà ấy lúc còn sống chẳng có mấy bạn bè, sau khi chết tự nhiên lại mọc ra nhiều bạn ghê."

Ninh Ninh không cần quay đầu lại cũng biết người tới là ai.

Trần Quan Triều bước tới sau cô, khom lưng, đặt bó cúc trắng trong tay lên quan tài.

"Cô đã biến bà ấy thành một món đồ triển lãm." Ông ta đứng thẳng dậy, quay đầu cười với cô.

Môi Ninh Ninh mấp máy, nhưng cô không nói nổi lời phản bác. Bởi vì ông ta nói đúng, những người thật lòng tới tham dự lễ tang của bạn mình sẽ không mang theo nhiều phóng viên và gậy tự sướng như thế.

"Đúng rồi." Trần Quan Triều nói, "Gần đây tôi mới nghe được một tin đồn."

"Tin đồn gì?" Ninh Ninh hỏi.

"Nghe nói cô muốn bán đấu giá di vật của mẹ cô." Ông ta nhìn cô chăm chăm, "Bao gồm cả những chiếc cúp và nội y của bà ấy."

Ninh Ninh trợn trừng mắt không tin nổi: "Sao tôi có thể làm một việc như thế chứ?"

"Tốt nhất là cô đừng có làm thế." Trần Quan Triều im lặng một chốc như đang cân nhắc điều gì, cuối cùng ông ta nói, "Tuần sau cô có thể tới thử vai, tuy đã chọn được nữ chính rồi, nhưng vai nữ phụ vẫn chưa xác định đâu."

Nếu ông ta nói điều này với Ninh Ninh từ trước tang lễ, nhất định cô sẽ rất mừng rỡ và biết ơn, nhưng giờ này nghe miệng ông ta nói thế, cô lại cảm thấy vừa nhục nhã vừa khổ sở, bởi vì như vậy chẳng khác nào một loại bố thí.

"Đây không phải bố thí." Trần Quan Triều như nhìn thấu tâm tư cô, một nụ cười khinh miệt hiện trên khóe môi ông ta, "Đây là một cuộc giao dịch. Cô giữ lại tôn nghiêm cho mẹ cô, tôi cho cô một cơ hội, chỉ thế mà thôi."

Ninh Ninh trợn mắt, vừa định lên tiếng thì di động vang lên, cô cúi đầu nhìn số điện thoại, nhíu mày, nói một tiếng xin lỗi với Trần Quan Triều, sau đó vội vàng vào phòng nghỉ.

"Bà nói gì?" Trong phòng nghỉ, Ninh Ninh không nén nổi cơn giận, "Mẹ vừa mới đi, bà đã muốn bán đấu giá di vật của mẹ ư?"

Trong một cửa hàng xa xỉ ở Hongkong, một bà già mặc áo khoác lông chồn đang thử nhẫn kim cương, nhân viên bán hàng đứng bên cạnh cầm điện thoại cho bà ta, bà ta vừa ngắm nghía ánh sáng lấp lánh trên ngón tay mình, vừa thờ ơ nói: "Dạ này tôi không đủ tiền chi tiêu."

Ninh Ninh hít sâu vài hơi: "Bà muốn bao nhiêu?"

"Cứ đưa tôi một trăm vạn trước đã." Bà ta nói.

"..... Tháng trước mới đưa bà mười vạn, tháng này bà vừa mở miệng đã đòi trăm vạn?" Ninh Ninh nói.

"Lúc mẹ cô còn trẻ, tôi có đòi bao nhiêu nó cũng cho tôi mà không nói một lời." Bà già lạnh lùng nói, "Nó cái gì cũng tốt, chỉ mỗi tội sinh ra cái loại vô lương tâm nhà cô, xin cô có tí tiền chu cấp mà cô cũng phải cò kè mặc cả với tôi, muốn chọc cho bà ngoại cô tức chết có phải không?"

Trên đời còn có người tráo trở như thế đấy!

Người trong giới hay ngoài giới ai mà chẳng biết, Ninh Ngọc Nhân cái gì cũng tốt, điểm duy nhất không tốt chính là có một bà mẹ như quỷ hút máu, Thôi Hồng Mai. Một ảnh hậu như Ninh Ngọc Nhân, tới lúc tuổi già nghèo túng ngay cả tiền chữa bệnh cũng không có, tiền đi đâu hết rồi? Tiền đều vào hết áo lông chồn, nhẫn kim cương với biệt thự của Thôi Hồng Mai chứ đâu.

"Tôi không có tiền!" Ninh Ninh không nhịn nhục được như mẹ cô, "Tiền tôi còn phải giữ lại mua mộ cho mẹ tôi nữa chứ!"

"Được thôi." Thôi Hồng Mai tinh bơ nói, "Chúng ta gặp nhau ở buổi đấu giá vậy nhé."

Nói xong, bà ta ngắt điện thoại, nhìn vào di động cười khẩy một tiếng: "Hừ, đòi đấu với tao à."

Di động lại vang lên, nhân viên phục vụ nhìn về phía Thôi Hồng Mai, Thôi Hồng Mai lại xua tay nói: "Đừng để ý đến nó, cứ để cho nó gọi, mấy người còn kiêu mẫu nào mang hết ra đây cho tôi thử đi."

Bên kia, Ninh Ninh gọi liên tục hơn mười cuộc điện thoại, cuối cùng không nhịn nổi ngẩng mặt lên trời mắng: "Quân cướp bóc!"

Nghĩ Thôi Hồng Mai dám nói dám làm, Ninh Ninh không thể không nhanh chóng liên hệ với nhà tang lễ, bảo bọn họ mau chóng kết thúc lễ tang, đồng thời lên Ctrip đặt vé máy bay, chuẩn bị tới tận nơi ngăn bà ta lại.

Một tang lễ hoành tráng đã kết thúc qua loa như thế.

Khách khứa lục tục ra về, rất nhiều người phàn nàn trách cứ. Trong một chiếc Bentley, một anh chàng cao lớn điển trai chột mở miệng: "Ba, hình như ba hơi quá đáng rồi thì phải?"

"Ý con là sao?" Trần Quan Triều ngồi vào bên cạnh hẳn, tài xế giúp ông ta đóng cửa xe lại.

Anh chàng điển trai -Trần Song Hạc, con trai của Trần Quan Triều lạnh nhạt nói: "Ba căn bản đâu có định cho cô ta đóng phim của ba, ba gọi cô ta tới thử vai chỉ là để cô ta hiểu rõ sự chênh lệch giữa cô ta với con và với những người khác, sau đó dùng những lần "cut" liên hồi nghiền nát cô ta."

"Con thấy như thế là quá đáng à?" Trần Quan Triều cười nói, "Dung túng cho nó tiếp tục ở lại cái ngành này mới là quá đáng, là vô trách nhiệm với khán giả, cũng là sự sỉ nhục đối với nghề diễn viên này."

"Vậy sao?" Trần Song Hạc liếc xéo ông ta một cái, không hề nể nang mà vạch trần ông ta, "Con chỉ thấy một fan thiếu não đang vô cớ gây rối thôi."

Trần Quan Triều ngây ra một lúc, sau đó luống cuống phản bác: "Ba mà là fan thiếu não à!"

"Người diễn xuất kém có đẩy ra đấy, ba lại chỉ nhắm vào mỗi cô ta." Trần Song Hạc lạnh nhạt nói, "Còn chẳng phải vì trong mắt ba, cô ta là vết nhơ trên người Ninh Ngọc Nhân hay sao?"

Nói xong, hấn lạnh lùng nhìn ông ta. Sau khi nhận được tin Ninh Ngọc Nhân qua đời, người đàn ông này ru rú trong nhà khóc gần ba ngày, thật chẳng khác nào người chết là vợ ông ta. Không, lúc vợ ông ta chết, ông ta còn chẳng nhỏ được một giọt nước mắt, thậm chí không tới dự lễ tang của bà, hấn khóc lóc gọi điện thoại cho ông ta, ông ta chỉ dừng dừng đáp: "Chờ ba quay phim xong đã." Kết quả đợi ông ta về, mẹ đã sớm thành một hũ tro tàn.

Nghĩ đến đây, Trần Song Hạc quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, cách đó không xa, Ninh Ninh ôm hũ tro cốt, sắc mặt u buồn, bước chân vội vã, bóng dáng lẻ loi kia cực kỳ giống hấn năm đó. Trần Song Hạc nhìn cô, tâm tình rất phức tạp, trong chốc lát cảm thấy khuôn mặt cô thật đáng ghét, trong chốc lát lại cảm thấy đồng cảm với cô.

Lúc này, xe khởi động.

Chiếc Bentley màu xám bạc chạy sượt qua Ninh Ninh, không biết vì sao cô chột ngừng bước, quay đầu nhìn hấn, ánh mắt hai người thoáng chốc giao nhau trong buổi lễ tang rả rích mưa dầm, lại nhanh chóng chuyển đi, cảm xúc xốn xang dần dịu lại, cuối cùng vẫn là nỗi căm hận nhiều hơn, Trần Song Hạc quay mặt đi, nghĩ thầm: Lần sau gặp mặt, nhất định phải nghiền nát cô ta.

Ninh Ninh không để tâm ánh mắt thoáng qua khi này, sau khi lễ tang kết thúc, lẽ ra cô phải bận bịu lo chuyện mờ mả, nhưng bà Thôi đã phá vỡ toàn bộ kế hoạch của cô, cô chỉ đành tạm thời để hũ tro của mẹ ở nhà, sau đó vội vàng chạy tới Hongkong.....

Nghênh đón cô là một bản hợp đồng.

Hợp đồng đặt giữa bàn trà, Ninh Ninh cùng Thôi Hồng Mai ngồi mặt đối mặt, bầu không khí giương cung bạt kiếm.

"Bà biết bà đang làm gì không?" Ninh Ninh lạnh lùng nói, "Bà đang bán rẻ cháu gái của bà đấy!"

"Không, tôi cảm thấy cái giá này rất công bằng đấy chứ." Thôi Hồng Mai vắt chéo chân ngồi trên chiếc sofa kiểu Âu, so với tháng trước, trên ngón tay bà ta nay có thêm một chiếc nhẫn kim cương cỡ bự, "Không chỉ đầu tư cho cô đóng phim và quay quảng cáo, ông Dương còn đồng ý mỗi tháng chu cấp cho tôi năm mươi vạn phí sinh hoạt, chuyện này tốt cho cả tôi và cô đấy thôi."

Ninh Ninh hơi khom người nhìn thẳng vào bà ta: "Trong lòng bà, tôi cũng chỉ đáng giá năm mươi vạn một tháng thôi à?"

"Nếu cô có tài được như mẹ cô thì đương nhiên tôi chẳng tội gì giết gà lấy trứng." Thôi Hồng Mai rít một hơi thuốc, khước miệng phun ra một làn khói trắng, "Nhưng cô có không? Được mỗi cái mặt mới mẻ xinh đẹp, liệu mới mẻ được bao lâu?"

Ninh Ninh cuộn lại nắm tay trên đầu gối, xưa nay luôn có người phủ nhận cô, nhưng đây là lần đầu tiên cô bị tổn thương như vậy, bởi vì đây là người thân ruột thịt của cô, bà ta phủ nhận tất cả của cô, ngoại trừ vẻ bề ngoài.

"Bây giờ..... tôi không bằng mẹ." Ninh Ninh mím môi nói, "Nhưng tôi vẫn đang nỗ lực....."

"Thôi bỏ đi." Thôi Hồng Mai ngắt lời cô, "Ngọc Nhân chỉ cần hai năm đã nổi khắp trời nam biển bắc, còn cô? Cô đóng phim bao nhiêu năm rồi?"

Ninh Ninh vừa phẫn nộ vừa hổ thẹn, cô định lấy lý do là thời đại khác nhau, có quá nhiều người cạnh tranh, khán giả ngăm mặt là chính chứ mấy ai chịu xem diễn xuất..... Nhưng tất cả đều là lấy cớ, nói đi nói lại, vẫn là bản thân cô kém cỏi, nếu cô không chỉ có vẻ đẹp của mẹ mà còn có được diễn xuất của bà, thì bây giờ cô căn bản sẽ không rơi vào cảnh ngộ này.

Ít nhất Thôi Hồng Mai sẽ không đưa cho cô một bản hợp đồng nhục nhã như vậy.

Việc này chẳng khác nào cầm dao khắc từng chữ trên ngực cô, mà là đồ vô dụng, diễn xuất chẳng ra gì, mà trả giá nhiều như vậy cũng chỉ đáng làm bõ nhí cho tổng giám đốc thôi.

"Nếu tôi nói không thì sao?" Ninh Ninh lạnh lùng hỏi.

Thôi Hồng Mai ngả người ra sau dựa vào chiếc sô pha, môi đỏ như máu, ngón tay kẹp điếu thuốc, nói: "Biết trước là cô vô lương tâm rồi mà, nhưng mà không sao, tôi đã liên hệ với một hội đấu giá rồi, theo ước tính ban đầu, đồng cúp với váy dạ hội và nội y của mẹ cô, tổng cộng có thể bán được chừng bảy tám trăm vạn, cũng tạm đủ để bà già này sống nốt nửa đời sau đây nhì."

..... Có lẽ sẽ có người mắng cô bất hiếu, nhưng nếu bây giờ thiên đường mà cho chiết khấu, một bà ngoại có thể đổi lấy một người mẹ, Ninh Ninh sẽ lập tức đem thiêu bà già này ngay!

"Bản hợp đồng này, tôi không ký được." Trước vẻ mặt xanh mét của Thôi Hồng Mai, Ninh Ninh nhắc bản hợp đồng trên bàn, xé thành từng mảnh nhỏ, "Bà cũng khỏi phải dọa dẫm tôi, bà có một phần thừa kế, tôi cũng có một phần, phần của bà làm sao bán được đến tám trăm vạn."

"Mày muốn chọc tao tức chết phải không, khụ khụ khụ!" Thôi Hồng Mai lập tức dấm ngực ho khan.

Ninh Ninh chẳng tin bà ta sẽ chết được. Hôm qua bà ta mới hẹn hò với một gã cơ bắp, còn đăng cả ảnh khóa môi lên blog nữa cơ mà.

"Bây giờ tôi cho bà một lựa chọn khác." Ninh Ninh rút một chiếc bút và một quyển sổ từ trong túi, ném lên bàn, "Liệt kê hết di vật ra, bà một

nửa tôi một nửa, phần của bà, bà hãy ra một cái giá hợp lý, chờ tôi kiếm được tiền, tôi sẽ mua lại từ tay bà."

Thôi Hồng Mai lập tức ngừng ho, nhắc cây bút trên bàn, nhanh chóng viết hí hoáy vào quyển sổ.

Danh sách liệt kê xong, Ninh Ninh cầm lên xem thử, một con số thiên văn*. Đặc biệt là những vật dụng cá nhân như nội y, cái nào cũng ra giá ngất ngưỡng đến trăm vạn.

*Những con số rất lớn từ hàng trăm triệu trở lên.

Ninh Ninh hiểu rõ trong lòng, muốn lấy được những di vật này, phương pháp thực dụng nhất chính là cứ để bà ta mở hội đấu giá, dù sao Ninh Ngọc Nhân cũng không phải minh tinh đang hot, những thứ nội y này dù thế nào cũng không thể bán được giá trăm vạn. Nhưng cô không thể làm như vậy, danh dự của mẹ cô không thể ném đi như thế được.

Cô chỉ có thể khẽ cắn môi, nói: "Được rồi."

Thôi Hồng Mai giờ mới cảm thấy mỹ mãn, hướng về bóng lưng Ninh Ninh thúc giục: "Vậy cô phải nhanh lên đấy nhé, tháng sau tôi có hẹn đi du lịch Hawaii với người ta rồi, không có tiền là không được đâu."

Tôi biết! Bà nói trên blog cả rồi, bà muốn đi hưởng tuần trăng mật với gã trai cơ bắp của bà!

Bước chân Ninh Ninh thoáng chững lại, sau đó nhanh chóng hướng ra ngoài.

Vội vàng lên máy bay, lại vội vàng xuống máy bay, trên taxi, Ninh Ninh liên tục gọi điện nhắn tin xin việc, bất cứ công việc gì cũng được, bất cứ nhân vật nào cũng xong, cô muốn kiếm tiền.

Nhưng vì ảnh hưởng từ bộ phim rác tệ hại kia, giờ ai nấy đều coi cô là hung thần của phòng vé, người nào người nấy khéo léo từ chối. Người quản lý biết được tin tức liền gọi điện cho cô, cảnh cáo: "Nếu cô còn muốn làm cái nghề này, thì thôi ngay cái giọng 'việc gì cũng nhận, nhân vật gì cũng diễn' đi, biết điều thì ngậm miệng lại, để qua khoảng thời gian này rồi tính tiếp."

Tuy quản lý nói rất nghiêm khắc, nhưng thuốc đắng dã tật lời thật mất lòng, đó hoàn toàn là vì muốn tốt cho Ninh Ninh, trong lòng Ninh Ninh cũng hiểu. Nhưng giờ phút này, cái cô cần không chỉ là lời khuyên, cô cần một lời an ủi, cho dù là một câu "Cô có khỏe không" đều được. Nhưng mà Lý Bác Nguyệt là một quản lý vừa tài giỏi vừa có tiếng tăm, hẳn luôn bận tối mắt tối mũi, nghệ sĩ dưới tay hẳn ta không ít, Ninh Ninh là một trong số đó, nhưng không phải người quan trọng nhất.

Ngắt điện thoại, Ninh Ninh cố tìm trong di động một người bạn có thể tâm sự, kết quả lật tới lật lui, phát hiện bên trong chỉ có số điện thoại của đồng nghiệp, không có một ai có thể cho cô mượn bờ vai để khóc một trận.

Để trở thành một diễn viên đủ tiêu chuẩn, cô gần như đã hy sinh tất cả.

Không có bạn bè, không có giải trí, không có sở thích nào khác, chỉ có tập luyện, tập luyện, tập luyện hết năm này sang năm khác.

Trả giá nhiều như vậy, nhưng hoàn toàn không có kết quả gì.

Nước mắt dồn nén nhiều ngày tuôn ra, Ninh Ninh nhìn hình ảnh phản chiếu của chính mình trên màn hình điện thoại, không nén nổi nghẹn ngào: "Không có một ưu điểm gì, sao mà còn sinh ra trên đời này làm gì....."

Cô che miệng không ngừng nước nở, ngoài cửa sổ xe, mưa đã đổ xuống từ bao giờ, một bảng hiệu cũ kỹ chợt lóe lên trong màn mưa.

"Dừng xe!"

Xe đỗ lại ven đường, Ninh Ninh mở cửa xe bước xuống, không có ô, cô cứ đứng như thế trong cơn mưa tầm tã, nhìn rạp chiếu phim trước mặt.

Rạp chiếu phim Nhân Sinh.

TÔI TỪNG XUYÊN QUA BỘ PHIM NÀY

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Rạp Chiếu Phim Nhân Sinh

Mùa đông trời chóng tối, lại thêm một cơn mưa, cả thế giới như chìm trong một màn đen.

Rạp chiếu phim trước mắt trở thành ánh sáng duy nhất trong bóng tối.

Nó là một cái rạp nhỏ, giữa hai bức tường chỉ có một cánh cửa gỗ đủ một người đi, trước cửa treo hai cái đèn lồng dài buông xuống hai bên, ánh sáng màu vàng cam ấm áp chập chờn trong mưa gió. Nó là một cái rạp cũ kỹ lâu đời, tấm poster dán trên tường giống như từ thập niên 70, màu sắc loang lổ, chữ viết cũng không còn rõ. Nhưng lại khiến người ta đã nhìn rồi sẽ khó quên, bởi vì nó là rạp chiếu phim Nhân Sinh, nằm trên giao lộ Yên Chi, nó là nơi mà trước khi chết, Ninh Ngọc Nhân vẫn luôn tâm tâm niệm niệm.

Ninh Ninh bước về phía đó, nhưng bị một người cản lại.

Đó là một người đàn ông đeo một tấm mặt nạ trắng như tuyết, ăn mặc như đám vô lại giang hồ thời đại trước, phía trên mặc áo choàng trắng, bên hông buộc đai lưng bằng vải đen, dưới chân còn đi một đôi giày vải đen, cất giọng ồm ồm xuyên qua mặt nạ bảo cô: "Vẫn chưa đến giờ."

"Bác nhìn xem." Ninh Ninh nâng tay lên, nước mưa tấp xuống lòng bàn tay cô, "Mưa lớn thế này, cho cháu mua vé vào bên trong chờ tạm được không?"

Đối phương lắc đầu.

Ninh Ninh nài nỉ hết lời, nhưng đối phương vẫn chỉ lắc đầu.

Không ngờ còn có một nơi quái quỷ như thế, đến cả người gác cửa cũng quái quỷ như thế! Ninh Ninh hận không thể mở ngay trang Dianping* ra, chấm cho cái rạp chiếu phim này âm điểm, cô hầm hừ xoay người, giơ tay gọi taxi.

*trang web chuyên cung cấp các nhận xét, đánh giá về nhà hàng và các cơ sở kinh doanh ở Trung Quốc.

Taxi nhanh chóng chở cô đi, sau đó một lần nữa đưa cô trở lại.

Mở cửa xe, Ninh Ninh lại đứng trước mặt người gác cửa, hỏi: "Bây giờ đã đến giờ chưa?"

Người gác cửa bình tĩnh nói: "Còn năm phút nữa."

Ninh Ninh cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, 11 giờ 55.

Cô không khỏi nhớ tới lời mẹ dặn dò trước lúc lâm chung: "12 giờ đêm, con hãy tới rạp chiếu phim số 35 đường Yên Chi xem một bộ phim, chỉ một mình con thôi."

Thật đúng là 12 giờ, hơn một phút đồng hồ không được, muộn một phút đồng hồ cũng không được.

Ninh Ninh dùng túi xách che đầu, mưa càng lúc càng lớn, cô đi tới đi lui trước cửa, cảm thấy chính mình giống như con ốc. Năm phút đồng hồ vừa hết, cô lập tức muốn đi qua cửa, nhưng lại bị người gác cửa giơ tay ngăn lại.

"Vé vào cửa." Người gác cửa vẫn nói bằng giọng ồm ồm.

Ninh Ninh luống cuống tay chân một chập, cuối cùng móc được tấm vé xem phim cũ mềm từ trong túi xách. Một tờ giấy màu vàng mỏng teo, bên trái in một con dấu hình tròn, trong con dấu viết hàng chữ Vé Vào Cửa, bên phải là một khung hình chữ nhật, trong khung viết Rạp Chiếu Bóng Nhân Sinh, phía dưới viết Số 45 - Hàng 8.

Dường như người gác cửa không ngờ rằng cô thật sự có vé, hiếm khi nhìn cô thêm một cái, sau đó cúi đầu xé vé, nghiêng người để lộ ra cửa gỗ phía sau: "Một người một vé, qua cửa không còn giá trị."

Cuối cùng cũng được vào. Ninh Ninh thở phào nhẹ nhõm, trước khi qua cửa, cô liếc nhìn tấm poster dán trên đó.

Một tấm poster cũ giống như lưu vật từ những thập niên bảy mươi, tám mươi, màu sắc sặc sỡ như một bức tranh sơn dầu, có lẽ do bị nước mưa gột rửa, màu sắc và chữ viết đều có phần loang lổ, hai diễn viên chính tuy rất đẹp, nhưng gương mặt thì cực kỳ xa lạ, Ninh Ninh không nhận ra ai trong đó, chỉ có thể xem tên của bọn họ trong bảng danh sách diễn viên.

Tên phim: Đoàn Xiếc Thú Dân Quốc

Diễn viên chính: Trần Quân Nghiê, Lý Tú Lan.

"Chưa nghe bao giờ." Ninh Ninh thầm lẩm bẫm một câu, quay đầu bước vào cửa lớn.

Hoàn toàn đối lập với bên ngoài lụp xụp không thể tả, bên trong lại ngăn nắp gọn gàng đến bất ngờ.

Từng chiếc ghế gỗ chạm trổ hoa văn được xếp giữa phòng, liếc mắt nhìn qua có cảm giác giống như rạp hát thời dân quốc, nhưng ở phía trước không phải tấm màn sân khấu đỏ thẫm, mà là một màn hình chiếu bóng trắng tinh.

"Ghế của cô ở đây." Một nhân viên dẫn Ninh Ninh đến chỗ ngồi, đó là một cô gái trẻ mặc sườn xám thêu hoa, giọng nói nhu hòa, trên mặt cũng đeo một tấm mặt nạ, không phải mặt nạ trắng lạnh lẽo, hoàn toàn không có biểu cảm như người gác cửa, mà là một tấm mặt nạ cung nữ cổ đại đang mỉm cười, giữa cánh môi điểm một chấm đỏ chót.

Ninh Ninh ngồi xuống, nhìn quanh bốn phía, người người đi lại xung quanh đều đeo mặt nạ, thậm chí bác gái lao công cũng đeo một chiếc mặt nạ đang mếu máo.

"Sao các cô đều mang mặt nạ?" Ninh Ninh nhận lấy ly đồ uống nóng từ tay cô gái mặc sườn xám, vừa ủ cho ấm tay vừa hỏi.

Cô gái trẻ cười tủm tỉm đáp: "Công nhân viên đều phải đeo mặt nạ ạ."

Cuối cùng Ninh Ninh cũng hiểu cảm giác quái dị khi vừa bước vào đây là vì sao. Nhìn khắp xung quanh, tất cả đều là nhân viên đeo mặt nạ, vị khách duy nhất không đeo mặt nạ, chính là cô.

Cho dù là phim chiếu lúc nửa đêm, cũng không tới mức vắng khách như thế chứ?

Đang muốn hỏi một câu không còn vị khách nào khác hay sao? Bác gái lao công đang khom lưng quét rác đột nhiên đứng thẳng lên, xách chổi đi ra ngoài, những công nhân viên khác cũng như vừa nghe được tiếng chuông mà chỉ bọn họ có thể nghe thấy, ai nấy đều ngừng việc trong tay, lũ lượt chạy ra ngoài như nước thủy triều.

Tình cảnh này thật sự rất giống chạy nạn khi có báo cháy, Ninh Ninh không nhin nổi đứng bật lên khỏi chỗ ngồi, gọi với theo sau lưng bọn họ: "Mọi người đi đâu thế?"

Cả đám người cùng ngừng bước, rồi cùng nhau quay đầu lại.

Mặt nạ mếu, mặt nạ khi, mặt nạ thư sinh..... Đủ loại mặt nạ nhìn về phía cô, sau tấm mặt nạ cung nữ cổ đại, cô gái mặc sườn xám thêu hoa dùng giọng Ngô mềm mại nói: "Bộ phim sắp bắt đầu, mời quý khách thưởng thức."

Ninh Ninh còn muốn hỏi thêm, đột nhiên ánh đèn tắt ngấm, khoảng ba giây sau, màn hình phía xa sáng lên, một mảnh trắng bệch trong bóng tối.

"Mình không sợ mình không sợ mình không sợ." Ninh Ninh tự thôi miên mình, cô ngồi xuống, thuận tiện ngậm ống hút, uống một hợp nước nóng cho đỡ sợ.

Màn hình trắng một lúc lâu, mới chậm rãi hiện lên một hàng chữ.

"Bộ phim dựa trên một câu chuyện có thật."

Sau đó là một giọng nam chậm rãi hát: "Lừa được rồi, cho tự chọn tượng gỗ, cái thọt, cái mù, cái đứt lìa chân tay, phải giống y như thế, bắt đi ăn xin kiếm tiền."

Ninh Ninh chảy mồ hôi.

Cô vẫn ngồi không nhúc nhích trên ghế, chỉ có con người hoảng sợ đảo qua đảo lại.

Không phải cô không muốn cử động, mà là từ khi giọng người đàn ông kia vang lên, cô không động đậy được.

Cô gắng sức há miệng, muốn kêu cứu, nhưng không phát ra được thanh âm nào, ngược lại là giọng nói của những người khác càng lúc càng lớn, giọng đàn ông, giọng đàn bà, từ xa đến gần, mỗi lúc một rõ ràng bên tai cô: Tĩnh lại, tĩnh lại, tĩnh lại.....

"Ninh nhi, con mau tĩnh lại đi mà!"

Ninh Ninh bồng nhiên chớp mắt.

Cô đã có thể cử động, nhưng lại sợ tới mức không dám nhúc nhích.

Cô đã có thể nói chuyện, nhưng lại không biết nên nói gì.

Trước mắt là ba người cả nam cả nữ, ba gương mặt xa lạ.

Một bác sĩ mặc áo khoác trắng có bộ râu màu tiêu, đang dùng hai ngón tay vạch mí mắt cô, một phụ nữ đứng tuổi mặc quần áo người hầu thời dân quốc, đang chắp tay trước ngực không ngừng niệm Bồ Tát, người cuối cùng là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, gương mặt gầy guộc, trên miệng là hai bộ ria mép so le đến nực cười, quần áo, đầu tóc trông như đã nhiều ngày không tắm, mắt thì đỏ sọng như mấy đêm liền không ngủ, nắm tay cô chảy nước mắt: "Ninh nhi, con đừng ngủ nữa, đừng dọa cha mà."

Ninh Ninh nhìn bàn tay đang bị ông ta cầm, một bàn tay nho nhỏ, trắng gầy xanh xao, nắm gọn lỏn trong bàn tay to màu nâu đồng của ông ta.

Hình ảnh dừng lại ở hai bàn tay, ống kính dần dần kéo xa, rạp chiếu phim không một bóng người, chỉ có một ly đồ uống nóng đặt ở nơi Ninh Ninh vừa ngồi ban nãy, lẳng lẳng tản ra chút hơi nóng cuối cùng.

Ngoài cửa lớn, nước mưa từ mái hiên đổ xuống, rơi rào rào xuống đất, người gác cửa chậm rãi quay đầu, nhìn vào tấm poster dán trên cánh cửa.

Chỗ trống sau dòng tên diễn viên, đột nhiên xuất hiện một nét mực, tiếp đó từng nét từng nét, giống như có một cây bút vô hình, điền thêm một cái tên.

Tên phim: Đoàn Xiếc Thú Dân Quốc

Diễn viên chính: Trần Quân Nghiê, Lý Tú Lan, Ninh Ninh.

TÔI TỪNG XUYÊN QUA BỘ PHIM NÀY

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Mỹ Nhân Dân Quốc

Một buổi sớm năm 1915.

Thời gian này xóm làng chơi làm ăn ế ẩm, cửa lớn của Miên Hoa Đường mở ra, nhưng không phải để mời chào khách, một gã tạp dịch vừa ngáp vừa bước ra ngoài, mua hai phần sữa đậu nành và bánh quẩy ở cửa hàng bán điểm tâm, sau đó bưng cùng nước rửa mặt vào phòng Lý Tỷ Nhi. Chậu đồng đặt trên một cái bàn trà thấp, hơi nóng bốc lên. Một người phụ nữ dùng chiếc lược vừa được đưa tới từ bên cạnh, nhẹ nhàng rửa qua nước, rồi quay về trước gương.

Trong gương phản chiếu hai gương mặt, ngồi trên ghế là Khúc lão đại, đứng hầu bên cạnh ông ta, là Lý Tỷ Nhi.

Sau khi được Lý Tỷ Nhi chải chuốt, hai bên ria mép so le chống ngược rớt cuộc ngoan ngoãn rủ xuống dưới, chỉnh tề dán trên môi Khúc lão đại, ông ta hài lòng vuốt ria mép, nói: "Tốt rồi, lần này không sợ Ninh Nhi không nhận ra ta nữa rồi."

Lý Tỷ Nhi cười: "Xem ông nói kìa, làm như Ninh Nhi chỉ nhận ra ông nhờ vào bộ ria mép vậy."

"Ta đi liền hai năm, con bé còn nhận ra ria mép của ta đã là tốt lắm rồi." Nhớ tới ánh mắt xa lạ lúc con gái trông thấy mình, Khúc lão đại không nén được thở dài, quay đầu hỏi, "Đồ ta nhờ em mua đâu? Em đã mua chưa?"

"Ở đây." Lý Tỷ Nhi kéo ngăn tủ đầu giường, lấy từng thứ bên trong bày ra, một chiếc kẹp tóc ngọc trai, một hộp phấn có khắc hình nhân vật trong Mẫu Đơn Đình, một lọ nước hoa hiệu Song Thù..... Cuối cùng cô cầm lấy một chiếc vòng tay bằng bạc sáng loáng, lắc lắc trước mặt người đàn ông, "Mấy thứ kia chẳng đáng bao nhiêu, chỉ có cái này là hơi tốn công một chút, lão Trương bên Khánh Vân đâu chịu hạ mình đánh trang sức cho người khác, ông không biết em phải thủ thủ bao nhiêu lời ngon ngọt bên gối, lão mới chịu nhận công việc này đây. Ông nhìn chất lượng, nhìn kỹ thuật này xem, của hồi môn kê dưới đáy hòm cho tiểu thư khuê các cũng chỉ cần có thế!"

"Đúng là chỉ có đám đàn bà con gái bọn em biết mua đồ." Khúc lão đại vừa lòng nhận lấy cái vòng, ngắm nghía một lát rồi khom lưng kéo cái va li để dưới gầm bàn ra, cùng lúc va li mở ra, ông ta hất cằm về phía Lý Tỷ Nhi, tỏ vẻ cho phép cô ta bốc một nắm.

Lý Tỷ Nhi nuốt nước miếng, thò tay vào bốc, lúc rút ra, trong tay là một vốc bạc trắng lóa.

"Trong va li rốt cuộc có bao nhiêu tiền?"

Hôm sau, nhân lúc đánh bài, Lý Tỷ Nhi kể lại chuyện này cho đám chị em quen biết, bọn họ tò mò hỏi.

"Em nào có biết." Lý Tỷ Nhi bốc một quân bài, nói dừng dừng, "Nhưng chắc đủ để bao cả cái Miên Hoa Đường của chúng ta trọn một tháng."

Cả đám xuýt xoa tặc lưỡi, một người trong đó ước ao: "Có vị khách hào phóng có tiền như thế, nửa đời sau cô chẳng phải lo gì nữa nhé."

"Hào phóng ở đâu ra, là một gã yêu con gái đến phát cuồng thì có." Lý Tỷ Nhi cười mĩa một tiếng, "Nói chuyện với gã, mười câu thì đến tám câu ca ngợi con gái gã, bảo con gái gã là cái gì mà tiểu tiên nữ trên trời, là hoa

phú quý dưới nhân gian, bảo em còn không bằng một đầu ngón tay của con bé."

"Đẹp đến thế thật sao?" Một người hỏi.

"Nào đã có ai gặp qua." Lý Tử Nhi đánh quân bài trong tay xuống, "Chỉ biết con bé từ nhỏ đã yếu ớt, bệnh tật liên miên, sau ba tuổi thì chưa từng bước chân ra khỏi nhà, có khi còn bó chân nữa ấy..... Ủ rồi!"

Những tiếng lách cách vang lên liên tiếp trên bàn mặt chược, một người bốc một quân bài, thuận miệng hỏi: "Nhưng mà nói đi nói lại, em mua vòng Khánh Vân cho gã đó thật đó hả?"

Hàng giả!

Ninh Ninh nắm chiếc vòng trong tay, phía đối diện, Khúc lão đại còn đang lải nhải mãi không ngừng: "Sư phụ Trương của tiệm Khánh Vân không chịu đánh trang sức cho ai đâu, lần này cha phải nhờ người quen mới cầu xin được ông ta đấy, con thấy thế nào? Có đẹp không? Con thích không?"

Ai thèm thích đồ rởm chứ?

Cả đời Ninh Ngọc Nhân từng đóng không ít những bộ phim lấy bối cảnh thời Dân Quốc, có một người hâm mộ si mê phim của bà, tặng cho bà nguyên bộ trang sức bạc thời Dân Quốc, khéo thay cũng xuất xứ từ Khánh Vân, về sau bộ trang sức này bị Thôi Hồng Mai mượn để đeo, từ đó Ninh Ninh không còn thấy nó nữa.

Được xem qua hàng thật rồi thì sao không nhận được ra hàng giả! Ninh Ninh có thể bảo đảm, Khúc lão đại bị người quen lừa rồi! Nhưng cô lại không thể nói ra sự thật, làm một thiếu nữ chỉ ru rú trong khuê phòng, cửa lớn không ra cửa nhỏ không tới, có khi còn không phân biệt nổi đâu là gà đâu là vịt, cô chỉ đành che giấu lương tâm nói: "Dạ, đẹp lắm."

"Nào, để cha đeo cho con." Khúc lão đại lập tức xỏ đôi vòng vào cổ tay cô, sau đó cười bảo cô, "Đẹp quá, Ninh Nhi của cha là cô bé xinh đẹp nhất trần đời."

Ninh Ninh giơ hai tay lên, nhìn trái nhìn phải, cảm thấy giá trị bản thân bị hai cái vòng rơm này kéo xuống không ít, cô ủ rũ nói: "Con biết là cha đang nói dối, nhưng dù sao vẫn cảm ơn cha nha."

Khúc lão đại ngậy ra một lúc, quay đầu lại hô to: "Má Vương!"

"Lão gia." Người hầu gái trung niên trong nhà chậm chậm chạy tới.

Khúc lão đại lạnh lùng nói: "Bà nói xem, trong mắt bà tiểu thư là gì?"

"Là cách cách triều Thanh, là tiểu tiên nữ từ trời giáng xuống, là đóa hoa phú quý của nhân gian." Má Vương cúi đầu nhìn sàn nhà, nói một lèo như đang đọc thuộc lòng, "Là cô gái xinh đẹp nhất trần đời, có một không hai."

Ninh Ninh: "..... Đừng nói nữa, con buồn nôn quá."

"Sao lại buồn nôn?" Khúc lão đại sờ tay lên trán Ninh Ninh, "Con lại khó chịu chỗ nào, có cần cha gọi bác sĩ Vương đến không?"

Ninh Ninh lập tức rùng mình.

Lúc vừa xuyên tới đây, cô vốn định giả bộ mất trí nhớ để tránh rắc rối, nhưng mà Khúc lão đại nhất quyết không chịu chấp nhận sự thật này! Ông ta lau nước mắt, xoay người rút phắt súng chia vào đầu bác sĩ Vương: "Phải chữa khỏi bệnh cho con bé! Tôi muốn nghe nó gọi một tiếng cha!"

Từ đó bác sĩ Vương cùng Ninh Ninh chung sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng. Sau nửa tháng, bác sĩ Vương giựt đứt cọng râu cuối cùng, còn Ninh Ninh sau khi trải qua hàng loạt phương pháp trị liệu nào tiêm, nào

uống thuốc, nào giác hơi các loại..., rớt cuộc không thể nhịn được mà gào lên gọi Khúc lão đại: "Cha!"

Từ đó về sau, Ninh Ninh vừa thấy Khúc lão đại đã hốt hoảng trong lòng, mỗi khi ánh mắt ông ta rơi xuống trên người cô, cô lại không nhịn được mà muốn đóng giả thành con gái ông ta, Khúc Ninh Nhi!

Đối với một diễn viên mà nói, việc này không khó..... Mới là lạ!

Trước kia khi đóng phim, trong tay cô lúc nào cũng có sẵn kịch bản, cô nên nói gì, làm gì, trong kịch bản đều viết rõ ràng, cô thậm chí không cần làm toàn bộ, cần bay trên trời hay ẩn thân dưới đất đã có người đóng thế, cần viết chữ vẽ tranh cũng có người diễn hộ, cô cũng giống như phần lớn các diễn viên, càng ngày càng trở thành một bộ phận trên dây chuyền sản xuất, một bộ phận tương đối quan trọng, nhưng chưa tới mức không thể thay thế.

Nhưng lúc này đây, không có kịch bản, không có diễn viên đóng thế, không ai nói cho cô biết, nhân vật cô phải sắm vai là hạng người gì, chính bản thân cô phải phỏng đoán tất cả. Ninh Ninh liếc nhìn Khúc lão đại, cảm thấy chính mình là hạng người gì không quan trọng, hiện tại mấu chốt nhất là phải biết rõ đối phương là hạng người gì.

Vì thế cô hất tay ông ta ra: "Cha kệ con!"

Khúc lão đại không những không giận, mà còn dịu dàng hỏi cô: "Làm sao vậy, ai làm con gái yêu của cha không vui?"

"Là cha đó!" Ninh Ninh vén một bên tay áo lên, chìa cánh tay về phía ông ta, "Cha đi mãi không chịu về, hễ về là lại sai người đun thuốc bắt con uống, còn dùng châm đâm con, còn úp một đồng hộp vào lưng con* nữa, cha nghĩ mà xem, bây giờ cả người con đều bốc mùi thịt hộp rồi nè."

*Đoạn này Ninh Ninh nói đến liệu pháp giác hơi.

Khúc lão đại nắm lấy cánh tay của cô mà hít hà, như một con chó lớn: "Không thối không thối, vẫn thơm phưng phức mà."

Ông ta càng nhún nhường, Ninh Ninh lại càng thêm tác oai tác quái.

Bởi vì theo quan điểm của cô, cãi vã chính là mỗi thử mỗi quan hệ giữa hai người nhanh nhất.

Bộ mặt thường ngày được che giấu sẽ lộ ra khi cãi vã, rất nhiều lời bình thường không được nói ra cũng sẽ bị thốt lên trong vô ý, tuy rằng sau đó có thể giải thích rằng khi đó nói như vậy chẳng qua là giận quá mất khôn, nhưng dựa vào kinh nghiệm của Ninh Ninh, những lời buột miệng ra khi nổi giận phần lớn đều là lời nói thật.....

Có điều xét thấy Khúc lão đại có giắt súng ngang hông, Ninh Ninh không dám vừa bắt đầu đã gây quá mức với ông ta, cô quyết định vẫn nên tiến hành từ từ thì tốt hơn..... Cô còn phải chừa chút thời gian để lúc cần còn quỳ xuống xin tha nữa chứ.

"Hừ!" Cô đẩy Khúc lão đại ra, chân trần từ trên giường nhảy xuống, đi thẳng tới chỗ tủ quần áo.

Khúc lão đại khom lưng nhắc giày của cô lên, hấp tấp đuổi theo: "Ninh Nhi, lại làm sao thế hả con?"

"Con không chịu nổi cái nhà này nữa." Ninh Ninh mở tủ quần áo, lôi hết sườn xám, váy vóc, áo choàng trong đó ra, vắt lên khuỷu tay, "Con muốn bỏ nhà ra đi!"

Quần áo trong tủ vừa nhiều vừa đẹp, có cái còn kèm theo mũ để phối, có cái thì phối với đồ trang sức, trang sức mặc dù có cả thật cả giả, nhưng hàng thật vẫn chiếm đa số. Mấy thứ này không ăn cũng chẳng uống được, tiêu tiền vào mấy thứ này chỉ có thể là những kẻ không giàu cũng thuộc nhà

sang, xét theo cách nói năng và hành xử của Khúc lão đại, thì khả năng ông ta là nhà giàu mới phát vẫn cao hơn một chút.

Mà đám giàu xổi cũng chia thành hai loại, một loại là dùng một cái có rất nhiều tiền, loại kia là bỗng nhiên tìm ra được cách kiếm rất nhiều tiền, ông ta là loại nào trong đó?

"Không được, con không được ra ngoài." Khúc lão đại đoạt lại quần áo trong tay cô, vẻ mặt nghiêm túc khuyên bảo, "Bên ngoài loạn lắm con à....."

Ninh Ninh còn tưởng ông ta sắp giảng giải thế thái nhân tình cho mình, vội nín thở lắng nghe.

"..... Ngoài đó toàn là bọn đàn ông không đứng đắn thôi." Vẻ mặt Khúc lão đại cực kỳ nghiêm túc, "Chỉ cần bị chúng nó nhìn một cái là con sẽ to bụng đó!"

Ninh Ninh: "....."

Ông coi tôi là con cóc hả!

Ninh Ninh không muốn làm một đứa ngốc, nhưng dưới hoàn cảnh gia giáo như vậy, tỷ lệ nuôi ra một đứa ngốc thật sự quá cao. Cô ngây ra một chốc rồi hỏi: "Vậy lúc nào con cũng đi theo cha có được không? Con hứa sẽ không chạy lung tung, lúc nào cũng ở trong tầm mắt cha, đúng rồi, con còn có thể giúp cha làm việc....."

"Không được!" Khúc lão đại càng không đồng ý, "Công việc của cha, con không làm được đâu."

"Cha không cho con thử thì sao biết con không làm được?" Thật ra Ninh Ninh chỉ muốn biết ông ta làm nghề gì.

Nhưng Khúc lão đại dường như không muốn cho cô biết nghề nghiệp thật của mình, ông ta ấp úng nói: "Việc của cha là việc của đàn ông, con gái không làm được đâu....."

Ông ta im lặng một lúc lâu, lại bổ sung một câu: "Dù sao nhiều nhất là năm năm nữa, không, chỉ ba năm thôi! Ba năm sau cha sẽ rửa tay chậu vàng, ngày ngày ở nhà chơi với con, cha sẽ không để con phải cô đơn một mình nữa."

Mí mắt Ninh Ninh giật giật, công việc gì mà chỉ làm ba năm đã đủ tiêu xài cả đời? Suy xét đến bối cảnh thời đại này, Ninh Ninh không khỏi nghĩ tới buôn lậu vũ khí hoặc ma túy.....

Thấy Ninh Ninh vẫn im lặng, Khúc lão đại hơi sốt ruột.

"Cha còn mua cho con nhiều quà lắm, con xem này." Ông ta vội ôm một đồng hồ tới, nào là kẹp tóc ngọc trai, hộp phấn có khắc hình nhân vật trong Mẫu Đơn Đình, nước hoa hiệu Song Thù,... "Con thích không?"

Ninh Ninh nhìn ông ta một cái, không nhận quà của ông ta, thậm chí còn tháo cái vòng trên cổ tay trái ném về phía ông ta.

"Cái này không thay thế được cha!" Cô lại tháo nốt cái vòng trên tay phải, ném vào ông ta, "Cái này cũng không thay được cha! Con trả hết cho cha đó, cha trả cha lại cho con!"

Mấy lời giận dỗi vu vơ chỉ có thể moi ra những chuyện chẳng quan trọng gì..... Khụ, nói trắng ra là, Khúc lão đại thật sự quá dễ nói chuyện, Ninh Ninh cảm thấy nếu không làm liều một lần, ông ta tuyệt đối sẽ không chịu cãi nhau với mình! Nói thì nói thế, nhưng cô vẫn không dám ném thẳng cái vòng vào mặt ông ta, sợ ông ta đã không giận thì thôi, một khi giận lên sẽ đánh chết cô mất.....

Nhưng mà cô quên mất một điều, cô là một đứa tay chân hậu đậu.

Cái vòng thứ nhất trúng vào ngực Khúc lão đại, cái thứ hai trúng giữa trán ông ta.

Loong coong hai tiếng, hai cái vòng tay lần lượt rơi xuống đất, trên cái thứ hai còn dính chút máu.

Ninh Ninh hít hà một hơi, mãi lâu sau mới lấy hết dũng khí, chuyển ánh mắt từ cái vòng dưới đất, lên mặt Khúc lão đại.

Ông ta khóc rồi.

Ninh Ninh: "....."

Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, cả người toát lên vẻ nham hiểm xảo trá, hễ không vừa ý là rút súng chia vào đầu người ta, cứ thế im lặng đứng tại chỗ, nhìn cô mà khóc..... Thôi ông cứ rút súng chia vào đầu tôi đi còn hơn!

Ninh Ninh: "Đau, đau lắm hả cha?"

Khúc lão đại lắc đầu, nước mắt như thanh đao nhỏ, cắt ngang gương mặt đầy phong sương của ông ta.

Ninh Ninh: "..... Vậy sao cha lại khóc?"

Khúc lão đại xoay người kéo va li tới, mở ra trước mặt Ninh Ninh, một đồng bạc trắng chiếu lên mặt cô loang loáng, ông ta nhặt một đồng xu bạc dăng lên trước mặt cô, trên mặt còn hoen nước mắt, nịnh nọt cười nói: "Ninh Nhi, lần này cha kiếm được nhiều tiền lắm, con muốn gì cha cũng mua cho con, nhé..... Chắc con phải muốn thứ gì đó chứ."

Ninh Ninh sững sờ nhìn mặt ông ta.

Trong nháy mắt đó, cô đột nhiên hiểu được rằng, người này..... sẽ không bao giờ to tiếng với cô.

Ninh Ninh vỗ vỗ trán, che mắt lại hỏi: "..... Con muốn gì cũng được ạ?"

Khúc lão đại vội vàng gật đầu.

"Con muốn đổi một người cha khác....." Lời Ninh Ninh nói chính là lời thật lòng, xuyên qua đã đủ cực rồi, cô muốn có một ông bố bình thường một chút!

"Riêng điều này thì không được!" Khúc lão đại kiên quyết từ chối.

"Thôi được rồi." Ninh Ninh buông tay, thuận miệng đổi một yêu cầu khác, "Con muốn đầu của Viên Thế Khải*."

*là một đại thần cuối thời nhà Thanh và là Đại Tổng thống thứ hai của Trung Hoa Dân Quốc.

Vốn tưởng rằng ông ta sẽ do dự một lát, sau đó chậm rãi nói: "Cha nghĩ chúng ta nên bàn bạc về yêu cầu đầu tiên của con thì hơn." Kết quả là Khúc lão đại thoáng do dự trong chớp mắt, sau đó rút súng ra, xoay người đi ra ngoài.

"..... Cha quay lại đây!" Ninh Ninh vội gọi ông ta lại.

Khúc lão đại quay đầu lại, ánh mắt như trước giờ tiền biệt.

"..... Con đùa với cha thôi mà." Ninh Ninh bước hai bước về phía ông ta, dang tay ra, ngượng nghịu nói, "Thật ra con không cần gì hết, cho con cái này là được rồi....."

Không chờ cô đi bước thứ ba, một cánh tay mạnh mẽ đã ôm chầm lấy cô.

Ninh Ninh cũng vòng tay ôm lại ông ta, trong lòng cô đã hiểu ông ta là hạng người gì.

Kết luận chính là..... Khúc lão đại chính là một kẻ yêu con gái đến phát cuồng!

Con gái là đẹp nhất, con gái lúc nào cũng đúng, kể cả có sai ông ta cũng sẽ không uốn nắn! Con gái đòi hỏi quá đáng cỡ nào cũng được ông ta thỏa mãn, còn không ngừng ca ngợi con bé, bắt những người xung quanh cùng nhau ca ngợi con bé, nói con bé là cô bé xinh đẹp nhất trần đời, dần dà, Khúc Ninh Nhi sẽ biến thành hạng người thế nào đây?

Nó sẽ cảm thấy mình là cô bé xinh đẹp nhất trên đời!

Khờ khạo, kiêu căng, tự tin, tự đại, nói không chừng sẽ còn cảm thấy trái đất đang quay quanh mình!

Ninh Ninh cần phải sắm vai, chính là một người như vậy.

TÔI TỪNG XUYÊN QUA BỘ PHIM NÀY

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Nam Chính Và Nữ Chính

Ninh Ninh cảm thấy tâm trạng rất phức tạp, bộ phim cuối cùng cô đóng trước khi xuyên qua là Tôi Là Đại Mỹ Nhân, sau khi xuyên qua, vở kịch đầu tiên cô phải diễn, xem chừng cũng có thể đặt tên là Tôi Là Đại Mỹ Nhân.

"Đây là trời phạt mình vì tội đóng toàn phim rác chằng?" Cô lẩm bẩm trong lòng, sau đó lại tự giễu một tiếng, "Ờ, nếu đúng là thế thật, thì giới nghệ sĩ đã biến thành khu vực mất tích trọng điểm từ lâu rồi."

Hôm sau, cô tỉnh lại trong tiếng gọi của má Vương, mở mắt ra thì thấy má Vương đang đứng ngược sáng, giọng nói đều đều như một đường thẳng: "Tiểu thư, dậy rửa mặt đi thôi, lão gia mang hai "của lạ" về cho cô đây."

Ninh Ninh bò dậy khỏi giường, đang muốn tìm cái gương để tự rửa mặt, má Vương đã cầm một cái khăn ấm tới lau mặt cho cô, xong xuôi lại nhanh nhẹn giúp cô chải đầu, mặc quần áo, thậm chí còn đánh răng cho cô, cuối cùng quỳ gối dưới giường, nhẹ nhàng xỏ đôi giày thêu vào chân cô.

..... Đừng bảo tiếp theo sẽ ấm cô đi như ấm đũa con nít đấy nhé? Ninh Ninh sợ tới mức nhảy phắt xuống giường, vừa bước được nửa đường, phía sau đã truyền đến tiếng gọi hốt hoảng của má Vương: "Tiểu thư! Mặt của cô!"

"Mặt con làm sao?" Ninh Ninh tự sờ lên mặt mình, nói.

Má Vương cầm một cái mặt nạ tới: "Lão gia nói, ngoài lão gia và chồng tương lai của cô ra, không được để gã đàn ông nào khác thấy mặt cô."

Ninh Ninh cười nói: "Vậy nhờ chẳng may bị một người đàn ông khác nhìn thấy thì sao?"

Má Vương đáp: "Vậy thì trên đời này sẽ mất đi một gã đàn ông."

..... Bà rõ ràng là một người giúp việc, sao phải nói chuyện như sát thủ xã hội đen thế hả?

Hai người bước vào sân, ánh nắng tươi sáng, dưới cây mai trong sân dựng một cái ghế, trên ghế lót một tấm đệm bằng lông rất dày, má Vương đỡ Ninh Ninh ngồi xuống, lúc này cả người Ninh Ninh được bao bọc kín mít, đôi tay cũng đeo một đôi găng bằng ren trắng, ngọt ngọt tới mức cô cảm thấy như mình mắc phải bệnh hủi vậy.

Trước mặt, Khúc lão đại đang xua một đôi thiếu niên thiếu nữ tới.

"Ngày ngày ở trong nhà chắc con cũng buồn." Khúc lão đại cười ha ha, vung cái roi trong tay như đám nghệ sĩ biểu diễn xiếc khỉ trên phố, "Cha bảo hai đứa này biểu diễn mấy màn xiếc cho con xem."

Ninh Ninh ơ một tiếng, má Vương bên cạnh hỏi: "Tiểu thư, làm sao vậy?"

"Không có gì." Ngoài miệng thì trả lời như thế, nhưng trong lòng Ninh Ninh đã nổi sóng to gió lớn.

Cô bị xuyên qua lúc đang xem phim, đôi khi cô không nhận được mà nghĩ, liệu chuyện cô xuyên qua có mối liên hệ gì với cái rạp chiếu phim kỳ lạ kia không? Cô vẫn chưa tìm được chứng cứ gì, cho đến khi trông thấy đôi nam nữ phía đối diện.

Bên trái là cậu thiếu niên, tuổi chừng mười lăm, mười sáu, người gầy guộc, trầm mặc ít lời, không chịu ngẩng đầu lấy một lần mà chỉ nhìn chăm chăm đôi giày vải đen trên chân mình, khiến người ta không thấy rõ mặt mũi cậu ta thế nào.

Thiếu nữ bên phải lại khác hẳn, cô ta cứ nhìn lén Ninh Ninh miết, như là muốn vươn một đôi tay từ trong mắt, hất tấm mặt nạ trên mặt cô xuống, để xem khuôn mặt thật ở phía sau.

Khúc lão đại vung tay tát: "Nhìn cái gì mà nhìn, cúi đầu xuống!"

Nửa khuôn mặt của thiếu nữ sừng vù lên, cô ta cúi đầu không dám nhìn Ninh Ninh nữa.

Ninh Ninh hít sâu một hơi: "Cha, cha đừng đánh cô ta."

Người ông đánh chính là Lý Tú Lan, là nữ diễn viên chính trong tấm poster trên cửa rạp chiếu phim Nhân Sinh đó.

"Được, được, cha không đánh nữa." Khúc lão đại đối mặt với cô thì ôn hoà, quay đầu lại nhìn Lý Tú Lan vẫn là bộ dáng hung dữ, "Còn không mau làm ảo thuật cho tiểu thư xem?"

"Vâng." Lý Tú Lan cúi đầu bước về phía Ninh Ninh, vừa đi vừa lấy ra một bộ cừu liên hoàn, ngón tay cô ta rất linh hoạt, mười ngón tay xoay một cái đã xếp ra một chiếc đèn lồng, lại xoay thêm lần nữa, lại thành một đỉnh bạc, càng lúc càng xếp ra nhiều thứ phức tạp hơn, nào là mũ quan, hoa mẫu đơn, chim chóc, thậm chí có cả một chiếc xe đạp, khiến cho mọi người vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Nhưng không ai nhận ra, theo động tác thoăn thoắt trên tay, bước chân cô ta cũng càng lúc càng tiến tới gần Ninh Ninh, càng lúc càng gần.....

Cuối cùng, cứu liên hoàn hóa thành một sợi dây, Lý Tú Lan gần như dùng hết sức chồm tới, dùng sợi dây siết cổ Ninh Ninh, đôi mắt nhìn về phía Khúc lão đại, khàn giọng gào lên: "Thả tôi đi!"

Gần như vừa dứt lời, một bả vai từ bên cạnh huých mạnh vào cô ta, hất cô ta văng ra mấy mét.

Lý Tú Lan á một tiếng, ngã ngời ra đất, sau khi thấy rõ đối phương là ai, cô ta hét lên một cách tuyệt vọng: "Trần Quân Nghiên!"

Ngược Ninh Ninh phập phồng một lát, cô quay đầu nhìn thiếu niên đang đỡ mình bên cạnh.

Một gương mặt rất được ông trời ưu ái.

Thường thường mỹ nhân hoặc là đẹp ở mắt, hoặc là đẹp ở mũi, hoặc đẹp ở môi, cũng có thể đẹp ở phần hàm dưới, chỉ có cậu ta được ông trời ưu ái, ngũ quan trên mặt không có gì là không đẹp, chỉ một bên sườn mặt cũng như trời xanh chấp bút, lấy ánh nắng dịu ấm bên cạnh cậu ta làm giấy, phác họa ra một độ cong tuyệt diệu.

Ninh Ninh từng nhìn thấy sườn mặt này rồi, trong tấm poster trên cửa rạp chiếu phim Nhân Sinh, nam diễn viên chính, Trần Quân Nghiên.

Khúc lão đại rốt cuộc lấy lại tinh thần, ông ta sai vài bước tới chỗ Lý Tú Lan, Ninh Ninh còn đang tưởng ông ta định lấy roi quất người, ông ta lại quăng phắt cái roi đi, cúi xuống túm tóc Lý Tú Lan, sau đó đập mạnh đầu cô ta vào bậc thềm đá trong sân.

"Mày dám động đến con gái tao, mày dám động đến con gái tao à!" Gương mặt ông ta không dữ tợn chút nào, ngược lại còn cực kỳ điềm tĩnh, như thể không phải ông ta đang đập đầu người, mà là một củ khoai tây.

Lúc đầu Lý Tú Lan còn gào thét thảm thiết, dần dần không còn kêu ra tiếng, chỉ còn lại tiếng đầu nện trên trên đá, cốp, cốp, cốp.....

Thanh niên đeo khăn quàng đỏ lớn lên căn bản không chịu nổi hình ảnh này, Ninh Ninh quát lên: "Cha! Đừng đánh nữa! Cô ấy sắp chết rồi!"

Khúc lão đại ngừng động tác, vội vàng dùng tay áo lau vết máu trên mặt, không những không lau sạch mà còn khiến cho cả khuôn mặt lem nhem máu, hai cọng ria mép cũng bị nhuộm thành màu đỏ, ông ta quay đầu nhìn Ninh Ninh, lộ ra một nụ cười 'cha hiền' như lúc bình thường: "Ninh Nhi đừng sợ, cha sẽ dọn sạch ngay."

Nói xong, ông ta vẫn duy trì nụ cười như thế, một tay tiếp tục lau vết máu trên mặt, tay kia thì túm tóc Lý Tú Lan, kéo rê cô ta ra khỏi vườn, để lại một vệt máu dài uốn lượn phía sau.

Ninh Ninh run giọng quay sang hai bên, hỏi: "Cha định mang cô ấy đi đâu?"

Má Vương nói lạnh nhạt: "Đến nơi nó nên đến."

Ninh Ninh muốn ngắt, bà không phải là người giúp việc sao, việc gì phải nói chuyện như bố già mafia thế hả?

Trần Quân Nghiên đứng bên chần chừ một chút rồi nói khẽ: "Cô ta làm hại tiểu thư, sợ là không sống được lâu."

Gì? Chỉ có thể mà phải chết? Ninh Ninh vội quay đầu nói với cậu ta: "Tôi tha thứ cho cô ấy, cậu đi mau, mau bảo cha tôi thả cô ấy ra."

Trần Quân Nghiên nhìn vệt máu dưới đất ở trước mặt..... Sau đó cúi đầu không nói.

Nếu không biết chắc rằng trong lòng Khúc lão đại thật ra là một gã yêu con gái đến phát cuồng, Ninh Ninh cũng không dám xả thân vì nghĩa, cô hít sâu hai lần, từ trên ghế đứng dậy, nhưng vì chân mềm nhũn nên lại ngã lại vào ghế.

Má Vương ở bên cạnh dang hai tay ra, tư thế như ẵm em bé.....

Bà tránh ra mau!! Ninh Ninh lập tức nhảy dựng lên từ chỗ ngồi, đuổi theo vết máu uốn lượn trước mắt.

"Tiểu thư, nó bị thế là trừng phạt đúng tội." Má Vương đuổi tới, "Hạ nhân tấn công cô chủ, dù ở đâu cũng chỉ có một chữ chết."

Ninh Ninh thở dài trong lòng, cũng không phải tự dưng cô phát bệnh thánh mẫu, khăng khăng muốn cứu một người muốn làm hại chính mình, chỉ là Lý Tú Lan và Trần Quân Nghiên, hai người này có liên quan tới một mối nghi hoặc trong lòng cô, trước khi chứng minh được nghi ngờ này, bất kể thế nào cô cũng không thể để bọn họ xảy ra chuyện.

May mà Ninh Ninh đi chậm, Khúc lão đại kéo theo một người cũng chẳng đi nhanh được, rất nhanh sau đó cô đã đuổi được đối phương, gọi một tiếng: "Cha!"

Khúc lão đại khựng lại.

Ninh Ninh chạy nhanh hơn, vòng đến trước mặt ông ta, chỉ vào Lý Tú Lan đang nằm dưới chân ông ta, nói: "Cha hỏi con muốn cái gì phải không? Con muốn cô ta!"

Mấy ngày sau, Lý Tú Lan quấn một vòng vải trắng trên đầu, quỳ gối bên ngoài, đôi tay bị trói quặt ra sau lưng bằng gân bò.

Cách một tấm rèm, Ninh Ninh ngồi bên trong, gió lay rèm động, phát ra tiếng leng keng.

"Mày phải biết ơn tiểu thư." Khúc lão đại chấp tay, chậm rãi bước qua bước lại sau lưng Lý Tú Lan, "Nếu không phải tiểu thư xin tha cho mày thì ông đã băm nát mày cho chó ăn rồi."

Ninh Ninh thề rằng cô trông thấy Lý Tú Lan lén bĩu môi.

"Đem tới đây!" Khúc lão đại cũng nhìn thấy, ông ta chợt ngừng bước, gọi vọng ra phía sau.

Má Vương nâng một cái hộp gỗ bằng hai tay tới, nói đến thật kỳ quái, Lý Tú Lan không sợ trời không sợ đất, vậy mà cái hộp này vừa xuất hiện, cô ta như chuột gặp mèo, cả người run cầm cập, mồ hôi rịn ra từ trán nhỏ xuống đất.

Ninh Ninh không hiểu, cô ta dường như còn chẳng sợ cái chết, vì sao lại sợ cái hộp này đến thế.

"Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha." Khúc lão đại cầm cái hộp gỗ, đưa tay qua bức rèm châu, "Ninh Nhi, con chọn một cái ném cho nó đi."

Ninh Ninh thật sự có chút tò mò, đưa tay nhận cái hộp, đặt ở trên đùi rồi mở ra.

Trong hộp là một đồng rỗi gỗ, không, rỗi gỗ chỉ có ba cái, còn lại đều là tượng mấy con thú nhỏ, lại còn toàn là hình thù kỳ quái. Ninh Ninh nhắc một con chó gỗ lên nhìn, con chó kia bốn chân nho nhỏ dễ thương, nhưng lại có một gương mặt người vắn vẹo, Ninh Ninh nhíu mày, cảm thấy hơi ghê tởm, Khúc lão đại ở bên ngoài lại nói: "Con chó này được đấy."

Lý Tú Lan đang quỳ dưới đất hét toáng lên, Ninh Ninh giật mình, tay run lên, con chó gỗ lại rơi vào trong hộp.

"Không! Không! Đừng cho tôi thứ đó!" Cô ta hướng về phía Ninh Ninh gào lên thảm thiết, bởi vì quỳ trên đất không thể bước đi, cô ta chật

vật lê gối tới, "Cho tôi thứ khác! Cho tôi thứ khác!"

Khúc lão đại đá cô ta về chỗ, lạnh lùng nói: "Ai cho mày la hét trước mặt tiểu thư?"

Lý Tú Lan nằm gục dưới đất gào khóc, Khúc lão đại lại đứng bên cô ta ngâm nga một giai điệu, giai điệu kia truyền vào tai Ninh Ninh, khiến cô như bị sét đánh.

Bởi vì cô từng nghe giai điệu này rồi.

Ở rạp chiếu phim Nhân Sinh, lúc bộ phim bắt đầu, cũng là giọng hát ấy, cũng là giai điệu ấy đã chậm rãi vang lên bên tai cô, khác nhau ở chỗ, một lần chỉ là tiếng ngâm nga, một lần lại hát ra thành tiếng, lời hát ấy là: "Lừa được rồi, cho tự chọn tượng gỗ, cái thọt, cái mù, cái đứt lìa chân tay, phải giống y như thế, bắt đi ăn xin kiếm tiền."

Ninh Ninh lại lần nữa chảy mồ hôi ròng ròng.

Cô ngồi trên ghế không nhúc nhích, cảm thấy cái hộp trên đùi như nặng nghìn cân, đè xuống khiến cô không động đậy nổi.

Nếu cô đoán không lầm, hẳn là cô đã xuyên vào một bộ phim.

Bộ phim Đoàn Xiếc Thú Dân Quốc.

Tấm poster trên cửa có Trần Quân Nghiên, có Lý Tú Lan, còn có một cái hộp..... Ninh Ninh cúi đầu, hộp gỗ đó lúc này đang nằm trên đùi cô, nó sẽ quyết định vận mệnh của nam nữ chính, vận mệnh của rất nhiều người trong phim, thậm chí quyết định hướng phát triển của cả bộ phim.

Bởi vì.....

TÔI TỪNG XUYÊN QUA BỘ PHIM NÀY

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Sự Trừng Phạt Của Tiểu Thư

Ninh Ninh liếc nhìn Khúc lão đại.

Bởi vì bài hát kia của ông ta.

"Lừa được rồi, cho tự chọn tượng gỗ, cái thọt, cái mù, cái đứt lìa chân tay, phải giống y như thế, bắt đi ăn xin kiếm tiền." Bài hát này xuất xứ từ cuốn "Tử Bất Ngữ" của Viên Mai, Ninh Ninh chưa đọc hết cuốn sách đó, nhưng đoạn văn cổ này không khó dịch, đại khái kể về một đám người lừa bán trẻ con, sau đó cho bọn chúng chọn tượng gỗ trong một cái hộp gỗ, sờ phải cái thọt chân, sẽ đánh gãy chân, sờ phải cái què tay, sẽ đánh gãy tay, biến bọn chúng thành người tàn phế, sau đó ném ra đường cho đi ăn xin.

Chẳng trách Khúc lão đại giàu đến thế, thì ra ông ta một kẻ buôn người, mỗi một đồng bạc trong tay ông ta, mỗi bộ quần áo trong tủ quần áo của cô đều thấm đẫm máu người.

Cái hộp trên đui chính là cái hộp gỗ trong lời bài hát, nếu lời bài hát là thật, thì bọn trẻ bị bắt tới đây sờ phải cái tượng nào trong hộp, sẽ bị kẻ buôn người biến thành bộ dáng y như thế.

Khiến cô không rét mà run chính là, trong hộp chẳng có mấy tượng gỗ hình người, nhưng có rất nhiều động vật hình thù kỳ quái.

Ninh Ninh thu hồi ánh mắt, nhặt một con chuột khắc gỗ lên, đặt trước mắt ngắm nghía, con chuột gỗ này không giống với con chó mặt người khi

này, nó có một cái đầu chuột tinh xảo, nhưng lại có một bộ ngực lớn của phụ nữ.

"Chọn hay lắm." Khúc lão đại ngừng ngâm nga, cười nói, "Lấy con chuột mỹ nhân này đi, hợp với nó lắm."

Lý Tú Lan lại bắt đầu giãy giụa, nhưng bị Khúc lão đại đá lăn ra đất, bàn chân to dẫm lên miệng cô ta, khiến cô ta nức nở không thể lên tiếng.

"Cha." Ninh Ninh dè dặt hỏi, "Mấy đồ chơi bằng gỗ này..... để làm gì thế ạ?"

Cô chỉ biết rằng, bọn buôn người sẽ biến lũ trẻ thành mù loà què quặt, nhưng biến thành chuột với chó..... Chẳng lẽ đây là thời Dân quốc trong thế giới kỳ ảo sao?

"Việc này con đừng để ý làm gì." Khúc lão đại hiển nhiên không muốn cho cô biết chân tướng, chỉ nói mập mờ, "Con cứ chọn một cái là được."

"Đã, đã nói....." Lý Tú Lan ở dưới chân ông ta giãy giụa lên tiếng, "Rõ ràng ông đã nói sẽ cho tôi chọn."

Khúc lão đại lại đá cô ta mấy phát, lạnh lùng nói: "Đó là lúc trước, bây giờ mày không được chọn."

Lý Tú Lan không làm gì được ông ta, chỉ có thể tìm đối tượng khác trút giận, đôi mắt oán hận nhìn về phía bức rèm trước mặt.

Sau bức rèm, Ninh Ninh lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Tuy không biết những tượng gỗ khác dùng để làm gì, nhưng trực giác mách bảo cô rằng, chỉ sợ không phải là thứ gì tốt, nếu không Lý Tú Lan cũng sẽ không giãy giụa quyết liệt đến vậy.

"Con không chọn nữa được không cha?" Ninh Ninh vuốt nhẹ con chuột mỹ nhân dưới ngón tay, nhỏ giọng hỏi.

"Hôm nay nó chỉ có hai kết cục, hoặc chết, hoặc nhận phạt." Khúc lão đại quả quyết cự tuyệt, lạnh lùng nói, "Hôm nay mà để nó nguyên vẹn ra ngoài, sau này cha mà không ở nhà, đứa nào cũng dám bắt nạt con."

Về điểm này, ông ta quyết giữ ý mình, Ninh Ninh khuyên nhủ thế nào ông ta cũng không chịu nhượng bộ. Không còn cách nào khác, Ninh Ninh đành phải đặt con chuột mỹ nhân trong tay xuống, lấy ba cái tượng gỗ hình người duy nhất ra khỏi hộp.

Một cái không có tay, một cái không có chân, cái cuối cùng là thảm nhất, từ eo trở xuống đều không có, giống như bị chém ngang lưng*.

*Một hình phạt tàn khốc thời xưa.

Không còn lựa chọn nào tốt hơn, Ninh Ninh nhắm mắt, từ sau rèm ném một cái tượng gỗ ra.

Tượng gỗ rơi xuống trước mặt Lý Tú Lan, cô ta chật vật bò tới nhặt, sau khi nhìn rõ, nước mắt không nén được trào ra, nhỏ xuống cái tượng gỗ không tay.

"Sao lại chọn cái này?" Khúc lão đại tặc lưỡi, tựa như cảm thấy hơi đáng tiếc.

"Đừng, đừng lấy tay tôi." Môi Lý Tú Lan run run, "Tay tôi rất khéo, giữ lại có thể làm được rất nhiều chuyện....."

"Đủ rồi, một đôi tay làm hại chủ nhân, giữ lại để làm gì." Dấu sao cũng là tay của người khác, Khúc lão đại chỉ tiếc nuối vài giây, rồi kéo xệch cô ta ra như kéo trâu ngựa, Lý Tú Lan khóc cả một đường, đôi lúc lại quay đầu liếc Ninh Ninh, trong ánh mắt không có vẻ van nài mà chỉ có cảm hận

thấu xương, như thế toàn bộ những khổ sở mà cô ta phải chịu đều là lỗi của Ninh Ninh vậy.

Hai người đi rồi, rất lâu sau, giọng nói của Ninh Ninh mới khe khẽ truyền ra từ sau bức rèm: "Cha sẽ làm gì bạn ấy?"

Má Vương nói giọng đều đều: "Không biết."

Nhất định là bà ta biết, chỉ là không muốn nói, hoặc không dám nói.

Ninh Ninh cũng không dám nghĩ sâu hơn, càng nghĩ càng thấy sợ, cô nhắm mắt lại, một tay chống đầu, tay kia thì nhặt một cái tượng gỗ từ trong hộp, buông tay ra, tượng gỗ lại lạch cạch rơi vào hộp, sau mấy lần như thế, cô mở mắt ra, nói: "Nhàm chán quá, đúng rồi, tiểu tử lần trước đâu? Gọi cậu ta đến làm xiếc cho con xem đi."

Yêu cầu nhỏ nhỏ này, Khúc lão đại đương nhiên không cự tuyệt.

Trần Quân Nghiên lần thứ hai xuất hiện trong sân của cô, cô cũng một lần nữa tự bọc mình kín mít không một kẽ hở, chỉ có giọng nói truyền đến từ sau lớp mặt nạ: "Cậu tên gì?"

"Tiểu nhân họ Trần." Thiếu niên cúi đầu trả lời, "Tên Quân Nghiên, Quân trong quân tử, Nghiên trong nghiên mực."

Ninh Ninh gật đầu, cái tên này không sai, mặt cùng tên đều khớp với tấm poster, thế giới này tám phần mười chính là thế giới trong phim.

"Cậu định biểu diễn tiết mục gì?" Cô hỏi.

Trần Quân Nghiên cúi gập người chào cô, khi ngẩng lên, hai tay khoanh trước ngực, cậu ta đột ngột lộn nhào về phía sau, lộn liên tiếp mấy vòng, đến dưới tàng cây, cậu ta rút ra một sợi dây thừng từ trong ngực.

Sợi dây được tung ra, buộc thắt nút giữa hai cái cây.

Trần Quân Nghiên chạy lấy đà, động tác cực nhanh, thoát cái đã nhảy lên dây thừng, một chân đạp trên dây, chân kia nhón lên giữa không trung, hai tay khoanh trước ngực, cậu ta nhún lên nhún xuống trên dây một lát, sau đó đột ngột lộn nhào một cái, sau đó..... Rầm!

Ninh Ninh vừa định vỗ tay thì thấy mắt hoa lên, cậu ta đã ngã chổng vó dưới đất, mãi không đứng dậy được.

"Cậu không sao chứ?" Ninh Ninh ngồi thẳng dậy trên ghế, căng thẳng nhìn cậu ta, chỉ lo cậu ta ngã ra bệnh nan y, như kiểu chấn thương não gì đó thì xong.

Trần Quân Nghiên giãy dụa hai lần vẫn không bò dậy nổi, cuối cùng gắng gượng xoay người, quỳ rạp dưới đất, đầu cúi rạp xuống, nói với cô: "Tiểu nhân vô dụng, xin tiểu thư xử phạt."

Ninh Ninh căn bản không muốn phạt cậu ta, chỉ bằng nói cô cố ý gọi cậu ta tới để kéo gần quan hệ với cậu ta thì hơn, cô lập tức cười nói: "Chỉ là chẳng may thôi, không cần phạt."

Trần Quân Nghiên lại khăng khăng muốn bị phạt, thấy Ninh Ninh nhất định không chịu đồng ý, cậu ta cuống lên, ngẩng đầu nhìn cô nói: "Xin tiểu thư trách phạt, nếu không bầu gánh sẽ phạt tôi!"

Ninh Ninh nghe xong lời này, mắt đảo một cái, lạnh nhạt nói: "Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, được rồi, tôi sẽ phạt cậu."

Trần Quân Nghiên ngược lại thở phào nhẹ nhõm, bị cô phạt dù sao cũng tốt hơn bị bầu gánh phạt, một tiểu cô nương hãnh cũng chẳng nghĩ ra được cách gì tra tấn người.

Nhưng câu tiếp theo của Ninh Ninh lại là: "Cậu sợ thứ gì nhất?"

Mặt Trần Quân Nghiên hơi tái đi, hăn định nói dối, nhưng cuối cùng vẫn không dám, đành phải nói đúng sự thật: "..... Tiểu nhân, sợ nhất là chuột."

Trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười khê, hăn lén liếc mắt một cái, thấy Ninh Ninh đang nghiêng mặt, ngón tay bọc trong chiếc găng trắng che trên gò má, thăm thì gì đó với má Vương, hăn không dám nhìn nhiều, vội cúi đầu xuống, không lâu sau thì nghe tiếng bước chân của má Vương, đi nhanh mà về cũng nhanh.

Tà váy quét đất tiến về phía hăn, hăn nghe thấy tiếng tiểu thư vang trên đầu, ngây thơ mà kiêu ngạo: "Phật cậu ăn sạch thứ tôi đang cầm trong tay."

Giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy xuống từ trán Trần Quân Nghiên, rơi vào lớp bùn trên đất. Hăn nghiêm nghị nói: "..... Vâng, tạ ơn tiểu thư xử phạt."

Hăn vẫn giấu diếm một điều, hăn sợ nhất không phải chuột, mà là chuột ăn thịt người, đứa bé bị lừa bắt cùng hăn không cầm cự được, nửa đêm chết ở trên giường, buổi sáng lúc bị người ta tìm ra, lỗ tai và đầu ngón chân đều đã bị chuột gặm rớt, chính tay hăn đập chết con chuột đó, có lẽ là vì đã ăn thịt người, hai con mắt nó đỏ ngầu.

Rốt cuộc là con gái Khúc lão đại, dù xưa nay chưa từng ra khỏi nhà, chẳng cần ai dạy cũng biết cách tra tấn người. Trần Quân Nghiên một bên nghĩ, một bên chống hai tay xuống, chậm rãi ngồi dậy.

Trong nháy mắt ngẩng đầu, hăn thấy một màu đỏ thắm.

Đang kỳ rét đậm, trời đổ tuyết lớn, trong sân ngoài một gốc mai thì chẳng còn gì khác. Ninh Ninh đứng trước mặt hăn, cành cây khô gãy phía sau lốm đốm vài đóa hồng mai, cô chìa bàn tay đeo găng trắng muốt tới

trước mặt hẳn, ngón tay thon dài nắm một miếng bánh cũng trắng như tuyết, chỉ có một chấm đỏ ở giữa, giống như nốt chu sa trên trán mỹ nhân.

"Cậu cho rằng tôi sẽ bắt cậu ăn chuột thật à?" Ninh Ninh tỏ vẻ "Cậu không sợ bẩn, nhưng tôi thì sợ", cô tiện tay bẻ miếng bánh ra, "Nhìn đi, là bánh nhân đậu."

Nói xong cô nhét một nửa vào miệng, nửa kia thì đưa cho hẳn.

Trần Quân Nghiên do do dự dự nhận miếng bánh, má Vương vẫn nhìn chăm chăm vào tay hẳn, hẳn nhất thời ăn cũng không phải, mà không ăn cũng chẳng xong, cuối cùng hẳn cắn răng, nhét miếng bánh vào trong áo, nói: "Đồ ngon thế này, tôi đem về ăn dần."

"Cậu muốn cho cô bé lần trước ăn phải không?" Ninh Ninh thành tình hỏi.

Trần Quân Nghiên lại sợ vã mồ lạnh, vội vàng phủi sạch quan hệ: "Nó gây ra tội ác tà trời như thế, tôi hận không thể tự tay giết nó để trút giận thay tiểu thư, làm sao đem đồ về cho nó ăn được."

Ninh Ninh chớp chớp mắt: "Tôi còn tưởng hai người thân nhau lắm chứ."

"Tôi không quen nó, chỉ học xiếc cùng nhau nên biết tên nhau thôi." Trần Quân Nghiên tiếp tục phủi sạch quan hệ.

Ninh Ninh ồ một tiếng: "Cô ấy tên gì?"

"Lý Tú Lan." Trần Quân Nghiên đáp.

Giờ thì tên nữ chính cũng xác định rồi, Ninh Ninh liếc sang má Vương, má Vương bưng khay bánh ngọt tới, Ninh Ninh nhận lấy cái khay,

xoay người đưa Trần Quân Nghiê: "Cầm lấy, đem về mà ăn cùng Lý Tú Lan."

Trần Quân Nghiê ôm khay bánh ngọt, tâm sự nặng nề rời đi, cậu ta vừa đi, Ninh Ninh liền quay đầu hỏi: "Cha con đâu?"

Cô không được ra khỏi phòng, một bước cũng không được, có thể tự do ra vào chỉ có má Vương, nhưng cô muốn gặp Khúc lão đại cũng rất đơn giản, chỉ nghe cô nói: "Bảo với cha là con nhớ ông ấy lắm."

Không đầy hai tiếng sau, Khúc lão đại đã xuất hiện trước mặt cô.

Ông ta còn cố tình thay quần áo để che giấu mùi máu nhàn nhạt trên người.

Mũi của mình không nhạy! Không, mình vốn không có mũi! Ninh Ninh một bên tự thôi miên mình, một bên hỏi ông ta: "Cha, cha mở rạp xiếc thú phải không?"

Ánh mắt Khúc lão đại sững ra: "Ai nói cho con biết?"

Ninh Ninh chỉ suy đoán, tên phim là Đoàn Xiếc Thú Dân Quốc, nam chính nữ chính đều có mặt ở đây, người nào người nấy còn biết làm xiếc, rất dễ khiến người ta liên tưởng tới kết quả này, cô kéo tay Khúc lão đại, nói: "Việc này cha đừng quan tâm, ngày mai cha lại gọi bọn họ tới nha."

Khúc lão đại chớp mắt: "Sao vậy? Con thích xem xiếc hả?"

"Vâng." Ninh Ninh trợn mắt nói dối, cô rõ ràng thà xem quảng cáo cũng không chịu xem kênh tạp kỹ, lúc này lại tỏ ra rất say mê, "Con thích xem xiếc lắm, cha còn người nào khác không? Gọi bọn họ tới cả đi, để họ cùng biểu diễn cho con xem!"

Cô muốn tận mắt nhìn xem, đoàn xiếc thú trong tay Khúc lão đại rốt cuộc là thế nào, sau đó bỏ giả lấy thật, lọc thô lấy tinh, suy một ra hai, xuyên qua vỏ bọc bên ngoài nhìn thấu bản chất bên trong..... Tóm lại cô nhất định phải xác định rõ, bộ phim Đoàn Xiếc Thú Dân Quốc này rốt cuộc là phim tình cảm, phim nghệ thuật, phim huyền bí, phim chính kịch, hay chỉ là một bộ phim tài liệu về cách vận hành một đoàn xiếc thú!

..... Lạy trời đừng có là phim kinh dị!

TÔI TỪNG XUYÊN QUA BỘ PHIM NÀY

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Tư Nhện

Đối với các thành viên trong đoàn xiếc thú mà nói, đây là một cơ hội, cơ hội giúp bọn chúng thoát khỏi bể khổ.

Bể khổ của bọn chúng tên là Khúc lão đại.

Gã đàn ông nham hiểm, xảo trá, ngoan độc, không có nhân tính này, chỉ ở trước mặt con gái gã, mới có thể khoác thêm một lớp áo cha hiền, từ cầm thú biến thành mặt người dạ thú.

"Hoàn toàn thoát khỏi bể khổ thì không thể." Một thằng nhóc vừa đi biểu diễn về thở dài, "Nhưng được tiểu thư nhìn đến, chính là cỏi niết bàn."

Vì thế, cuộc cạnh tranh bắt đầu.

Trần Quân Nghiên diện mạo ưu tú nhất, trở thành kẻ đầu tiên gặp nạn. Đêm đó hăn đang ngủ thì bị người ta lấy chăn trùm kín, sau đó là một trận đòn no nê, còn cố ý đánh vào mặt. Ngày hôm sau hăn đi xếp hàng với cái mặt sưng húp một bên, Khúc lão đại chậm rì rì đi trước hàng người, cái roi trong tay phải thì thoảng đập đập vào lòng bàn tay trái, lúc đi qua trước mặt Trần Quân Nghiên, ông ta chợt dừng bước, dùng roi nâng cằm hăn lên, lạnh nhạt hỏi: "Chúng mày đánh đấy à?"

Cả đám bất an, chẳng lẽ Khúc lão đại muốn ra mặt thay hăn?

Khúc lão đại nhìn quanh cả đám, cười lạnh một tiếng: "Mặt chúng mày không sưng, vẫn không đẹp bằng mặt nó bị sưng."

Tối đêm, Trần Quân Nghiên lại bị đánh thêm trận nữa, lúc này đám người đã biết rút kinh nghiệm từ thất bại lần trước, không tập trung đánh một bên mặt, mà đánh cho cả hai bên sưng đều nhau, bảo đảm kéo thấp giá trị nhan sắc của hãn ngang tầm quần chúng.

Hôm sau, thấy khuôn mặt này, Khúc lão đại cười hà hà, dùng roi chỉ vào hãn, nói: "Chính mày, đi theo tao."

Bị lừa rồi! Cả đám gào rú trong lòng, ông ta cố ý muốn dẫn một thằng xấu trai tới gặp tiểu thư để tôn lên vẻ đẹp trai vĩ đại của bản thân chứ gì?

"Mặt cậu sao thế?" Trong sân, Ninh Ninh tò mò hỏi.

Trần Quân Nghiên liếc Khúc lão đại đang đứng bên cạnh cô một cái, cúi đầu nói: "Tối qua không cẩn thận bị ngã."

Ninh Ninh từ ghế đứng lên, tiến tới trước mặt hãn, chậm rãi đi vòng quanh hãn, lúc vòng đến bên cạnh, cô bỗng vươn tay nâng cằm hãn, xoay mặt hãn sang nhìn mình: "Vết thương của cậu trông đâu có giống bị ngã."

Khúc lão đại tăng hăng một tiếng, Ninh Ninh thu tay về như không có chuyện gì xảy ra, sau đó cô nghe thấy Khúc lão đại lạnh lùng nói: "Bị thương thì về nghỉ ngơi đi."

..... Đây đâu phải là côi niết bàn, đây rõ ràng là bể khổ vô bờ, đến cái thuyền con còn chẳng có!

Trần Quân Nghiên không cam lòng ra về như thế, chẳng biết đến bao giờ mới được quay lại đây, không, xét đến biểu hiện thân mật của tiểu thư đối với hãn, xem chừng cả đời này hãn cũng đừng mơ được xuất hiện trước mặt tiểu thư nữa!

Muốn được tiểu thư coi trọng, nhất định phải gỡ bỏ sự đề phòng của Khúc lão đại.

Hai việc này còn phải tiến hành song song! Hãn phải làm thế nào mới tốt đây!

"Còn chưa đi à!" Ánh mắt Khúc lão đại đã có vẻ khó chịu.

..... Thôi, còn giữ được mạng mới có tương lai, cứ về đã vậy, việc này để từ từ rồi tính.

Trần Quân Nghiên cúi đầu ủ rũ trở lại đoàn xiếc thú, đúng như hãn nghĩ, sau đó hãn không được Khúc lão đại chọn lần nào nữa, chỉ có thể trở mắt nhìn đám người ngủ chung một cái giường lớn với hãn liên tiếp được chọn, lúc về, hoặc là cả lũ xúm lại với nhau, hoặc là túm năm tụm ba thảo luận những chuyện liên quan đến tiểu thư.

"Tiểu thư thật là đúng là tâm Bồ Tát, chẳng những hỏi tao có mệt không, còn cho tao ăn bánh nữa."

"Cô ấy chẳng giống bầu gánh chút nào..... Nhất định không phải con ruột!"

"Bồ Tát phù hộ, mong sao ngày mai tao lại được chọn, hy vọng bánh ngọt ngày mai đừng có là vị sầu riêng."

Trần Quân Nghiên thấy thương thay cho bọn chúng, chỉ mấy miếng bánh ngọt mà đã mua chuộc được bọn chúng, khiến chúng hoàn toàn quên mất là vì ai mà mình mới rơi vào cảnh ngộ này, cũng quên mất tương lai gì đang chờ đợi bọn chúng.

Nghe thêm vài câu, Trần Quân Nghiên thật sự không nghe nổi nữa, hãn hất chặn ngời dậy, cười lạnh hỏi cả đám: "Chúng mày quên mất chuyện Lý Tú Lan rồi à?"

Trong phòng im bật, đám người đều ngừng nói chuyện, quay sang nhìn hẳn.

"Đừng quên kết cục hiện tại của cô ấy." Trần Quân Nghiên trầm giọng nói, "Kết cục của cô ấy chính là kết cục của chúng ta."

Nhớ tới tình trạng thê thảm của Lý Tú Lan hiện giờ, cả lũ không khỏi rùng mình sợ hãi.

Nơi này có tám người, thêm Lý Tú Lan và một cô gái khác, tổng cộng mười người, đều là thành viên dự bị của đoàn xiếc thú, không giống với những nơi khác, thành viên dự bị đều tìm đủ mọi cách để được lên sân khấu, nhưng bọn chúng thì khác, không một ai trong bọn chúng muốn trở thành "ngôi sao lớn" của đoàn xiếc thú.

"Cũng đừng quên trước khi bị lừa tới đây, chúng ta cũng từng có một mái nhà." Trần Quân Nghiên nhìn một vòng chung quanh, ánh mắt dừng lại trên người một thằng nhóc trong đó, "Tao còn nhớ mày từng kể, nhà mày làm vận tải biển, kiếm được không ít tiền, từ nhỏ đã ăn tổ yến vây cá, ăn một chén đồ đi một chén. Giờ thì sao? Mấy miếng bánh đã khiến mày quên mất mình là ai rồi à?"

Thằng nhóc kia bị hẳn nói trúng tâm sự, cúi đầu bật khóc tu tu.

Mấy đứa còn lại cũng không dễ chịu, nơi này không có ai tự nguyện gia nhập đoàn xiếc thú cả, bọn chúng đều là bị bắt tới.

"..... Nghĩ nhiều thế cũng có ích gì?" Một thằng nhóc khác dường như không chịu nổi bầu không khí ngột ngạt này, nói giọng ồm ồm, "Dù sao cũng không quay về được, được sống ngày nào hay ngày đó, chúng mày muốn làm gì thì làm, tóm lại là tao không làm, tao không muốn chịu kết cục như Lý Tú Lan. Tao muốn thử đi con đường của tiểu thư, kể cả không làm người, làm con chó con mèo dưới lòng bàn chân cô ta cũng được."

Vì thế bầu không khí buồn bã bị xua tan, cả đám nhìn nhau, đứa nào đứa nấy ánh mắt lấp lánh, hiển nhiên đều có cùng ý nghĩ này.

Sống đã không dễ, đặc biệt là đối với những kẻ bất hạnh như bọn chúng mà nói, cho dù có là một sợi tơ nhện buông xuống trên đầu, bọn chúng cũng sẽ liều mạng nắm chặt, hy vọng có thể bám vào nó mà trèo ra khỏi vực sâu.

Vậy là cả lũ lại bắt đầu sục sôi thảo luận "Một trăm phương pháp tiếp cận tiểu thư", "Từ bánh ngọt được ban thưởng mỗi ngày mà phỏng đoán khẩu vị của tiểu thư" "Tiểu thư thích kiểu con trai nào"..... Cuối cùng, cả đám đều cho rằng tiểu thư thích kiểu người như chính mình.

Trần Quân Nghiên như thường lệ không tham gia, dù sao hẳn đã tìm được người hẳn muốn tìm.

Một thằng nhóc mặt đầy tàn nhang lặng lẽ ngồi trong đám người, mấy lần muốn đáp lời bọn còn lại nhưng đều bị phớt lờ, cuối cùng chỉ có thể im lặng nghe bọn kia nói chuyện.

Tiểu Tước Ban*. Chẳng ai nhớ tên cậu ta là gì, Khúc lão đại gọi cậu ta như vậy, mọi người cũng đều gọi theo như thế.

*Tước Ban là tàn nhang

Buổi tối lúc ăn cơm, Trần Quân Nghiên nhận bát cơm của mình rồi ngồi vào bên cạnh Tiểu Tước Ban, Tiểu Tước Ban nhìn hẳn một cái, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

"Thế nào?" Trần Quân Nghiên và cơm vào miệng, vừa nhai vừa hỏi, "Tiểu thư thích tiết mục tung hứng vòng của cậu không?"

Trước khi cậu ta mở miệng, thật ra Trần Quân Nghiên đã đoán được đáp án, kỹ thuật của Tiểu Tước Ban là kém nhất trong số họ, đồng thời

cũng là đứa có vẻ ngoài xấu nhất. Tất cả mọi người đều ngấm ngầm đoán rằng, cậu ta sẽ là đứa đầu tiên kết thúc kịch dự bị, gia nhập đoàn xiếc thú, trở thành "ngôi sao lớn", ngay cả chính cậu ta cũng cho là như thế.

Quả nhiên, Tiểu Tước Ban buông đũa, sắc mặt tái nhợt cúi đầu: "Không thích lắm....."

"Là không thích tung hứng vòng, hay là không thích cậu?" Trần Quân Nghiên hỏi.

"Không thích tiết mục tung hứng của em, không phải, là không thích em....." Tiểu Tước Ban cúi đầu, giọng hơi nghẹn ngào, "Cô ấy không thích tiết mục của em, cũng không thích em."

Cậu ta luôn tủi thân, cảm thấy người khác đều ghét cậu ta. Kỳ thật hầu hết mọi người không ghét cậu ta, mà là trực tiếp phớt lờ sự tồn tại của cậu ta.

Trần Quân Nghiên không phải kẻ thù của cậu ta, cũng chẳng phải bạn bè, tiếp cận cậu ta chỉ là vì kế hoạch của mình. Vì thế hắn thở dài: "Vậy cậu định làm thế nào? Anh nghe nói đoàn xiếc thú có một người bị thương, được bác sĩ chữa trị rồi nhưng vẫn chưa thấy chuyển biến gì, chắc là bầu gánh sẽ chọn một người trong số chúng ta để thế chỗ."

"Cái gì?" Tiểu Tước Ban hoảng hốt hô lên, "Vừa mới gọi Lý Tú Lan đi rồi mà?"

"Suyt!" Trần Quân Nghiên dựng một đầu ngón đặt trước miệng, lại cảnh giác nhìn bốn phía, mới hạ giọng nói với cậu ta, "Lý Tú Lan bị gọi qua là bị phạt, còn đây là tìm người mới để thay người cũ, đâu có giống nhau?"

Tiểu Tước Ban tin lời hắn, sắc mặt càng thêm tái nhợt, môi run run hỏi: "Vậy, vậy anh có biết bầu gánh định chọn ai không?"

"Việc này làm sao anh biết được?" Trần Quân Nghiên lại chuyển sự chú ý vào bát cơm, "Mau ăn đi, mãi nói chuyện, cơm nguội cả rồi."

Tiểu Tước Ban làm sao nuốt trôi cơm nữa, cậu ta ngồi bên cạnh Trần Quân Nghiên nhưng hồn vía đã bay tận đâu đâu, cái đũa trong tay chốc chốc lại chọc chọc cơm trong chén.

Trần Quân Nghiên không nói chuyện với cậu ta nữa, hẩn im lặng ăn hết đồ ăn trong chén, rửa chén sạch sẽ rồi về phòng ngủ. Ban đêm, Tiểu Tước Ban nằm trần trọc sau lưng hẩn, Trần Quân Nghiên mở mắt ra, lại lặng lẽ nhắm mắt lại.

Từng ngày từng ngày trôi qua, ngoài Trần Quân Nghiên, không ai phát hiện ra Tiểu Tước Ban không bình thường.

Thứ nhất, chẳng ai để ý tới cậu ta, thứ hai, cậu ta cũng không có bạn bè, mà quan trọng nhất là, sự chú ý của cả đám đều bị tiểu thư hút hết rồi, so với cậu ta, đám người còn quan tâm ngày mai tiểu thư sẽ chọn ai hơn nhiều.

Cứ thế, trong sự thờ ơ của mọi người, Tiểu Tước Ban dần suy sụp.

Trần Quân Nghiên nhìn ra điều này, mấy lần hẩn muốn mở miệng nói gì đó, cuối cùng lại cắn răng nhịn lại. Hẩn biết Tiểu Tước Ban là một đứa rất dễ thỏa mãn, thậm chí không cần nói gì với cậu ta, chỉ cần vỗ vỗ vai cậu ta, hoặc là lúc ăn cơm gắp chút thức ăn trong chén mình cho cậu ta, cậu ta cũng sẽ nắm chặt tia hy vọng này, như bắt được một sợi tơ nhện rủ xuống trước cửa động.

"Nhưng mình không thể làm thế được." Nhìn bóng lưng lợm khộm của đối phương, Trần Quân Nghiên tự lẩm bầm trong lòng.

Ngày hôm sau, như thường lệ là chọn một người tới làm xiếc cho tiểu thư xem.

"Tiểu Tước Ban!" Khúc lão đại nói, "Hôm nay đến lượt mày!"

Tiểu Tước Ban đứng giữa đám người run bắn lên, chút ánh lửa vừa nhen nhóm trong mắt cậu ta đã bị Khúc lão đại dập tắt không thương tiếc. Khúc lão đại đi đến trước mặt cậu ta: "Đây chắc là lần cuối cùng rồi đây, mày đi chuẩn bị nhanh lên."

Trần Quân Nghiên nhìn Tiểu Tước Ban, dường như thấy sợi tơ nhện trên người cậu ta đứt đoạn rồi.

Con người chỉ cần có một tia hy vọng là có thể gắng gượng chịu đựng, nhưng nếu ngay cả một tia hy vọng cũng không có thì sao?

Họ sẽ bí quá hoá liều.

"Xin lỗi, tôi với cậu không oán không thù, nhưng tôi bắt buộc phải làm thế." Nhìn bóng lưng cậu ta, Trần Quân Nghiên khẽ lẩm nhẩm trong lòng, "Nếu cậu có thể sống sót trở về, muốn trả thù tôi thế nào cũng được."

Hắn nhắm mắt lại, lần nữa mở ra, ánh mắt hắn xuyên qua dòng người, hướng về phía Khúc lão đại.

Đoàn xiếc thú đang biểu diễn lưu động, công việc rất nhiều, nên phần lớn thời gian Khúc lão đại đều phải giải quyết công việc trong tay trước, sau đó mới về nhà cùng xem xiếc với Ninh Ninh. Nói thì như thế, nhưng ông ta cũng sẽ không cho bọn chúng cơ hội đi ra ngoài một mình, dọc theo đường đi đều sẽ phái vệ sĩ đi theo, đến nơi rồi gã vệ sĩ đó cũng không bỏ đi, mà ở đó canh chừng đến lúc Khúc lão đại về.

Trần Quân Nghiên mỗi ngày nghe đám người bên cạnh nói chuyện phiếm, dần dần cũng rút ra được một tin tức quan trọng.

Gã vệ sĩ kia..... Bàn quang không được tốt. Nhiều nhất là một tiếng đồng hồ, gã sẽ phải đi vệ sinh, đi đi về về mất chừng một phút. Hắn đã

vòng vo tiết lộ tin tức này cho Tiểu Tước Ban, cùng với một tin tức còn quan trọng hơn thế.

Sau đó hần tới trước mặt Khúc lão đại, cúi đầu nói: "Bầu gánh, tiểu thư đang gặp nguy hiểm."

TÔI TỪNG XUYÊN QUA BỘ PHIM NÀY

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Lời Nói Dối Của Cha

"Tiểu Ma Tước*, cậu sao thế?" Trong sân, Ninh Ninh tò mò nhìn thiếu niên trước mặt.

*Ma tước là chim sẻ

Đối phương im lặng một lát mới nói lí nhí: "Tên tôi không phải Tiểu Ma Tước, tên tôi là Tiểu Tước Ban."

Ninh Ninh hơi xấu hổ, không phải là cô cố ý gọi sai tên đối phương, mà thật sự là người tới chỗ cô biểu diễn thì quá nhiều, mà số lần cậu ta tới lại quá ít..... Quan trọng nhất chính là, cậu ta thật sự rất mờ nhạt!

"Khụ! Ngồi xuống đi Tiểu Tước Ban." Ninh Ninh ho khan để che giấu sự ngỡ ngàng của mình, "Đừng biểu diễn vội, chờ cha tôi về cùng xem."

Má Vương bưng trà và bánh ngọt tới, Ninh Ninh, Tiểu Tước Ban và vệ sĩ đều có một phần, gã vệ sĩ không uống trà, chỉ nhận bánh ngọt, nhưng như vậy cũng không kiểm soát được bàng quang của gã, một tiếng sau, cơ thể gã bắt đầu run rẩy với một tần suất kỳ quặc.....

"..... Chú muốn đi thì cứ đi đi." Ninh Ninh nói.

"Xin lỗi, tôi sẽ quay lại ngay." Gã vệ sĩ run run đôi chân rời đi.

Sau khi gã đi, Ninh Ninh vừa ăn bánh vừa thất thần, nếu không xảy ra chuyện Lý Tú Lan ngay từ đầu, cô gần như đã cho rằng đây là một bộ phim tài liệu về cuộc sống thường ngày trong đoàn xiếc thú, tóm tắt lại đại khái là thế này - Khúc lão đại, ảo thuật gia thiên tài kiểu Lưu Khiêm*, dẫn dắt đám đồ đệ của ông ta đi lang bạt, khuấy động cả Dân Quốc, trong khoảng thời gian đó, hai thành viên của đoàn xiếc thú là Trần Quân Nghiên và Lý Tú Lan tình đầu ý hợp, cuối cùng kết thành đôi..... Nhưng vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp!

* Ảo thuật gia nổi tiếng nhất Trung Quốc

"Hửm?" Ninh Ninh chợt lấy lại tinh thần, nhìn thiếu niên đối diện, "Tiểu Tước Ban, cậu sao thế?"

Tiểu Tước Ban có vẻ gì đó rất không bình thường. Cậu ta cúi đầu, đôi mắt ngược lên nhìn Ninh Ninh chòng chọc, hơi thở gấp gáp, gương mặt đỏ bừng, đôi tay buông thõng bên người hết nắm vào lại thả ra, cuối cùng đột nhiên cậu ta chồm tới, vươn tay chụp lấy tấm mặt nạ trên mặt Ninh Ninh.

Không ai ngờ rằng cậu ta sẽ làm thế, hoặc là nói, không ai ngờ rằng cậu ta dám làm thế.

"Mày định làm gì thế hả?" Má Vương hoảng hốt toát mồ hôi lạnh, bà ta không kịp nghĩ ngợi vội xông tới.

Tiểu Tước Ban đã có chuẩn bị từ trước, bóng tung hứng của cậu ta được đựng trong một cái túi vải dày nhỏ, nói là bóng, thật ra chính là mấy hòn đá nhỏ được mài tròn rồi quét chút màu lên, lúc biểu diễn thì tung cả sáu quả bóng lên trên cao, tay trái tay phải luân phiên bắt bóng rồi lại tung lên, tài nghệ của Tiểu Tước Ban không đủ tinh vi, thường xuyên tung được một quả lại làm rơi một quả, khiến cho khán giả bên dưới huýt sáo ó la.

Nhưng hành động lần này không cần đến tài nghệ quá mức tinh vi.

Bởi vì cậu ta lần lượt ném hết sỏi đá trong túi vào mặt má Vương, ném rất mạnh, mặt má Vương hết trắng lại đỏ, biến thành một cái xương nhuộm.

Thừa dịp má Vương kêu thảm thiết một tiếng rồi ngã vật xuống, Tiểu Tước Ban hít sâu một hơi, quay đầu lại, đi về phía Ninh Ninh.

Vào khoảnh khắc tay cậu ta chạm tới tấm mặt nạ trên mặt mình, Ninh Ninh hỏi cậu ta: "Cậu có biết cậu làm việc này, kết cục sẽ thế nào không?"

"Chỉ có hai người được thấy mặt cô, một là Khúc lão đại, một là chồng cô." Ngón tay Tiểu Tước Ban run lẩy bẩy, giọng nói cũng run run, cậu ta lẩm bẩm nói ra tin tức được Trần Quân Nghiên tiết lộ, "Tôi nhìn thấy mặt cô, thì tôi chính là chồng cô."

"Không." Một họng súng đen ngòm vươn tới từ sau lưng, dí vào gáy cậu ta, sau một tiếng lên đạn, giọng nói của Khúc lão đại lạnh lùng vang lên phía sau cậu ta, "Trên thế giới này sẽ mất đi một thằng đàn ông."

Cả người Tiểu Tước Ban cứng đờ ra.

Chỉ trong chớp mắt, cậu ta đưa ra một quyết định.

Chỉ nghe một tiếng "roẹt", cậu ta đã giật được mặt nạ từ trên mặt Ninh Ninh xuống, dùng sức mạnh tới mức khiến cô xoay nửa vòng ngay tại chỗ, sau khi đứng vững, cô xoa xoa nửa bên mặt, cảm thấy nóng rát hừng hực.

"Tôi thấy rồi! Tôi thấy rồi! Tôi, tôi....." Tiểu Tước Ban giơ cao cái mặt nạ trong tay, như một nhà vô địch đang nâng cao tấm huy chương vàng, đang cười ha hả thì chợt thấy rõ mặt Ninh Ninh, tiếng cười im bặt, cậu ta lập tức trợn tròn mắt, buột miệng thốt ra, "..... Xấu quá vậy?"

Đoàng một tiếng, Tiểu Tước Ban ngã xuống trong vũng máu, đôi mắt mở trừng trừng, khuôn miệng vẫn giữ nguyên như lúc cậu ta thốt ra chữ "xấu".

Khúc lão đại còn chưa thỏa mãn, tiếp tục nã mấy phát súng vào thi thể cậu ta, ào ào ào ào, khiến cho thi thể cậu ta giật đành đạch trên mặt đất, chờ bắn đến viên đạn cuối cùng, ông ta mới giắt lại súng vào ngang hông, xoay người che mắt Ninh Ninh lại, đôi tay ôm lấy bả vai cô, an ủi: "Đừng nghe nó nói bậy, con không xấu, con không xấu tẹo nào, con là cô bé xinh đẹp nhất trần đời."

Khuôn mặt Ninh Ninh hoàn toàn không có biểu cảm, nhưng bả vai dưới bàn tay ông ta hơi run rẩy.

Thi thể đang co giật dưới đất, cùng với thủ phạm giết người máu lạnh trước mắt, nói cho cô biết rằng, bộ phim này của cô, tuyệt đối không phải là phim tài liệu về cuộc sống thường ngày trong một đoàn xiếc thú, nó thậm chí không có nhiều khả năng là một bộ phim lãng mạn đơn thuần, bởi vì nó thật sự quá tàn khốc.

"..... Cha." Ninh Ninh rớt cuộc không nở nhìn nữa, cô nhắm mắt lại trong lòng ông ta, nhẹ nhàng nói, "Cha đừng gạt con nữa."

Vài ngày sau, trong đoàn xiếc thú.

Trần Quân Nghiên đi tới cửa phòng nghỉ của Khúc lão đại thì do dự một lát, vừa muốn giơ tay gõ cửa, đã nghe thấy bên trong truyền đến một tiếng: "Vào đi."

"Vâng." Trần Quân Nghiên hít sâu một hơi.

Trong nháy mắt đẩy cửa vào, hẳn có phần không tin vào mắt của mình.

Người ngồi đối diện là Khúc lão đại đấy ư?

Hắn chưa từng thấy ông ta chán chường bất lực đến vậy.....

Dáng vẻ của Khúc lão đại lúc này rất khủng khiếp, mái tóc luôn được chải ngược ra sau gọn gàng, giờ chống ngược trên đầu như một nhúm cỏ hoang, ngay cả bộ ria mép ông ta luôn lấy làm kiêu ngạo cũng thiếu mất một bên, vết máu mờ trên môi cho thấy ông ta đã quá mất tập trung lúc cạo râu, tự làm mình chảy máu.

Ông ta ngồi sau một cái bàn gỗ, hai tay đan xen để trước môi, đang dăm chiêu suy nghĩ gì đó, chờ Trần Quân Nghiên đi tới, ông ta đột ngột ngược mắt nhìn về phía hắn: "Đoàn xiếc thú đang thiếu một người, tao định chọn mày."

Khoảnh khắc đó, Trần Quân Nghiên gần như cho rằng chính mình đã bại lộ, Khúc lão đại đã biết chính hắn là kẻ xúi giục Tiểu Tước Ban làm việc này.

Đặc biệt là tay phải ông ta còn mò xuống ngăn kéo, kéo ra một thứ, ném lên bàn đánh cạch một tiếng.

Đó là một cái hộp gỗ cũ kỹ.

Ừc một tiếng, Trần Quân Nghiên nuốt nước miếng.

Khúc lão đại không bỏ sót sự thay đổi trên mặt hắn, ông ta giơ tay sờ sờ một bên ria mép còn sót lại, lạnh nhạt nói: "Nhưng tao có thể cho mày một lựa chọn khác."

Trần Quân Nghiên chuyển tầm mắt từ cái hộp lên mặt ông ta, giọng khô khốc: "Lựa chọn gì?"

"Con gái tao..... Ninh Nhi." Khi nói đến cái tên này, vẻ mặt Khúc lão đại dịu dàng hẳn, khiến Trần Quân Nghiên suýt thì lầm tưởng ông ta cũng là một người có máu có thịt, có tình cảm, "Con bé bị bệnh."

Trần Quân Nghiên lẳng lặng nghe.

"Người bệnh ấy mà, ai mà chẳng tiều tụy." Khúc lão đại dụ giọng nói, "Cho nên tao không cho con bé ra cửa, cũng không đặt gương trong nhà, người hầu bên cạnh con bé cũng phải tuyển chọn kỹ càng, bọn chúng không nói cho con bé biết là nó bị bệnh, chỉ nói với nó rằng, nó là cô bé xinh đẹp nhất trên đời. Đây không phải lời nói dối, chờ tao tìm được bác sĩ chữa khỏi bệnh cho con bé, nó nhất định sẽ là cô bé xinh đẹp nhất. Vấn đề là, hôm nay ra xảy ra một chuyện ngoài ý muốn....."

Trần Quân Nghiên e dè hỏi: "Là Tiểu Tước Ban gây ra chuyện gì phải không ạ?"

Khúc lão đại cười khẩy một tiếng: "Nó chết rồi. Nó dám giật mặt nạ của Ninh Nhi, còn nói con bé xấu ngay trước mặt con bé."

Dựa vào hiểu biết của Trần Quân Nghiên về Tiểu Tước Ban, cậu ta nói xấu, vậy hẳn là xấu thật..... Khúc lão đại lại cố tình nói xấu thành có bệnh, vậy mà cũng gạt được mọi người chắc?

Đè nén sự áy náy trong lòng, Trần Quân Nghiên bắt đầu tự đề cử mình: "Tôi có thể giúp gì ông?"

Khúc lão đại liếc hẳn một cái, đột ngột gác đôi chân lên bàn, tiện tay bốc mấy cái tượng gỗ ở trong hộp lên ngắm nghía, cho tới khi thái dương Trần Quân Nghiên rịn mồ hôi, ông ta mới chậm rãi nói: "Lời nói của Tiểu Tước Ban làm Ninh Nhi rất buồn, bây giờ tao nói, hay người hầu trong nhà nói, con bé đều không chịu nghe, nó cho rằng bọn tao đang nói dối."

"Ông nói không sai, người nói dối là Tiểu Tước Ban." Trần Quân Nghiên cúi đầu nói, "Ông yên tâm, tôi sẽ giải thích rõ với tiểu thư, cô ấy không chịu nghe những người thân cận, có lẽ sẽ tin lời một người ngoài như tôi."

Khúc lão đại chậm rãi gạt đầu, bỗng nhiên bỏ chân xuống, ném hai cái tượng gỗ trong tay vào hộp, sau đó nhắc cái hộp, đi về phía Trần Quân

Nghiên.

"Đi." Ông ta đứng lại bên cạnh Trần Quân Nghiên một lúc.

Trần Quân Nghiên vội vàng theo sau.

Giờ đang là buổi sáng, phần lớn mọi người lúc này còn đang rúc trong ổ chăn ấm áp mà ngủ, nhưng thành viên dự bị của đoàn xiếc thú đều đã dậy luyện tập, chuyện đoàn xiếc đang thiếu một chân đã được truyền ra, không ai muốn trở thành đứa kém cỏi nhất, bởi vì đứa kém cỏi nhất sẽ phải "tốt nghiệp", sau đó trở thành thành viên chính thức.

Nào là đi cà kheo phun lửa, nào là đội bát trên đầu giữ thăng bằng trên dây thép, cả đám đang tập luyện hăng say thì chợt trông thấy Khúc lão đại, nói đúng hơn là trông thấy cái hộp gỗ trong tay ông ta, đứa nào đứa nấy mặt mày tái mét, thăng nhóc đang đi cà kheo thậm chí còn trượt chân lao đảo, chân trái dẫm vào chân phải, ngã cái rầm xuống đất, tuy ngã chổng vó cũng không dám kêu đau một tiếng, lại vội vội vàng vàng bò dậy, một lần nữa dẫm lên cà kheo, tiếp tục tập luyện trước mặt Khúc lão đại.

"Đừng chọn tôi!"

"Xin ông!"

"Tôi còn có ích mà!"

Hầu như ai nấy đều đang gửi đi thông điệp như vậy.

"Trần Quân Nghiên." Khúc lão đại nhìn bọn chúng, tay phải chậm rãi nâng lên, trên lòng bàn tay là cái hộp gỗ cũ kỹ kia.

"Có tôi." Trần Quân Nghiên cung kính đứng sau lưng ông ta.

"Mày muốn trở thành một trong số chúng." Khúc lão đại chậm rãi quay đầu lại, cười bảo hần, "Hay là trở thành người cầm hộp, giống như

tao?"

Roẹt một cái, tất cả ánh mắt trong sân đều đổ dồn vào Trần Quân Nghiên.

Hâm mộ, đố kị, căm hận, không tin nổi, vì sao lại là hắn.....

Ngay cả Trần Quân Nghiên cũng chưa từng muốn trở thành một người như Khúc lão đại, nhưng dưới bao nhiêu ánh mắt chăm chú như vậy, hắn cũng không nhìn được mà thấy lằng lằng, gần như đã cho rằng mình không còn là một thành viên trong đám người đáng thương này, mà trở thành một loại người khác ..... Loại người có thể dễ dàng quyết định sống chết của bọn họ.

"Làm cho tốt vào." Khúc lão đại cười vỗ vai hắn, sau đó đột ngột ngoảnh mặt sang, môi dán bên tai hắn, ông ta hạ giọng chỉ đủ để hai người nghe thấy, nói với hắn, "Tao biết mày có thể làm tốt, nếu mày đã có thể thuyết phục Tiểu Tước Ban chịu chết thay mày, nhất định cũng có thể thuyết phục để tiểu thư tin mày, có phải không?"

Trong nháy mắt, Trần Quân Nghiên bừng tỉnh từ ảo giác, hắn quay đầu, nụ cười của Khúc lão đại lọt vào tầm mắt, lại khiến hắn lạnh toát từ đáy mắt tới tận tim, khiến hắn một lần nữa tỉnh táo để nhận thức được một sự thật.

Vận mệnh của hắn, chưa bao giờ nằm trong tay hắn, mà vẫn ở trong tay Khúc lão đại.....

..... Không, hiện giờ nó đang nằm trong tay tiểu thư .....

TÔI TỪNG XUYÊN QUA BỘ PHIM NÀY

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 09: Tôi Tin

Trần Quân Nghiên những tưởng hẳn sẽ trông thấy tiểu thư khóc lóc nỉ non, nhưng hẳn nhầm rồi.

Một trận tuyết lớn bất ngờ đổ xuống, phá vỡ thông lệ thường ngày, Khúc lão đại không đời nào chịu để Ninh Ninh xem hẳn làm xiếc trong gió tuyết, một đám người đi vào trong phòng, rượu ngon mới cất một vò; đất nung màu đỏ, hoả lò sẵn kia*.

* Hai câu thơ đầu trong bài Vãn Lưu Thập Cửu của Bạch Cư Dị.
Nguồn dịch:

Người đầu tiên lên tiếng phá vỡ im lặng là Ninh Ninh, cô chậm rãi xoay cái chén bằng sứ trắng trong tay, chất rượu vàng ấm áp sóng sánh chuyển động quanh miệng chén, hơi nóng bốc lên mặt, chưa uống đã khiến người ta say, cô ngước mắt, giọng nói điềm nhiên tới lạ thường, hỏi: "Cậu đến làm thuyết khách à?"

Trần Quân Nghiên nhanh chóng ngẩng đầu nhìn cô một cái, không chỉ có giọng nói điềm nhiên, gương mặt cô xem ra cũng rất bình tĩnh.

..... Nhưng quả thật rất xấu.

Khúc lão đại ở bên cạnh nhìn hẳn chăm chặp, hẳn không dám cúi đầu, càng không dám chuyển tầm mắt, chỉ có thể nhìn thẳng vào mặt Ninh Ninh, nói: "Tôi không phải thuyết khách."

"Thật không?" Ninh Ninh để lộ một nụ cười có phần tinh quái, cô buông chén rượu trong tay, đứng dậy đi tới trước mặt hắn, hai tay chấp sau lưng, nghiêng người về phía hắn, gương mặt chẳng những có thể dọa cho con nít nín khóc, không chừng còn có thể dọa cho chúng ngừng thở, kề sát cậu ta trong gang tấc, "Vậy cậu hãy nhìn thẳng vào tôi, rồi nói cho tôi biết, trong mắt cậu trông tôi thế nào?"

Khúc lão đại ho một tiếng, ý tứ nhắc nhở cực kỳ rõ ràng.

Cách cách triều Thanh, tiên nữ trên trời, hoa phú quý của nhân gian..... Những lời nhạt nhẽo này Trần Quân Nghiên đã thuộc lòng từ lâu, nhưng giờ khắc này hắn không định dùng tới, bởi vì thật sự là quá giả, mỗi một con chữ đều quá giả!

"Cô..... không đẹp." Trần Quân Nghiên vừa nói dứt ba chữ này, đã nghe thấy bên cạnh truyền đến tiếng lên đạn. Bàn tay đặt trên đầu gối hắn cuộn lại, hắn nén nỗi sợ hãi trong lòng, đôi mắt không chớp lấy một lần nhìn thẳng vào Ninh Ninh, nói, "Cô nghĩ thế phải không?"

Ninh Ninh ngẩn người.

"Tiểu thư, vì sao cô phải phủ định chính mình?" Trần Quân Nghiên nói chậm lại, "Chưa từng có người nào nói cô xấu, có lẽ có một người, nhưng ngoài cậu ta ra, tất cả mọi người đều nói cô là một mỹ nhân, vì sao cô không tin những người bên cạnh, mà lại khăng khăng tin một người xa lạ?"

"Tôi....." Ninh Ninh chần chờ giây lát, "Bởi vì tôi biết, những gì cậu ta nói chính là sự thật."

"Sao cô có thể chắc chắn điều đó?" Trần Quân Nghiên hỏi lại.

Bởi vì tôi vốn không phải là Khúc Ninh Nhi, tôi không tin những điều má Vương và Khúc lão đại nói, Ninh Ninh nhún nhún vai, giả bộ ung dung

cười: "Việc này còn phải hỏi hay sao? Trong phòng tôi không có lấy một tấm gương, còn không phải là sợ tôi tự dọa mình chết ngất đấy sao. Tôi lớn như vậy rồi mà chưa từng bước chân ra cửa một lần, còn không phải sợ tôi dọa sợ đám hoa hoa cỏ cỏ trên đường hay sao."

Trần Quân Nghiên nở nụ cười: "Tiểu thư, dường như cô vừa thảo luận về một người khác, chứ không phải chính cô."

Ninh Ninh lại ngẩn người, sau đó hai bên má cô nóng bỏng lên, cảm giác xấu hổ bất chợt bùng lên thiêu đốt cô.

Nếu đây là trường quay, xem chừng cô đã bị đạo diễn hô cut, cô chẳng những không sắm vai Khúc Ninh Nhi thành công, mà còn hoàn toàn kéo mình tách khỏi vai diễn này.

"Cô, chính cô đấy!" Không biết bao nhiêu đạo diễn đã phải ném kịch bản trong tay, hùng hổ đi tới, chỉ vào cô mà quát tháo, "Sao không bao giờ cô diễn nhập vai được thế?"

Không nhập tâm vào vai diễn.

Đây là nguyên nhân khiến bao nhiêu năm qua Ninh Ninh vẫn không thể nổi tiếng.

Cho dù cô đóng vai gì, kết quả sẽ đều mang lại một loại cảm giác - cảm giác kỳ quặc khi diễn viên bị tách ra khỏi nhân vật.

Đối với một diễn viên mà nói, đây quả thực là khuyết điểm trí mạng.

Rất nhiều người đều muốn biết nguyên nhân, chính Ninh Ninh cũng muốn biết nguyên nhân, lúc đầu cô cho rằng căn bản của mình không tốt, rồi cô dốc sức luyện tập, nhưng không thấy tiến bộ chút nào, cô lại cảm thấy có lẽ kinh nghiệm của mình không đủ, nhưng lần lượt nhận rất nhiều vai diễn, vẫn xảy ra cùng một vấn đề.....

"Cô không tin." Cho đến hôm nay, Trần Quân Nghiên đâm một cái trúng phóc, nói toạc ra, "Cô không tin lời cha cô, không tin lời người hầu, cũng không tin tôi, cô thậm chí không tin chính cô..... Khoan đã!"

Trần Quân Nghiên dùng một ánh mắt cực kỳ quái dị đánh giá Ninh Ninh, hỏi: "Phải chăng cô cũng không tin..... Không tin chính mình là Khúc Ninh Nhi?"

Trong chớp mắt đó, Ninh Ninh gần như cho rằng cậu ta đã nhìn thấu thân phận thật của mình.....

Cô tái mặt liếc sang Khúc lão đại, chỉ lo tiếp theo ông ta sẽ nói: "Tiểu thư lại phát bệnh rồi, mau gọi bác sĩ Vương tới đun thuốc châm cứu!"

Để tránh phải chịu khổ, cô vội vàng phản bác: "Làm gì có chuyện đó, đương nhiên tôi là Khúc Ninh Nhi rồi."

..... Tôi làm sao mà là Khúc Ninh Nhi được.....

Ninh Ninh: "Nếu tôi không phải Khúc Ninh Nhi, thì tôi là ai?"

..... Mình là Ninh Ninh, là con gái của nữ hoàng điện ảnh, mình không thể để người khác cười nhạo, mình phải diễn thật tốt.....

Ninh Ninh: "Tôi, tôi....."

Không cần nói thêm gì nữa, cô đã hiểu rồi.

Thì ra khuyết điểm trí mạng nhất của cô, chính là - cô không tin.

Rất nhiều lần khi nhận được kịch bản, ý nghĩ đầu tiên của cô là, má ơi không ngờ trên đời này lại có cái cốt truyện ngu xuẩn dữ vậy, ý nghĩ thứ hai là, má ơi không ngờ trên đời này lại có loại nữ chính ngu dữ vậy, sau đó cô sẽ tự nhủ: "Mình là con gái của nữ hoàng điện ảnh, mình không thể diễn tệ, không được để người ta cười nhạo mình và mẹ."

..... Kết quả là cô càng nỗ lực, diễn xuất lại càng không ra gì.....

Cô nỗ lực đóng phim, cố diễn cho đạt những phản ứng và động tác mà cô cho là nhân vật nên có, nhưng tận sâu trong lòng cô không tin chính mình sẽ cư xử như vậy, người khác cũng không phải không có mắt, họ sẽ nhìn ra được.....

"Ninh Nhi." Khúc lão đại đứng dậy đi về phía cô, nắm lấy tay cô, vẻ mặt lo lắng hỏi, "Con có sao không?"

Ninh Ninh không biết lúc này trông cô thế nào, nhưng xem chừng không được tốt lắm, thế nên mọi người trong phòng đều nhìn cô với ánh mắt lo lắng.

"Con không sao." Cô cười gượng gạo, "Cha cho con chút thời gian, con muốn một mình yên tĩnh một lát."

Nói xong, cô xoay người đi, đi được mấy bước thì bắt đầu chạy, chỉ chốc lát sau đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Cô vừa đi, vẻ mặt Khúc lão đại lập tức thay đổi, ông ta chộp chén rượu trên bàn ném vào người Trần Quân Nghiê, cả giận nói: "Mày nói luyên thuyên cái gì thế hả! Cái gì mà 'Cô cũng không tin chính mình là Khúc Ninh Nhi?' Nói thế mà nghe được à? Mày biết nói tiếng người không hả? Không biết thì cái mồm này bỏ đi được rồi!"

Chén rượu nóng bỏng hắt vào người Trần Quân Nghiê, hắn không dám lau, cũng không dám phản bác nửa câu, thậm chí không dám ngồi nữa. Hắn vội đứng bật dậy khỏi ghế, cúi đầu đứng tại chỗ, từng giọt từng giọt mồ hôi chảy xuống trên trán, trong lòng bắt đầu hồi hận, khi này hắn không nên liều lĩnh như vậy, có lẽ trước tiên hắn nên nói với cô rằng: Tiểu thư, cô chính là cách cách triều Thanh, tiên nữ trên trời, hoa phú quý dưới nhân gian.....

Không, hẳn không thể làm thế.

Thời gian không còn nhiều, hẳn nhất định phải mau chóng chiếm được cảm tình của tiểu thư, mấy lời vô nghĩa đó nói ra cũng như không, hẳn phải nói đúng được nỗi lòng cô.

Hơn nữa, hẳn nói cũng không sai.

Tuy không biết cụ thể là chuyện như thế nào, nhưng dường như tiểu thư thật sự cảm thấy chính mình không phải Khúc Ninh Nhi.....

"Mình là Khúc Ninh Nhi."

Trong phòng, Ninh Ninh khóa cửa chốt chính mình lại, chốc lát lại đổi một tư thế, chốc lát lại lộ ra một nụ cười, hoặc tự lẩm bẩm gì đó, cuối cùng cô bực bội cào đầu: "Không đúng, không đúng, tất cả đều không đúng, Khúc Ninh Nhi sẽ không cười kiểu đó, cũng sẽ không nói chuyện kiểu đó."

Ý định ban đầu là thăm dò bí mật của bộ phim này, sau đó tìm cách trở về, hiện giờ đã bị cô tùy tiện gạt sang một bên.

"..... Bây giờ mình về thì có ích gì?" Ninh Ninh cúi đầu nhìn xuống tay mình, đôi tay trống trơn không ngừng run rẩy trước mắt cô, "Mình vẫn chẳng khác gì khi trước, một nhân vật, một nhân vật đơn giản như vậy cũng không diễn được....."

Cô chậm rãi nắm chặt hai tay, tựa như muốn bắt lấy thứ gì đó, cô nhắm mắt lại, lập đi lập lại như tự thôi miên mình hết lần này đến lần khác: "Mình là Khúc Ninh Nhi, là cách cách triều Thanh, là tiên nữ trên trời, minh châu dưới biển..... Là cô gái xinh đẹp nhất trên đời....."

Lời kịch này đã từng khiến cô cảm thấy cực kỳ xấu hổ, vậy mà cứ đọc đi đọc lại, giọng nói của cô cũng dần trở nên điềm nhiên.

"Mình không đủ thông minh, bởi vì mình chưa từng ra khỏi nhà, cũng không được đi học. Nhưng vậy thì có sao, mình xinh đẹp đến thế, muốn thứ gì mà chẳng có." Thứ đầu tiên thay đổi chính là giọng nói của cô, nó dần dần trở nên tùy tiện mà kiêu căng, không phải kiểu tùy tiện của những cô gái đứng đường, mà là kiểu tùy tiện của một cô gái trong đầu chỉ nhồi toàn bông.

Bước hai bước, lại rụt chân về.

"Không đúng." Ninh Ninh cúi đầu lẩm bẩm, "Mình cũng sẽ không đi ngay ngắn như thế."

Cô dựng mũi chân lên, chia xuống đất, rồi đột ngột đá về phía trước một bước, đá tung cả tà váy lên.

Sau đó cô đi tới đi lui trong phòng, bước chân chông chênh đến gần như bất cần, gần như mỗi bước đi cô đều đá tọc váy lên, dáng đi đó nếu là của một bé gái năm sáu tuổi thì gọi là đáng yêu, nhưng đối với một thiếu nữ độ tuổi này, thì có vẻ quá thiếu chững chạc.

Nhưng không có ai dạy cô thế nào là chững chạc, bên người cô chỉ có người hầu cô bảo gì nghe nấy, không có một người mẹ để uốn nắn sai lầm cho cô.

Lại đi thêm vài bước, Ninh Ninh ngừng chân, tự nói với bản thân: "Mình còn phải có một sở thích."

Cô lôi hết những bộ sườn xám tinh xảo, hộp đồ trang sức đắt tiền đầy ắp, cùng với một con búp bê tóc vàng để lên bàn, ngón tay lướt qua từng thứ, từng thứ, cái này không được, cái kia cũng không đúng, Ninh Ninh lẩm bẩm: "Nếu không thể xác định sở thích trước kia là gì, không bằng đổi một sở thích mới?"

Một đối tượng thích hợp nhanh chóng xuất hiện trong đầu cô.

"Những cậu trai biết làm xiếc." Ninh Ninh nhếch môi, "Còn có gì thú vị hơn thế?"

Vậy là đủ rồi.

Một cô gái từ nhỏ chỉ ru rú trong nhà, chưa từng bước qua cửa một bước, tính cách sẽ không quá phức tạp. Ngay thơ, kiêu căng, tự coi mình là trung tâm, còn có một sở thích nho nhỏ, nhiều đó đã đủ để Ninh Ninh xây dựng ra một nhân vật sống động, đôi khi không ăn khớp cũng không sao, con gái mười tám tuổi là thay đổi hẳn, mỗi cô gái ở độ tuổi này gần như thay đổi mỗi ngày - thay đổi theo những biến đổi xung quanh.

"Nhìn đám con trai vừa ngấm ngấm vừa lộ liễu tranh giành tình cảm vì mình, dùng đủ mọi cách nịnh nọt mình, mình cảm thấy thích thú lắm..... Cho đến khi một người trong đó bị chết."

Khóe môi nhếch lên của Ninh Ninh chậm rãi hạ xuống, "Ngay trước mắt mình, bị cha mình tự tay giết chết, mình có buồn không?"

Cô nhắm mắt lại, cẩn thận tự hỏi..... Tự hỏi từ góc độ của Khúc Ninh Nhi.

Ngoài cửa, Trần Quân Nghiên vừa khéo bị Khúc lão đại lôi tới bắt xin lỗi, những lời này xuyên vào lỗ tai hẳn, khiến hẳn nín thở, hận không thể trả lời thay cô: Có.

Một chữ này, có thể cứu mạng hẳn, có thể cứu mạng rất rất nhiều người.

"..... Không." Sau đó hẳn nghe thấy cô nói, "Mình chẳng quen biết gì cậu ta, cậu ta tên là gì..... Tiểu Ma Tước hay Tiểu Tước Ban?"

* Lời tác giả:

Nếu như đây là một bộ truyện thuộc thể loại hệ thống, đến đoạn này sẽ có thông báo của hệ thống.

Ninh Ninh: "Cậu ta tên là gì ấy nhỉ..... Tiểu Ma Tước hay Tiểu Tước Ban?"

Thông báo của hệ thống: Độ thiện cảm của Trần Quân Nghiên - 10, - 10, lại - 10. . . .

Ninh Ninh: =A=! Hảo hán xin dừng tay!

TÔI TỪNG XUYÊN QUA BỘ PHIM NÀY

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Trò Chơi Của Tiểu Thư

Tiểu thư thay đổi rồi.

Nhưng cụ thể là thay đổi chỗ nào chứ?

"Chúng mày có cảm nhận được không?" Trong giờ giải lao, một thằng nhóc dự bị trong đoàn xiếc thú hỏi đứa bạn, "Hình như dạo này tiểu thư thay đổi rồi, trở nên..... có tình người hơn."

"Nghe mày nói thế mới thấy..... Hình như đúng là thế thật."

"Tao còn tưởng tiểu thư chỉ độc sủng mỗi tao, hóa ra là mưa móc chia đều à!"

Cả đám đang hừng hực khí thế thảo luận, đột nhiên ngậm miệng thin thít, đôi mắt cùng nhìn về một hướng.

Cửa phòng kéo kẹt đẩy ra, Trần Quân Nghiên từ phía sau đi ra, đi đến đâu, ánh mắt mọi người nhìn chòng chọc đến đó, trong ánh mắt tràn ngập vẻ xa cách và cảnh giác, cho tới khi hắn xách hộp cơm ra ngoài, đám người mới tiếp tục chuyện trò.

"Thằng phản đồ." Một thiếu niên nhổ toẹt một bãi nước bọt, "Thế mà lúc trước nó còn dám hiên ngang lăm liệt chỉ trích chúng ta, nó thì sao? Quay đi một cái là bán đứng huynh đệ ngủ cùng giường với nó ngay được, loại khốn nạn, tao nhổ vào!"

"Suyt, nói nhỏ thôi, người ta còn chưa đi xa đâu, coi chừng nó đi nói xấu mày với bầu gánh giờ....."

Tôi sẽ không làm thế đâu.

Trần Quân Nghiên đứng ngoài cửa lẩm bẩm một câu, sau đó cúi đầu bước đi.

Bán đứng Tiểu Tước Ban là chuyện bất đắc dĩ, hãn bắt buộc phải làm thế, nếu không hãn căn bản không có cách nào gặp được tiểu thư, càng không có cách nào làm được chuyện kế tiếp. Hãn đã thành công, nhưng cùng với thành công, hãn cũng tự đẩy mình vào phía đối lập của tất cả mọi người.

Đám huynh đệ ngủ chung một giường, hiện giờ đều vạch rõ giới hạn với hãn, không ai chịu tin tưởng hãn, không ai chịu nói với hãn một câu, hãn đi đến nơi nào, nơi đó chính là một mảnh lạnh ngắt, chỉ có ánh mắt căm ghét từ bốn phương tám hướng phóng tới, đâm xuyên toàn thân hãn.

"Cuối cùng cũng tìm được mày rồi!" Một gã đàn ông cao to cường tráng từ đâu xông tới, "Sao còn cầm hộp cơm? Mau bỏ đấy, đi theo tao ngay!"

Trần Quân Nghiên nhận ra gã, gã là đàn em của Khúc lão đại, cũng là bảo vệ của đoàn xiếc thú, chuyên phụ trách trông chừng đám thành viên dự bị bọn chúng, vào một số thời điểm đặc biệt, gã còn có quyền quyết định sống chết của đám thành viên dự bị. Trần Quân Nghiên không dám thất lễ với gã, vội hỏi: "Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì thế?"

"Trong nhà lão đại xảy ra chuyện rồi, mau mau mau!" Gã đàn ông cao to cường tráng giật lấy hộp cơm trong tay Trần Quân Nghiên ném sang một bên, sau đó gần như là lôi xệch hãn ra khỏi đoàn xiếc.

Lại sắp được gặp tiểu thư rồi chẳng? Trần Quân Nghiên bi ai phát hiện ra rằng, cảm xúc đầu tiên trào lên trong lòng hẳn lại chính là mừng rỡ.

Sao có thể như vậy!

Hắn rũ mắt xuống, tự nhủ với chính mình: "Đừng có nực cười như vậy, mày đâu phải đám người ngu xuẩn tự lừa mình dối người kia. Ha ha, có tình người ấy à? Bọn chúng đều sai rồi, tiểu thư mới chính là địa ngục, bọn chúng gửi gắm hy vọng ở cô ta, nhưng cô ta căn bản không nhớ nổi tên của bọn chúng, cô ta cũng giống như cha cô ta thôi, đều không coi chúng mày là con người."

Nhưng chính tiểu thư, lại trở thành chỗ che chở duy nhất của hắn.....

Ôm tâm tình phức tạp, Trần Quân Nghiên theo gã đàn ông cao to cường tráng đi vào nhà Khúc lão đại, vừa đến cửa phòng đã nghe thấy tiếng nhốn nháo bên trong, giọng Khúc lão đại truyền ra qua cánh cửa: "Ninh Nhi..... Con cứ buông con dao xuống đã!"

Tình huống gì thế này? Hai người liếc nhau, vội vàng đẩy cửa phòng đi vào.

Trong phòng, bàn ghế cái nghiêng cái đổ, đủ thứ lật vật ngổn ngang khắp phòng, Khúc lão đại thở hổn hển đứng sau cái bàn tròn, nửa bên ria mép không thấy đâu, nửa bên còn lại thì lung lay sắp rụng, ông ta vươn một bàn tay về phía trước tỏ vẻ trấn an: "Con cứ để dao xuống đã, có chuyện gì từ từ rồi nói!"

Ninh Ninh đứng chặn trước cái bàn, trong tay giơ một cái... dao cạo râu sáng loáng.

"Việc này không có gì phải thương lượng hết!" Một tay cô chống bên hông, tay kia cầm dao cạo râu chỉ vào ông ta, "Chỉ chừa nửa bên ria mép thì xấu lắm, để con cạo nốt đi!"

Mất đi một bên ria mép đã đủ khổ sở, ông ta không thể mất nốt nửa bên kia được! Thấy có người tới, Khúc lão đại lập tức giơ tay chỉ sang, "Con lấy nó luyện tay nghề trước đã!"

Gã đàn ông cao to cường tráng giật bản mình, gần như là phản xạ có điều kiện giơ tay che vệt bộ râu quai nón gợi cảm của mình.

Ninh Ninh quay mặt sang, tiếng cười nhẹ nhàng vang lên sau lớp mặt nạ: "Được thôi, anh lại đây!"

Gã đàn ông cao to cường tráng bắn một ánh mắt cầu xin về phía Khúc lão đại, nhưng Khúc lão đại làm như không thấy, cuối cùng cánh tay không đầu lại được căng chân, làm công không cường lại được kẻ phát tiền lương, gã đàn ông cao to cường tráng đành phải nhịn đau dựng một cái ghế lên, ngồi xuống, vẻ mặt khảng khái hy sinh, nhắm mắt lại: "Đến đây đi!"

Tay nghề của Ninh Ninh thật sự quá tệ, cuối cùng chẳng những bộ râu quai nón gợi cảm lìa gã mà đi, đến cả nửa bên lông mày cũng từ gã đi!

Khúc lão đại ở bên cạnh nhìn mà mí mắt giật liên hồi, không đợi cô cạo xong đã duỗi tay đẩy Trần Quân Nghiên lên trước: "Ừm, không tệ, nhưng mà vẫn còn tiến bộ được, con lại dùng thẳng này luyện tay nghề đi."

Ninh Ninh đang bận rộn tranh thủ quay đầu lại liếc một cái, trợn mắt: "Cậu ta làm gì có râu!"

"Tóc với râu cũng giống nhau cả mà!" Khúc lão đại nói như đinh đóng cột.

Không, không có giống chút nào hết!

Trần Quân Nghiên trăm chiều không muốn, lại bị Khúc lão đại đè chặt xuống ghế.

Hắn không thể động đậy, chỉ có thể nhìn Ninh Ninh cạo xong cho gã kia, sau đó cười hì hì đi về phía hắn, con dao cạo râu còn hoen máu khua khua trước mặt hắn, giống như đang tìm chỗ đặt dao.

Ánh mắt Trần Quân Nghiên chuyển động theo con dao nhỏ, Ninh Ninh gọi hai lần, hắn mới phản ứng lại.

Hắn quay đầu, thấy cô khom lưng nhìn hắn chăm chăm, hỏi: "Cậu sợ lắm à?"

"Tôi không sợ." Trần Quân Nghiên nghĩ một đằng nói một nẻo.

Miệng nói dối được nhưng cơ thể thì không, lúc Ninh Ninh dí con dao cạo râu về phía hắn, hắn không nhịn được mà siết chặt hai bên tay vịn, vì dùng sức quá mức mà gân xanh nổi đầy trên mu bàn tay.

Ninh Ninh buông dao cạo râu, nói với Khúc lão đại đang đứng sau lưng hắn: "Hay là thôi đi, cậu ta sợ thế này, lát nữa con cạo được một nửa thể nào cậu ta cũng chạy cho coi."

"Không có chuyện đó đâu." Khúc lão đại cười gằn một tiếng, giơ cao sợi dây thừng trong tay.

Một phút đồng hồ sau, Trần Quân Nghiên đã bị cố định hoàn toàn trên ghế.

Hai tay của hắn bị trói vào tay vịn của ghế, hai chân bị trói vào chân ghế, làm xong mọi việc, Khúc lão đại cười ha ha tâng công với Ninh Ninh, Ninh Ninh cảm động bảo ông ta: "Cha yên tâm, con sẽ nhanh chóng luyện tay nghề thật giỏi rồi đến tìm cha."

"..... Không cần vội thế đâu con, kỹ thuật dùng dao không phải chỉ qua một ngày hai ngày, thử qua một người hai người mà đã giỏi được đâu."

Khúc lão đại xoay người đi ra cửa, "Con chờ ở đây nhé, cha đi tìm tư liệu sống cho con luyện tập!"

"Lão đại! Em đi giúp anh!" Gã đàn ông cao to cường tráng cũng hốt hải chạy theo, gã phải chạy mau! Chạy ngay lập tức! Gã đã mất cả râu cả lông mày rồi, nếu ở lại thì tóc cũng chẳng còn! Mà gã lại không có cách nào ngăn được tiểu thư mới khốn! Thậm chí nói cô một câu cũng không được, bởi vì ngay sau đó Khúc lão đại sẽ chĩa súng vào đầu gã, lạnh lùng nói: "Muốn đầu hay muốn tóc!"

Trong phòng chỉ còn lại Ninh Ninh, Trần Quân Nghiên, cùng với má Vương.

Bởi vì má Vương phần lớn thời gian đều lặng lẽ như cái phong nền, cho nên đối với Ninh Ninh mà nói, đây chính là lúc để cô phối hợp diễn với Trần Quân Nghiên.

Quãng thời gian sau đó, trong phòng này sẽ không có "Ninh Ninh" , mà chỉ có "Khúc Ninh Nhi", cô phải quên hẳn chính mình, hoàn toàn biến thành Khúc Ninh Nhi.

"Cha tôi đi rồi, giờ thì cậu nói thật với tôi đi." Ninh Ninh tựa như tìm được một trò chơi mới, lật ngược con dao cạo râu, lưỡi dao hướng về phía dưới, đung đưa trước mặt hẳn, cười ha ha, "Cậu sợ cắt tóc đến thế thật hả?"

Trần Quân Nghiên biết mình không thể lừa gạt cô, hẳn có thể khống chế miệng mình, nhưng không thể khống chế da gà nổi trên cổ và mồ hôi rịn ra trên trán, thật ra không phải hẳn sợ cắt tóc, mà là sợ tiểu thư, Khúc lão đại tàn nhẫn đến mấy vẫn có thể đoán trước được, nhưng sự tàn nhẫn của tiểu thư lại giống như một đứa con nít, không biết đâu mà lần, không ai biết bước tiếp theo cô sẽ làm gì.

Nhưng hẳn lại không thể nói thật, vì thế hẳn nhanh trí tìm cho mình một cái cớ không thể bắt bẻ.

"Tiểu thư." Trần Quân Nghiêן nói giọng khô khốc, "Không phải là tôi sợ cắt tóc, mà là sợ nếu ở gần tiểu thư quá... Tôi sẽ trở thành một Tiểu Tước Ban thứ hai."

"Tiểu Tước Ban?" Ninh Ninh nghiêng đầu, "Là ai vậy?"

"Là thằng nhóc lần trước biểu diễn tung hứng cho tiểu thư xem." Sợ cô không nhớ ra, Trần Quân Nghiêן im lặng một lát, thay đổi cách nói, "... Thằng nhóc dám xốc mặt nạ của tiểu thư ấy."

"Cậu đang nói cậu ta hả." Ninh Ninh ra vẻ giật mình hiểu ra, sau đó khoanh tay đi tới đi lui vòng quanh hắן, "Sao hả, hai người thân nhau lắm à?"

Khúc lão đại hận không thể đào xác cậu ta lên mà quất roi đấy! Ai dám nhận mình thân với cậu ta? Trần Quân Nghiêן liếc nhìn má Vương đang đứng trong góc tường, tuy bà ta tự nguyện trang chính mình thành một chậu hoa, nhưng hắן biết mỗi một lời nói, mỗi một việc làm của mình, đều sẽ bị bà ta báo cáo lại cho Khúc lão đại.

Vì thế hắן quả quyết lắc đầu: "Quen biết sơ thôi."

"Hỏi đến Lý Tú Lan cậu cũng nói thế." Ninh Ninh đột ngột dừng bước, cười hì hì bên cạnh hắן, nói, "Ai cũng chỉ quen biết qua loa, chẳng lẽ cậu không có bạn bè gì à?"

..... Trần Quân Nghiêן cảm thấy chính mình vừa rơi vào một cái bẫy ngôn từ, ai mà không có bạn bè chứ? Đến cả thủ phạm giết người cùng lũ bố đời* còn có bạn, chỉ những kẻ hoàn toàn không đáng tin mới không có bạn bè thôi.....

* Đoạn này nguyên văn là 直男癌, ai hay đọc convert thì sẽ quen với cụm từ này, là thằng nam ung thư đó =)) Cụm từ này dùng để gọi loại

người luôn tự cho mình là đúng, nhìn ai cũng thấy sai, có thái độ coi thường người khác, đặc biệt là kiểu đàn ông coi thường phụ nữ.

"Ôi chao, đáng thương ghê." Khi hắn đang toát mồ hôi nghĩ cách để trèo ra khỏi cái bẫy này, Ninh Ninh chợt cười nũng nịu, "Thôi thì tôi đành làm bạn của cậu vậy."

Trần Quân Nghiên ngây ra một lúc, cảm thấy chính mình nghe nhầm rồi thì phải: "Cái gì?"

Ninh Ninh lập tức thay đổi sắc mặt, lạnh lùng nói: "Sao hả, chẳng lẽ cậu không thích?"

"Làm gì có chuyện đó?" Trần Quân Nghiên vội vàng nói, "Việc này tôi cầu còn chẳng được."

Ninh Ninh lại trở nên vui vẻ, cô kéo ghế dựa đến trước mặt hắn rồi ngồi xuống, con dao cạo râu trong tay tùy tiện ném sang một bên, hai tay ôm mặt nhìn hắn, hai chân bởi vì hưng phấn mà không ngừng đu đưa giậm giậm xuống đất.

"Cậu là người bạn đầu tiên của tôi." Cô dựng ngón tay suýt một tiếng, ra vẻ bí mật nói với hắn, "Tôi cũng là người bạn đầu tiên của cậu, hai chúng ta nói thử xem, giữa bạn bè thì nên làm những gì?"

Trần Quân Nghiên im lặng một lát, nghĩ cứ thử một lần xem sao, hắn e dè bảo cô: "Bạn bè thì không nên trối nhau."

Ninh Ninh đứng dậy đi mất, đến lúc quay lại, tay cô đã cầm một cái kéo nhỏ sắc nhọn, cô cười hì hì cắt dây thừng trên tay và chân hắn, sau đó nhìn hắn đầy mong chờ: "Sau đó thì sao?"

Trần Quân Nghiên tranh thủ lúc xoay cổ tay, vội vàng đánh giá xung quanh một chút, má Vương đã im hơi lặng tiếng tới gần, dùng ánh mắt và

con dao trong tay cánh cáo hấn dừng có làm gì ngu ngốc, hấn cúi đầu, vì căng thẳng mà tim đập thành thịch, hấn đột nhiên ngẩng đầu lên nói: "Sau đó cô nên thả tôi đi, tôi cũng có nhà, tôi muốn về thăm nhà."

"Không được." Má Vương chỉ một câu đã chọc thủng tâm tư hấn, "Tiểu thư, nó muốn chạy trốn đấy."

Thời gian cấp bách, Trần Quân Nghiên không muốn đánh nhau với bà ta, lúc này chỉ có một người có thể ngăn bà ta lại..... Hấn ngẩng đầu nhìn về phía Ninh Ninh, hỏi: "Tiểu thư, không, Ninh Nhi, cô sẽ giúp tôi hay giúp bà ta?"

"Tôi giúp cậu tôi giúp cậu!!!" Ninh Ninh hưng phấn hấn lên, như một đứa trẻ đang mê mẩn một món đồ chơi, không cho phép bất kỳ ai đến quấy rầy lúc cô chơi, thấy má Vương vẫn chen giữa hai người không chịu đi, cô chủ động đẩy bà ta đi, còn không quên quay đầu hô lên với Trần Quân Nghiên, "Được rồi, tôi giữ được bà ấy rồi, cậu mau đi đi! Nhớ quay lại sớm nha!"

Trần Quân Nghiên lặng im ngồi trên ghế một lát mới chậm rãi đứng dậy, hấn đi ra phía cửa, đi được vài bước, rồi đột nhiên guồng chân chạy như điên.

Chạy đến nửa đường, hấn đột ngột ngừng chân, quay đầu lại nhìn.

Ninh Ninh đứng ở cửa phòng phía xa, má Vương muốn đi ra khỏi phòng, nhưng bị cô dùng tay cản lại như điều hâu quắp gà con, thấy hấn quay đầu lại nhìn mình, cô vui vẻ vung một cánh tay lên khua khua, giống như đang chào tạm biệt hấn.

Trần Quân Nghiên quay đầu lại, cửa ở ngay trước mắt, bên ngoài cánh cửa kia..... là tự do thật ư?

Lời tác giả:

Bên ngoài cánh cửa kia..... là tự do thật ư?

Ngoài cửa ló ra một cái đầu, Khúc lão đại: "Là tao nè ~~~~ *bắn tim*"

Trần Quân Nghiên: "Ra về kute cái đầu ông!"

TÔI TỪNG XUYÊN QUA BỘ PHIM NÀY

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Phối Hợp Diễn

Nhìn bóng lưng cậu ta, Ninh Ninh khẽ thở phào trong lòng, cuối cùng cũng được nghỉ giải lao rồi.

Làm Khúc Ninh Nhi, đây chỉ là trò chơi thả rùa về hồ. Nhưng làm Ninh Ninh, cô thật lòng hy vọng cậu ta có thể chạy trốn thành công. Ồ? Có chuyện gì vậy? Vì sao cậu ta không đi nữa?

Ninh Ninh nhú mày, khó khăn lắm mới xua được Khúc lão đại đi, chẳng dễ gì mới gọi ra được "Trò chơi của tiểu thư", sứt đầu mẻ trán mới giữ được má Vương lại, vất vả lắm mới tạo được cơ hội cho cậu ta chạy trốn..... Mà tất cả những việc này đều phải hoàn thành dưới điều kiện "không được tách khỏi nhân vật" nữa chứ! Lần đầu tiên cô diễn xuất hoàn toàn trùng khớp với đặc thù của nhân vật như thế, nếu bảo phải diễn lại lần nữa, cô thật không biết mình có làm được không!

Nhưng Trần Quân Nghiên lại dừng bước trước cổng lớn.

Rõ ràng chỉ vài bước là có thể ra ngoài, với hăn mà nói lại giống như lạch trời vời vợi.

Từng giây từng phút trôi qua, mỗi một giây đồng hồ trôi qua, khả năng trốn thoát của cậu ta sẽ giảm bớt một chút, Ninh Ninh không biết cậu ta có vội không..... Nhưng mà cô làm thái giám mà đã cuống muốn chết rồi đây!

Có cơn gió thổi qua, cuốn tung lá rụng dưới đất chưa có người quét, lá rụng cuốn qua đôi giày vải đen trên chân cậu ta, đôi giày vải đen chậm rãi chuyển hướng, nặng nề bước về phía cô.

"Tiểu thư." Cậu ta từng bước một trở lại trước mặt cô, cười nói, "Tôi về rồi đây."

Ninh Ninh nhìn chăm chăm cậu ta hồi lâu, nhưng vẫn không thể nhìn thấu ý nghĩa ẩn dưới nụ cười này, cô nghi hoặc hỏi: "Sao cậu đi nhanh quá vậy? Cậu bảo muốn về thăm nhà cơ mà?"

"Tôi làm gì có nhà." Nụ cười của Trần Quân Nghiên có phần giả tạo, "Nơi này chính là nhà tôi."

Cậu đang nói dối. Ninh Ninh biết rõ trong lòng, nhưng không nói ra, cô cười, kéo tay cậu ta: "Vậy thì về nhà chơi với tôi nào!"

Trần Quân Nghiên vừa cười vừa theo cô vào phòng, chỉ trừ lúc bước qua cửa phòng, bước chân cậu ta hơi khựng lại một chút, thời gian còn lại cậu ta đều tỏ ra cực kỳ tự nhiên, thậm chí khi cô bắt cậu ta chơi trò tập làm người lớn ngu ngốc, cậu ta cũng không để lộ chút khó chịu nào, giống như một người anh trai tính tình ôn hòa về đến nhà, chơi cùng đứa em gái nhỏ của mình vậy.

Cậu ta biểu hiện đến tốt đến thế, Ninh Ninh là một diễn viên sao có thể chịu thua! Cô chỉ có thể cùng cậu ta chơi tiếp trò chơi có thể kéo thấp chỉ số IQ của nhân loại xuống này.....

Rất nhiều lần cô muốn mở miệng hỏi thẳng cậu ta: "Cậu thừa biết ở lại đây sẽ chẳng có kết cục tốt, vì sao còn muốn ở lại?"

Nhưng lời đến bên miệng, lại cắn răng nhịn xuống.

"Không, Khúc Ninh Nhi sẽ không nói như thế." Ninh Ninh thầm nghĩ, "Cậu ta ngụy trang tốt như vậy, Khúc Ninh Nhi không hiểu sự đời sẽ không thể nhìn ra nỗi khổ của cậu ta, càng sẽ không chủ động giúp cậu ta, cậu ta phải tự mình nói ra."

Ninh Ninh không tin Trần Quân Nghiên sẽ chịu hạ mình cầu xin, nếu cậu ta dễ dàng khuất phục như vậy thì cậu ta đã chẳng phải là nam diễn viên chính, mà là một trong số vô vàn thành viên trong đoàn xiếc thú, nhìn rõ hiện thực, và khuất phục trước hiện thực.

"Kiên nhẫn nào." Ninh Ninh tự nói với mình, "Mình phải kiên nhẫn chờ cậu ta đưa ra yêu cầu."

Đây là một trận đánh giằng co dài hơi, trong lúc Ninh Ninh âm thầm quan sát Trần Quân Nghiên, Trần Quân Nghiên cũng đang âm thầm quan sát cô, cậu ta là một thiếu niên rất thông minh, rất nhanh đã nghiên cứu thấu đáo "Khúc Ninh Nhi" là loại người gì, sau đó đưa ra yêu cầu của mình.

"Tiểu thư....." Cậu ta vừa lên tiếng, đã bị cô cắt ngang.

Ninh Ninh có vẻ mất hứng nói với cậu ta: "Sao cậu lại gọi tôi như má Vương vậy hả, chúng ta là bạn bè cơ mà, cậu phải gọi tôi là Ninh Nhi!"

"Ninh Nhi." Cậu ta nhanh chóng đổi cách xưng hô, cùng lúc đổi cách xưng hô, giọng điệu của cậu ta cũng thay đổi, âm thanh chính là phương thức truyền đạt nội dung, rất nhiều lúc nó cũng quan trọng không kém gì nội dung cả..... Nếu không trên thế giới đã chẳng có nhiều người bị cuồng giọng nói đến vậy. Khi này là cậu ta cố ý, cố ý dùng cái giọng nghiêm nghị xa cách gọi cô là tiểu thư, sau đó lại chuyển sang chất giọng dịu dàng quyến luyến lôi cuốn lòng người, gọi một tiếng: Ninh Nhi.

Ninh Ninh ở sau lớp mặt nạ không nhìn được mà trở nên hưng phấn, cảm giác như cô đã trở lại trường quay, đối mặt với một diễn viên đầy thực

lực, để không bị đối phương nghiền thành mảnh nhỏ, mỗi dây thần kinh, mỗi tắc máu thịt của cô đều đã vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu!

"Ừm." Cô thong thả đáp một tiếng, cúi đầu chải đầu cho búp bê, chốc lại dùng khước mắt lén liếc cậu ta, lát lại đổi tư thế ngồi để xoay mặt về phía cậu ta, dùng mọi cách để ra ám thị với cậu ta: Mau nói chuyện với tôi, mau nói chuyện với tôi đi!

"Ninh Nhi." Trần Quân Nghiên dịu dàng nói, "Tôi muốn tặng cô một món quà."

Bắt đầu rồi! Ninh Ninh ngẩng đầu nhìn cậu ta, cười hì hì nói: "Cậu muốn tặng tôi cái gì thế?"

"Cô tự tới đoàn xiếc thú mà xem." Trần Quân Nghiên học dáng vẻ của cô lúc trước, dựng một ngón tay lên, thở dài một tiếng, ra vẻ rất bí mật, "Ngày kia đoàn xiếc thú sẽ có một buổi biểu diễn công khai rất lớn, có rất nhiều thứ bình thường không thấy được, ngày đó đều đem ra triển lãm..... Cũng chỉ có hôm đó mới đem ra thôi, chẳng lẽ cô không muốn xem sao?"

Cậu ta thật lợi hại, mới đó mà đã nghiên ngấm thấu đáo tính cách của Khúc Ninh Nhi. Nếu cậu ta trực tiếp cầu cứu, chưa chắc cô ta sẽ để ý, cô ta quá tự coi mình là trung tâm, sẽ chỉ làm những việc mà cô ta cảm thấy hứng thú, cho nên cậu ta đi đường vòng, không cầu xin cô ta giúp đỡ, mà là rủ cô ta "chơi cùng".

Khúc Ninh Nhi chắc chắn sẽ không bỏ qua trò hay thú vị như vậy, Ninh Ninh cũng sẽ không bỏ qua cơ hội để rèn luyện bản thân, cô lập tức nhoèn miệng cười: "Muốn chứ."

Nhưng sau đó lại nhanh chóng nhú mày, khó xử nói: "Nhưng mà cha không chịu cho tôi ra ngoài đâu....."

Thật ra cô chẳng thấy khó xử chút nào, Trần Quân Nghiên đã đưa ra yêu cầu này, thì nhất định cậu ta cũng đã nghĩ ra cách giải quyết, quả nhiên, cậu ta cười nói: "Cô quên rồi ư? Ngày kia là sinh nhật cô."

Ninh Ninh ngẩn người, đúng là cô quên thật..... Không, căn bản là cô không biết ngày kia là sinh nhật của Khúc Ninh Nhi!

"Nếu là khi khác, bầu gánh chắc chắn không đồng ý, nhưng ngày kia thì khác." Trần Quân Nghiên đưa khuôn mặt tuần tú trời sinh kia tới trước mặt cô, nói đầy mê hoặc, "Ngày kia là sinh nhật cô, cô muốn gì ông ấy cũng sẽ cho cô, cô đòi hỏi gì ông ấy cũng sẽ đồng ý....."

"Cha."

Đêm đó Khúc lão đại về đến nhà, Ninh Ninh kéo tay áo ông ta làm nũng: "Ngày kia là sinh nhật con, cha dẫn con ra ngoài chơi đi mà."

Đúng như Trần Quân Nghiên quả quyết, ông ta quả nhiên lưỡng lự, lưỡng lự xong, ông ta vỗ vỗ tay cô, dịu dàng hỏi: "Con muốn đi đâu?"

Ninh Ninh hơi bất ngờ: "Cha đồng ý thật hả cha? Cha vẫn không cho phép con ra ngoài mà?"

"Nhưng ngày kia là sinh nhật con." Khúc lão đại cười bảo cô, "Ngày mà ông trời ban con xuống cho cha, làm sao mà cha nỡ từ chối yêu cầu của con chứ?"

Ninh Ninh bất chợt cảm động, không ít người đã từng nói với cô những lời như vậy, nhưng chỉ có lời nói của mẹ cô là thật, còn lại đều là lời thoại trong kịch bản. Nếu Khúc lão đại không phải người ác thì thật tốt, cô nhất định có thể ôm chầm lấy ông ta mà không có khúc mắc trong lòng.

Mặt khác, cô còn cảm thấy hơi chán nản, lần phối hợp diễn này cô thua rồi, Trần Quân Nghiên chẳng những nghiên cứu thấu đáo tính cách

cùng hành vi của cô, mà còn nhìn thấu cả tính cách và hành vi của Khúc lão đại, từ đó kiểm soát toàn bộ tiết tấu của bộ phim, cô không thể không bước đi theo nhịp độ của cậu ta, giống như lần trước, cậu ta không thể không đi theo nhịp độ "Trò chơi của tiểu thư" của cô vậy.

"Rốt cuộc là cậu ta muốn cho mình xem cái gì?" Nghẹn một hơi trong lòng, Ninh Ninh nhức đầu tự hỏi, "Rốt cuộc cậu ta muốn làm gì?"

Hắn đang lên công tác chuẩn bị.

Đêm khuya tĩnh lặng, dưới cùng một khoảng trời sao, trong nhà Ninh Ninh là ánh đèn màu vàng cam ấm áp, lửa than sưởi cả gian phòng ấm áp như mùa xuân, hai cha con ngồi quây quần trước một bàn đồ ngon, nói nói cười cười, mà trong đoàn xiếc thú lại lạnh lẽo tối tăm, gián chuột bò loạt xoạt trong phòng, có đứa đói quá không chịu nổi, sờ phải một con gián, trực tiếp bốc lên nhét vào miệng, nhai ròn rột.....

"Dậy đi." Trần Quân Nghiên đánh thức thẳng nhóc nằm bên, đối phương lơ mơ mở mắt, thấy là hắn, vốn định làm lơ, Trần Quân Nghiên vội lên tiếng trước khi đối phương xoay người, "Tao có chuyện muốn nói, có liên quan đến tiểu thư."

Vậy là cả đám đều ngồi dậy, quán chần nhìn hắn.

"Ngày kia là sinh nhật tiểu thư." Trần Quân Nghiên biết bọn chúng không có kiên nhẫn nghe hắn dài dòng, vì thế đi thẳng vào vấn đề, "Cô ta sẽ tới xem đoàn xiếc thú biểu diễn."

Cả đám liếc nhau, đều thấy trong mắt đối phương khắp khởi vui mừng, có đứa đã tính toán, dù trời này tắm nước lạnh sẽ bị ốm cũng phải tắm rửa thật sạch sẽ, ngày đó phải nổi bật hơn mọi người, phải thu hết ánh mắt của tiểu thư về phía mình.

"Chúng mày không thấy đây là một cơ hội tốt à?" Trần Quân Nghiên nhìn quanh đám người, nói ra lời khiến cả lũ hoảng sợ, "Là cơ hội tốt để tiểu thư biết được chân tướng."

Cả đám nghe mà hoảng hồn, những đứa nhát gan trên mặt đã lộ vẻ sợ hãi, sau một hồi im lặng, một đứa trong đó hạ giọng nói: "Bầu gánh sẽ giết chúng ta mất!"

"Đương nhiên không thể làm chuyện này một cách lộ liễu được." Trần Quân Nghiên nói chậm lại, từng tiếng trầm ổn mạnh mẽ, tràn đầy tự tin, "Mỗi người làm một việc, mày."

Hắn nhìn về phía thằng nhóc vừa mới lên tiếng: "Mày nói mày bị đau bụng, bảo vệ sẽ không để mày ra ngoài một mình, mày vào nhà xí ngồi lâu vào, giữ chân gã ta ở bên ngoài, câu giờ cho những người còn lại."

Lại nhìn về phía một thằng nhóc khác: "Mày đi cà kheo nhìn được xa, làm nhiệm vụ canh gác là hợp nhất, mày dùng tay làm mấy ám hiệu đi, không cần quá phức tạp, chỉ cần ba điều: An toàn, không an toàn, hành động!"

Hắn bố trí nhiệm vụ cho từng đứa, việc nào việc nấy đối phương đều có thể làm được, thậm chí còn có thể làm rất tốt. Hắn không chỉ nghiên cứu thấu đáo tính cách và hành vi của Ninh Ninh cùng Khúc lão đại, hắn nhìn thấu tính cách và hành vi của tất cả mọi người.

Có khả năng làm được hay không là một chuyện, có muốn làm hay không lại là chuyện khác, có đứa hừ lạnh một tiếng, khoanh tay trừng mắt nói với hắn: "Nói thì hay lắm, nhưng việc gì bọn tao phải giúp mày? Làm thế có ích gì?"

"Đương nhiên là có ích." Trần Quân Nghiên nhận ra cậu ta, là thằng nhóc lần trước khen tiểu thư trở nên có tình người hơn, hắn nở nụ cười, hắn biết phải nói thế nào để thuyết phục cậu ta, "Hơn nữa không phải là giúp

tao, mà là giúp chúng ta. Không phải mà vẫn luôn muốn được ở gần tiểu thư à? Nếu không để cô ấy biết mà sống khổ thế nào, thì sao cô ấy thương hại mà, sao cô ấy giữ mà lại được? Mà suy nghĩ kỹ đi."

Cậu ta có vẻ hơi xiêu lòng, nhưng vẫn còn do dự, nhíu mà nói: "Việc này nếu thành công thì tốt, nhưng nếu thất bại thì chúng ta sẽ mất hết, có khi còn bị phạt....."

"Chỉ cần không bị phát hiện thì không lo bị phạt." Trần Quân Nghiên tỉnh bơ bỏ qua vấn đề này, sau đó đột ngột đứng dậy, chờ mọi người đều tập trung ánh mắt vào mình, hắn mới lạnh nhạt nói, "Huống chi, chuyện nguy hiểm nhất tao sẽ phụ trách... Tao sẽ dẫn tiểu thư đến xem bộ mặt thật của 'đoàn xiếc thú'."

Cả đám quay sang nhìn nhau, rồi những tiếng tranh luận rộ lên, cho tới khi bảo vệ chạy tới, dùng gậy gõ mạnh vào cửa phòng bọn chúng, cả đám mới an tĩnh lại, chui vào trong chăn.

Người tuy ngủ, nhưng mắt đều mở thao láo.

"Này."

Trần Quân Nghiên trở mình, thấy một thằng nhóc chậm rãi vươn một nắm đấm về phía hắn.

Bảo vệ đi qua đi lại bên ngoài, bọn chúng không thể phát ra tiếng động quá lớn, càng không thể lớn tiếng bàn bạc chuyện này, nhưng những gì cậu ta muốn nói đã nằm cả trong cái nắm tay này, Trần Quân Nghiên hơi hơi mỉm cười, vươn nắm đấm cụng vào tay cậu ta.

Bên cạnh hắn, từng nắm đấm lần lượt vươn ra từ trong chăn.

TÔI TỪNG XUYÊN QUA BỘ PHIM NÀY

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Đoàn Xiếc Thú Dân Quốc

Hai ngày sau.

Ninh Ninh lần đầu tiên được ra ngoài, nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài khoảng sân một tắc vuông, cô hít vào một hơi, đột nhiên cảm thấy hơi căng thẳng, tiếp theo nên bước chân trái hay bước chân phải đây? Khúc lão đại đi đằng trước xoay người, vươn một bàn tay về phía cô, cười nói: "Đi thôi con."

Ninh Ninh mỉm cười chạy tới, đặt bàn tay nho nhỏ của mình vào bàn tay to của ông ta.

"Đông người lắm, con đi sát vào cha nhé." Khúc lão đại nắm chặt tay cô, vừa đi vừa nói, "Đừng để bị lạc."

Sắp đến Tết, trên đường tràn ngập hương vị năm mới, những cửa hàng bán hàng tết mở ra từ nam đến bắc, từ tây đến đông, gà vịt thịt cá, dầu muối tương giấm, mứt khô bánh ngọt, giống như lưỡi câu thu hút dòng người. Ninh Ninh đứng trước một cửa hàng vịt nướng đi không nổi, Khúc lão đại bảo cô: "Bao giờ về cha sẽ mua cho con, bây giờ có mua cũng không ăn ngay được, sẽ nguội lạnh mất."

Khúc lão đại cho phép cô ra ngoài chơi, nhưng không cho phép cô tháo mặt nạ xuống trước mặt bất kỳ ai.

"Vâng, dù sao bây giờ con cũng không đói lắm." Ninh Ninh tiếc nuối thu hồi ánh mắt từ con vịt nướng bóng loáng dầu, nói với ông ta, "Chúng ta đi xem xiếc trước, xem xong rồi về mua nha cha."

Hai người tiếp tục đi, có một người qua đường quay đầu lại, bật cười với cái mặt nạ của Ninh Ninh, Ninh Ninh không có phản ứng gì, nhưng Khúc lão đại lại tranh thủ lúc hai người đi sượt vai nhau ngáng chân hẳn một cái, sau đó mặt tỉnh bơ giẫm gãy tay người kia, người kia vừa định mắng ông ta, ông ta lại cúi đầu lạnh lùng nói: "Tao vốn định giẫm vào cổ mày cơ."

Người nọ nghẹn họng, lại nhìn thấy khẩu súng giắt bên hông ông ta, lập tức xám xịt chạy mất.

Hắn đi rồi, Khúc lão đại dẫn Ninh Ninh vào một cửa hàng bán mặt nạ, mua một cái mặt nạ trắng như tuyết đeo vào, cười bảo cô qua lớp mặt nạ: "Tốt rồi, giờ thì hai cha con mình giống nhau rồi."

Ninh Ninh cũng cười hì hì, vươn tay xốc mặt nạ của ông ta lên, rồi lại đeo vào cho ông ta, chơi được một lúc, phía sau rộ lên tiếng ồn ào khiến cô chú ý, cô quay đầu nhìn, thấy một toán người đang tiến tới từ không xa, đi đầu là hai người múa lân, ở giữa là chú hề đang tung hứng bóng màu, cùng với tiếng khua chiêng gõ trống, một thiếu niên đi cà kheo xuất hiện, vừa đi vừa lớn tiếng hô: "Đoàn xiếc thú biểu diễn lưu động, buổi biểu diễn cuối cùng! Buổi biểu diễn cuối cùng! Mọi người đi ngang qua đừng bỏ lỡ!"

"Ồ! Là Long Nhị!" Ninh Ninh nhận ra cậu nhóc đi cà kheo kia, cô đứng giữa đám người vỗ tay cười chào cậu ta.

Long Nhị nhìn về hướng này, dường như trông thấy cô, lại dường như không thấy, cậu ta phất phất tay về phía toán người kia, làm một điệu bộ kỳ quặc.

Chờ toán người đi qua, Ninh Ninh cười quay đầu lại, cô sững ra, hỏi: "Cha, cha sao thế?"

Khúc lão đại thu hồi ánh mắt, cười bảo cô: "Không có gì, chúng ta đi thôi."

Ninh Ninh hiểu ông ta, ông ta lộ ra như vậy vẻ mặt như vậy, nhất định là bởi vì phát hiện ra chuyện gì đó không ổn. Cô quay đầu nhìn về phía Long Nhị vừa đi khỏi, nghĩ thầm: "Trần Quân Nghiê, là chuyện cậu đang làm phải không?"

Cô nhoen miệng cười, lúc đi ngang qua cổng lớn của đoàn xiếc thú, cô ngừng bước không chịu đi tiếp, chỉ vào đám người đang không ngừng ra ra vào vào, nói: "Con cũng muốn xem cái này."

"..... Ngày nào cũng xem mà con còn chưa chán hả?" Khúc lão đại nói.

"Cái này không giống." Ninh Ninh nói, "Xem một mình, và xem cùng mọi người không giống nhau."

Khúc lão đại cho rằng cô cô đơn quá lâu, nên muốn trải nghiệm cảm giác chen chúc cùng người khác, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Cha nói cho con biết có cái gì không giống nhé, chính là con đứng yên không đi, cũng có thể nháy mắt dịch chuyển mười mét, con nhìn kìa."

Hai cha con cùng quay ra nhìn, một người đàn ông rõ ràng chỉ là đi ngang qua, không cẩn thận bị cuốn theo đám người, nhoáng cái đã biến mất bên trong cánh cổng, cuối cùng chỉ kịp hét một câu: "Tôi chỉ ra ngoài mua nước tương thôi mà!"

Giao thông dịp Tết.....

Trong đầu Ninh Ninh chợt hiện ra cụm từ đáng sợ này.

Cùng là loài người cả, sao cứ phải giày vò lẫn nhau! Ninh Ninh nhắm chặt mắt lại, sau đó đột ngột giãy khỏi tay Khúc lão đại, chạy sang bên đó, bóng người lập tức bị đám người cuốn đi, chỉ bỏ lại một câu: "Con mặc kệ, con cứ muốn xem cơ!"

"Ninh Nhi!" Khúc lão đại ở sau lưng hô gọi, mắt thấy chính mình nháy mắt dịch chuyển mười mét, tới trước cổng lớn, một gã gác cổng giơ tay ngăn cô lại: "Vào cửa hai đồng."

Ninh Ninh cuống quýt muốn vào, móc một đồng bạc đưa ông ta: "Không cần thối lại."

Gã gác cổng thu tiền, cười hềnh hếch tránh ra, sau khi đi vào, cô phát hiện phía trước dựng hai cái lều, cái lều bên trái cũ bản vá chằng vá chịt, cái lều bên phải lại thêu rất nhiều hoa văn, có mỹ nhân xà, người da chuột, người hai đầu.....

Ninh Ninh muốn vào lều bên phải xem, nhưng có hai gã bảo vệ đứng trước cửa lều, trong đó có một người cô nhận ra, gã cũng quen cô, bởi vì râu và lông mày của gã chính là bị cô cạo mất, giờ mà cô qua đó, liệu có bị gã cản lại không?

Đang do dự thì một thiếu niên trong đoàn xiếc thú chạy tới, vừa ôm bụng vừa luôn miệng úi da úi da, cũng không biết cậu ta nói gì với gã bảo vệ trụ râu trụ lông kia, gã bảo vệ trụ râu trụ lông đi cùng cậu ta, chỉ để lại một gã bảo vệ mặt mũi lạ hoắc.

Mấy người khách đi sượt qua Ninh Ninh, cô nhắc chân đi theo bọn họ, sau đó thấy gã bảo vệ giơ tay ngăn họ lại, nói: "Vào xem xiếc mười đồng."

"Gì mà đắt dữ!" Đám người kia hô lên, xem chừng không nỡ tiêu nhiều tiền như vậy, một người trong đó hỏi, "Trong đó có cái gì? Máy cái trò nuốt đao với khắc lửa mà đáng giá nhiều tiền thế sao?"

"Đương nhiên là đáng!" Gã bảo vệ nói, "Người da chuột, chó biết hát, Bạch Cốt Tinh, tất cả đều là của lạ ông không tìm được ở chỗ khác đâu! Hơn nữa hôm nay là ngày cuối cùng, ông không xem thì ngày mai cũng chẳng có mà xem đâu!"

Mấy người bắt đầu do do dự dự thương lượng với nhau, Ninh Ninh sợ gã bảo vệ trụ râu trụ lông kia về, cô đẩy bọn họ ra, tự trả tiền vào trước.

Xốc lên cái màn dày, bên trong là một thế giới khác.

Trước mặt là một sân khấu hình cung, dưới sân khấu bày mấy hàng ghế, có lẽ là bởi vì vé vào quá đắt, nên trên chỗ ngồi chỉ lác đác người, hơn nữa còn có không ít người không chịu ngồi cho tử tế, mà đứng bu quanh sân khấu.

Trên sân khấu là một con chó nhỏ, không phải loại chó quý hiếm gì, đáng vẻ cũng chẳng đáng yêu, Ninh Ninh đang thắc mắc thế này thì có gì đáng xem, lại thấy nó ngẩng đầu lên, dùng một đôi mắt người nhìn cô, mở miệng hát: "Tình không biết tự bao giờ, càng ngày càng đậm sâu, người sống có thể vì tình mà chết, chết rồi lại có thể vì tình mà hồi sinh."*

* Hai câu trong lời tựa của vở kịch Mẫu Đơn Đình của Thang Hiển Tổ.

Ninh Ninh sợ tới mức liên tục lùi về sau vài bước, va phải ngực một người.

"Tiểu thư." Giọng Trần Quân Nghiên vang lên sau lưng cô, "Đi theo tôi."

Hắn kéo cô tới một chỗ vắng người ngồi xuống, mấy vị khách lác đác ngồi chung quanh che khuất bọn họ.

"Cô nhìn đi." Trần Quân Nghiêן ngòỉ xuống cạnh Ninh Ninh, nhìn lên sân khấu, nói, "Đây mới là bộ mặt thật của đoàn xiếc thú."

Tấm màn mở ra, nghệ sĩ lên sân khấu. Đầu tiên xuất hiện là người da chuột, tuy là dáng vẻ con người nhưng lại có da chuột và đuôi chuột, còn vươn tay cho khán giả dưới sân khấu sờ thử, những người được sờ đều kinh ngạc không thôi, xuất hiện sau đó là một đứa bé đầu to, đầu lớn như cái lu, chân tay lại tong teo như que củi, mềm oặt như bông, không tự đi được mà phải để một thiếu nữ hai đầu ôm nó đi, sau đó nữa là người không chân, người nhiều tay, mỹ nhân xà, trong tiếng hát của chó biết hát, từng người từng người lên sân khấu, một cảnh tượng vô cùng quái dị.*1

"Tiểu thư." Trần Quân Nghiêן ngòỉ bên Ninh Ninh chợt hỏi, "Cô có tin trên thế giới này thật sự có chó biết hát không?"

Trên sân khấu, con chó kia dùng chất giọng của một thiếu niên ngân nga: "Chó sữa não nề, gió lạnh căm, trên năm mồ hoang, ma nữ vái ánh trăng....."

Cùng với tiếng ca, tấm màn lại được xốc lên, một hình bóng quen thuộc từ hậu đài bước lên sân khấu.

Là Lý Tú Lan.

Hôm nay cô ta ăn mặc như một ca kỹ, bên tóc mai gài một bông hoa, áo ngoài cột tay, váy hồng, cô ta nhìn xuống dưới, vừa trông thấy Ninh Ninh và Trần Quân Nghiêן, ánh mắt lập tức trở nên độc ác, cô ta nhoẻn miệng cười, sau đó tay áo dài vung lên, tản ra xung quanh như làn sóng, bên dưới tay áo, từ khuỷu tay trở xuống hoàn toàn không có máu thịt, chỉ còn lại xương trắng ỏn.

Mặt Ninh Ninh trắng bệch, cảm thấy buồn nôn.....

"Không có." Trần Quân Nghiên bên cạnh cô nói nhẹ hẫng, "Nó vốn là một người bình thường, sau khi bị lừa bắt tới đây, trước tiên dùng thuốc làm bong lớp da trên người, rồi đốt da chó trộn với thuốc dán lên, sau đó nuôi chung với chó, chờ nó uống sữa chó, mọc ra lông chó, nó không còn là con người nữa, mà là con chó biết hát của đoàn xiếc thú."*2

Cậu ta đột ngột quay đầu, bình tĩnh nhìn Ninh Ninh, nói với cô: "Lúc trước cô hỏi tôi vì sao phải sợ đúng không? Đây chính là nguyên nhân, tôi sợ chính mình sẽ có một ngày rơi vào bước đường như nó, kết cục giống như Lý Tú Lan, tiểu thư, cha của cô là....."

"Khóa cửa lại!" Khúc lão đại từ ngoài lều chạy xộc vào, đằng sau là một đám vệ sĩ, Long Nhị đi cà kheo làm canh gác, Cầu Đản giả bộ tiêu chảy dẫn gã bảo vệ đi, cùng mấy thiếu niên khác bị ném bịch xuống đất, một người trong đó vừa mới quỳ xuống, đã không nhìn được sợ hãi hét lên: "Không phải tôi! Không phải tôi! Đều là thằng Trần Quân Nghiên bắt tôi làm!"

Khúc lão đại không thèm liếc nhìn cậu ta một cái, ánh mắt ông ta nôn nóng đảo qua đám người, cuối cùng dừng lại trên người Ninh Ninh.

"Hôm nay đoàn xiếc thú phải xử lý chuyện nội bộ." Ông ta vội bước về phía Ninh Ninh, vừa đi vừa lớn tiếng ra lệnh, "Lão Trương, trả lại tiền cho khách!"

Trả tiền, mời bọn họ ra ngoài.

Đuổi hết những người không liên quan, trong lều chỉ còn Khúc lão đại, Ninh Ninh, Trần Quân Nghiên, cùng một đám thiếu niên mặt mày tái nhợt và đông đảo 'nghệ sĩ' trên sân khấu.

Khúc lão đại đến trước mặt Ninh Ninh, vươn tay muốn kéo cô lại gần, nhưng tay vừa chạm tới vai cô, Ninh Ninh liền phản xạ có điều kiện đuối

tay đẩy ra, cô không dùng sức, ông ta lại lùi lại hai ba bước, bàng hoàng nhìn cô.

"Con....." Ninh Ninh nhìn ông ta, dù làm Khúc Ninh Nhi, hay làm Ninh Ninh, giờ khắc này đều không có gì khác biệt, tinh thần cô đã phải chịu một cú sốc quá lớn, thế nên lúc này, ánh mắt cô nhìn Khúc lão đại.....cũng tràn ngập vẻ sợ hãi như những người khác.

Khúc lão đại ngơ ngác nhìn cô, trong ánh mắt là nỗi thống khổ và mất mát cùng cực, cùng ánh nước lấp loáng, nhưng cặp dưới còn đang ở sau lưng ông ta, thành viên đoàn xiếc thú cũng ở sau lưng ông ta, ông ta không thể khóc trước mặt bọn chúng, vì thế ông ta nhắm mắt lại một lúc, đến lúc mở ra, nỗi thống khổ và mất mát cùng cực đã hóa thành cơn phẫn nộ, ông ta nhìn Trần Quân Nghiên, nghiêng răng nghiêng lợi, gằn từng chữ: "Trần Quân Nghiên, mày giỏi lắm! Mày sẽ bị phạt, tất cả chúng mày đều sẽ bị phạt!"

Chú thích của tác giả: *1, *2: Tư liệu lấy từ: bản ký lục "Ghi Chép Lại Những Chuyện Nhỏ Thời Thanh" (清稗类钞) của nhà báo cuối thời nhà Thanh Từ Kha, "Thải sinh chiết cát" (采生折割), "Tử Bất Ngữ" (子不语) vân vân.

Kể một tiểu kịch trường để xoa dịu bầu không khí nha.

Khúc lão đại rút súng chỉ vào tác giả, hăm hè: "Sao đoàn xiếc thú của tao lại không có tên?"

Tác giả gào khóc: "Không nghĩ được ra tên nào hết á!!! Tôi định đặt tên là đoàn xiếc thú Khúc gia rồi đấy chứ, nhưng mà nhìn qua lại tưởng là Như Gia*..."

"Rầm!!!"

Zinny:

* Như Gia là một công ty kinh doanh khách sạn có trụ sở ở Thượng Hải, tên tiếng Anh là Home Inn.

TÔI TỪNG XUYÊN QUA BỘ PHIM NÀY

Mộng Yếm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Lòng Tốt Thuở Ban Đầu

Khúc lão đại giận điên lên rồi.

Ông ta bất chấp làm như vậy sẽ ảnh hưởng đến việc kinh doanh của đoàn xiếc thú, nhất định muốn cho cả lũ thành viên dự bị tốt nghiệp sớm, biến thành "ngôi sao lớn" trong một cái lều khác.

"Đều là lỗi của mày!" Trong phòng hình phạt, Khúc lão đại túm tóc Trần Quân Nghiên, hung tợn bảo hấn, "Mày cũng thế, thằng Long Nhị cũng thế, lũ chúng mày đừng đưa nào mơ chạy thoát! Hôm nay tao cho lũ chúng mày chọn tượng gỗ trong hộp hết!"

Trần Quân Nghiên mặt mày bầm tím, hấn chậm chạp căng mí mắt hé ra một đường, cười hỏi ông ta: "Giờ chắc tiểu thư sợ ông lắm nhỉ?"

Vẻ mặt Khúc lão đại vắn vẹo một chút, sau đó ông ta nhếch miệng cười.

"Mày giỏi, mày giỏi lắm." Ông ta thả tay ra, Trần Quân Nghiên rên lên một tiếng, ngã vật xuống bên chân ông ta, Khúc lão đại từ trên cao nhìn xuống, cười nói, "Thằng khốn, mày còn khốn nạn hơn tao nữa kìa, nếu không xảy ra việc ngày hôm nay, tao nhất định sẽ giữ mày lại, bồi dưỡng mày, bởi vì mày nhất định có thể lăn lộn rất tốt trong cái xã hội chó má này."

Nói xong, ông ta nhắc cái hộp gỗ trên bàn lên, không biết vì sao chột ngẩn người, một chốc sau ông ta mới đặt cái hộp xuống, không quay đầu lại mà nói với Trần Quân Nghiê: "Mày phải biết ơn tiểu thư, con bé xin tao cho chúng mày một cơ hội, cho chúng mày tự chọn tượng gỗ trong hộp, chứ nếu mà để tao, tao sẽ chọn cách tàn nhẫn nhất để bào chế chúng mày."

Cánh cửa mở ra, ánh trăng hắt vào, rọi một khoảng sáng lên mặt Trần Quân Nghiê, khoảng sáng cứ nhỏ dần, nhỏ dần, rồi biến mất khi cửa phòng khép lại.

Ngoài cửa, Khúc lão đại ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, đuổi đám người hầu bên cạnh đi hết, ông ta tự xách đèn lồng đi về nhà, giày đạp lên tuyết phát ra tiếng lạo xạo. Ông ta khoác một thân gió tuyết về nhà, suốt cả đoạn đường chỉ nghĩ cách mở lời với Ninh Ninh thế nào, ông ta cười bảo cô: "Ninh Nhi, con có thấy ria mép của cha xấu không nào? Lại đây, cho cha chiêm ngưỡng tay nghề cạo râu của con nào."

Ông ta yêu quý bộ ria mép là thế, nhưng vì con gái, nó có đáng gì?

Ninh Ninh nhìn ông ta bằng ánh mắt phức tạp, cô không biết chính mình nên trả lời ông ta ra sao, bởi vì... Cô lại đánh mất cảm giác hài hòa giữa các nhân vật rồi. Không, tình huống còn tệ hơn nữa, cô đã hoàn toàn bị tách khỏi nhân vật Khúc Ninh Nhi.

Sự vô tâm của Khúc Ninh Nhi ngăn trở lương tri của Ninh Ninh, lương tri của Ninh Ninh lại đang trách móc Khúc Ninh Nhi vô tâm, cuối cùng lương tri vẫn chiếm thế thượng phong, cho nên người đang đứng trong phòng này là Ninh Ninh, một diễn viên lại một lần nữa rơi vào bi kịch bị tách khỏi nhân vật, thậm chí không có cách nào thuận lợi sắm vai Khúc Ninh Nhi được nữa.

Sau một lúc lâu ngơ ngác nhìn ông ta, Ninh Ninh cầm lấy dao cạo râu, bước về phía ông ta.

Má Vương ở bên cạnh im lặng thấp một ngọn nến, ánh lửa lay động chiếu vào đôi mắt người đàn ông, khiến con người ông ta nhiễm màu vàng ấm áp. Lúc dao cạo râu cạo đi cọng ria mép nức cười cuối cùng kia, một gương mặt giữa độ tuổi thanh niên và trung niên lộ ra, vừa lạnh lùng vừa dịu dàng, vừa tàn khốc lại nghiêm nghị, thậm chí còn có phần anh tuấn, một vẻ đẹp lạnh lẽo như lưỡi lê sắc bén trong đêm tuyết.

Ông ta đột nhiên lên tiếng: "Cha biết con đã làm gì."

Bàn tay cầm dao cạo râu của Ninh Ninh run lên.

Máu tươi chảy ra từ vết cắt nhỏ kia, nhưng Khúc lão đại hoàn toàn không để ý, ông ta chậm rãi nhìn về phía Ninh Ninh, vừa dịu dàng vừa bất đắc dĩ cười nói: "Cha biết con đã làm gì trong hộp."

Cùng lúc đó, sau cánh cửa hình phòng, Trần Quân Nghiên nằm thẳng đơ trên mặt đất, nghĩ đến tiểu thư, nghĩ đến câu nói cuối cùng của cô trước khi đi.

Cô đến sớm hơn Khúc lão đại một bước, kiêu căng ngang ngược đuổi hết đám bảo vệ đi, sau đó dùng cây kéo nhọn cắt đứt dây thừng trói tay chân hẳn, chỉ ra ngoài cửa bảo hẳn: "Đi đi."

Trong lúc ngẩn ngơ, hẳn dường như lại nhớ về chiều hôm đó, nhớ về trò chơi bạn bè kia.

"Đi đâu?" Trần Quân Nghiên chột cười.

"Về nhà." Tiểu thư nói vẻ đương nhiên.

"Tôi không biết nhà tôi giờ ở đâu, từ mười tuổi tôi đã bị bắt tới đây rồi." Trần Quân Nghiên vẫn nằm dưới đất không nhúc nhích, đôi mắt nhìn chăm chăm trần nhà không chớp, "Tôi đã có cơ hội đi khỏi đây, nếu muốn đi thì lần trước tôi đã đi rồi, nhưng tôi không đi, bởi vì tôi hận Khúc lão đại,

hận cái đoàn xiếc thú này, hận cả cô nữa, nếu các người không phải chịu báo ứng, tôi đi khỏi đây cũng đâu có ý nghĩa gì?"

Ngoài miệng thì nói đến là hiên ngang lắm liệt, trong lòng lại đang gào lên: Giúp tôi với, tôi vẫn chưa thể chết được!

Lời cầu cứu không thể nói thẳng ra được, bởi vì người ta đều coi trọng những kẻ dám coi nhẹ chuyện sống chết, tuy nhiên vẫn phải biết chừng mực, xương cốt quá cứng, sẽ bị người ta bẻ gãy.

Nếu nói đời người là một tuồng kịch, vậy thì vở kịch trước mắt, chính là vở kịch quan trọng nhất trong đời Trần Quân Nghiê, sống hay chết, chỉ có thể chờ xem hã có thể làm tiểu thư cảm động hay không.

"..... Huống hồ, ngoài cánh cửa kia có thật là tự do không?" Trong bóng đêm không thấy rõ bóng người, chỉ có thể dùng giọng nói để khiến người ta động lòng, Trần Quân Nghiê cố tình làm cho giọng mình nghe càng thêm yếu ớt.

Tiểu thư im lặng một lát, giọng nói vang lên trong bóng đêm: "Tôi biết là cậu chỉ đang diễn kịch trước mặt tôi."

Lời nói tiếp theo ghen lại trong họng Trần Quân Nghiê, chỉ trong nháy mắt, cả người hã vã mồ hôi lạnh, hã thậm chí bắt đầu run rẩy, cảm giác sợ hãi khi đến gần cái chết bao phủ toàn thân hã.

"Nhưng tôi sẽ cứu cậu." Tiểu thư cười bất đắc dĩ, nói với hã bằng một thái độ giống cô, nhưng lại có vẻ chẳng phải cô, "Tôi sẽ cứu các cậu."

Sau một lúc lâu, Trần Quân Nghiê bật cười, cười đến phát run, hã nói: "Tiểu thư, tôi không tin cô."

Mạch hồi ức chấm dứt, Trần Quân Nghiê để tay lên ngực tự hỏi, có thật là hã không tin cô? Nếu đúng là vậy, thì hã đang đợi cái gì? Hã thất

vọng cái gì? Hãn oán hận cái gì?

"..... Cô nói cô nhất định sẽ tới cứu tôi, nhưng cô không tới." Trần Quân Nghiên lẩm bẩm, "May mà tôi không tin cô, trong chốn địa ngục này, không có ai là người tốt, không có bạn bè, không có lòng tin, cái gì cũng không có....."

Hãn quay đầu nhìn về phía cái bàn, nhớ mang máng lúc Khúc lão đại ra ngoài đã để lại cái hộp gỗ trên bàn, hãn cười mỉa: "Cô tưởng để thứ này lại, cô tưởng cho phép tôi tự chọn tượng gỗ là đèn bù được cho tôi rồi ư? Tiểu thư..... Cô thật là vừa đáng yêu vừa đáng giận....."

Chữ cuối cùng vừa dứt, cửa phòng bỗng phịch một tiếng bị phá ra.

Ánh trăng lại lần nữa chiếu lên mặt hãn, Trần Quân Nghiên nhoèn miệng cười, đó là nụ cười khi đã trả được một mối thù lớn.

"Tìm được rồi!"

"Mau đi báo cho Lý Tú Lan tiểu thư!"

"Ồ, bị thương nặng quá, mau gọi bác sĩ!"

Một toán người mặc trang phục cảnh sát xộc vào, từng bóng dáng lướt qua khuôn mặt Trần Quân Nghiên. Hãn rốt cuộc không kìm chế được bật cười ha hả.

"Cuối cùng mấy người cũng tới rồi!" Hãn cười to nói, trong ánh mắt quái lạ của mọi người, hãn cười đến trào nước mắt, "Tiểu thư, cô tưởng tôi dẫn cô đi xem chân tướng thật ư?"

Tiểu thư ngây thơ khờ khạo, tiểu thư kiêu căng tùy hứng, tiểu thư vừa đáng yêu vừa đáng giận ..... Hãn chưa bao giờ tin cô, thì sao có thể gửi gắm hy vọng vào cô? Lý Tú Lan, tam tiểu thư của quân phiệt Lý gia, mới là

hy vọng của hắn, lúc tiểu thư chạy trốn khỏi Khúc lão đại, lúc Khúc lão đại huy động tất cả mọi người đi tìm cô, hắn đã lặng lẽ rời khỏi đoàn xiếc thú, cầm một phong thư và tín vật của Lý Tú Lan tới đồn cảnh sát. Đương nhiên cần một chút thời gian để nghiệm chứng thân phận Lý Tú Lan, cũng may cuối cùng vẫn kịp, vì thế người chiến thắng cuối cùng là hắn, người được cười sau cùng cũng là hắn.

"Bước ra khỏi cánh cửa lớn đó, vẫn không chạy thoát được." Cười xong, Trần Quân Nghiên lẩm bẫm nói, "Chỉ có phá tan cái đoàn xiếc thú này, chỉ có hủy hoại tất cả các người, tôi mới được tự do....."

Vì thế hắn lợi dụng mọi người, cũng lợi dụng chính hắn.

Sau khi xác nhận Trần Quân Nghiên đã an toàn, một cảnh sát ở lại chăm sóc hắn, những người khác đang định đi thì Trần Quân Nghiên lên tiếng hỏi sau lưng bọn họ: "Các anh đi đâu? Người trong đoàn xiếc thú thế nào rồi? Đã bắt được Khúc lão đại và con gái ông ta chưa?"

"Bắt được cả rồi, chỉ còn sót Khúc lão đại và con gái gã thôi." Một viên cảnh sát lịch sự đáp lời hắn, "Bây giờ chúng tôi sẽ qua đó."

"..... Đi đi, đừng để kẻ đầu sỏ chạy thoát." Trần Quân Nghiên nói, "Đúng rồi, cứ mở cửa ra, tôi cần chút ánh sáng."

Cảnh sát đi rồi, lúc đi không đóng cửa, gió tuyết thốc vào, lạnh tới mức viên cảnh sát ở lại không chịu được phải chà chà cánh tay, Trần Quân Nghiên cũng lạnh tới mức môi tím tái vẫn không chịu đóng cửa, hắn tham lam hít không khí tự do vào phổi, tham lam thu hết ánh trăng ngoài cửa vào trong mắt.

Không lâu sau, một bác sĩ xách hòm thuốc tới, ngạc nhiên nói: "Trong này lạnh thế mà còn mở cửa ra làm gì?"

Ông ta khép hờ cửa phòng, rồi tìm một ngọn nến từ hòm thuốc thắp lên, ánh lửa chập chờn, thi thoảng phát ra tiếng lách tách, bác sĩ thoa thuốc cho hần rồi búng bó đầu vào đấy, cuối cùng còn dặn dò: "Cậu ăn đói mặc rách đã lâu, sức khỏe đã tệ lắm rồi, hơn nữa lại suy nghĩ nhiều, nếu không tranh thủ lúc còn trẻ mà bồi dưỡng thân thể, già rồi là khổ đấy. Đúng rồi, chỗ này không ở lại được đâu."

Không đợi Trần Quân Nghiên mở miệng, viên cảnh sát sau lưng hần đã lên tiếng: "Lý Tú Lan tiểu thư dặn, tìm được cậu thì phải đưa cậu tới chỗ cô ấy ngay."

Trần Quân Nghiên gật đầu, được anh ta nâng dậy, lúc sắp đi tới cửa, bỗng nhiên hần nói: "Khoan đã."

Hần dừng chân, nhìn cái hộp gỗ trên bàn bằng ánh mắt phức tạp, cái hộp gỗ đã từng mang đến cho hần vô số cơn ác mộng, giờ lại bị vứt lăn lóc trên bàn như một thứ phế phẩm không đáng một đồng. Một chốc sau, viên cảnh sát sốt ruột mở miệng hỏi: "Chúng ta đi được chưa?"

"..... Đi thôi." Trần Quân Nghiên lên tiếng, trong lòng tự nhủ: Coi như giữ lại làm kỷ niệm đi. Sau đó vươn tay, cầm lấy cái hộp gỗ trên bàn, trong nháy mắt nhấc cái hộp lên, hần ngây ngẩn cả người, vì sao..... lại nhẹ như vậy?

Hần hất tay viên cảnh sát, vội vàng mở hộp ra.

Tượng gỗ không tay, tượng gỗ không chân, tượng chó biết hát, tượng người da chuột, tượng búp bê đầu to..... Tất cả tượng gỗ đều đã biến mất.

Ánh trăng chiếu vào hộp, bên trong là một xấp giấy trắng được cắt từ giấy Tuyên Thành, Trần Quân Nghiên nhặt một tờ lên xem, trên đó là một con chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, như một đứa trẻ vừa học chữ cầm bút lông nguệch ngoạc viết: Nhân*.

* Chữ Nhân: 人 có nghĩa là người.

Ngón tay Trần Quân Nghiên run lên, chữ cũng như người, bóng dáng tiểu thư trong ánh nắng chiều hiện lên trước mắt hần.

Ngày đó, cô lại quần quít lấy hần, bắt hần chơi cái trò bạn bè ấu trĩ kia cùng cô.

"Tôi không biết viết, nhưng mà chẳng sao cả." Đó là một buổi chiều ấm áp cực kỳ biếng nhác, cô ngồi dưới cửa sổ sáng sủa, mái tóc được ánh mặt trời dát lên một lớp vàng kim, giống y như con búp bê tóc vàng cô đang ôm trong ngực, cô cười nói với hần bằng cái giọng nũng nịu biếng nhác như ánh mặt trời sau ngọ, "Tôi vừa xinh đẹp lại vừa có tiền, chỉ cần tìm một người chồng biết viết là xong. Đúng rồi, cậu biết viết không?"

Cô luôn nghĩ quá ít, hần lại luôn nghĩ quá nhiều, hần cân nhắc lời nói của cô hai ba lần, mới cẩn thận trả lời: "Tôi biết."

"Vậy thì không được." Tiểu thư lập tức trở mặt, "Chúng ta là bạn bè, cậu biết thì tôi cũng phải biết, mau dạy tôi đi!"

Giấy và bút đều được đem tới, nhưng nên dạy cô viết cái gì đây? Khoảnh khắc đó hần suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, cuối cùng bút chấm vào giấy.

"Đây là chữ gì?" Tiểu thư ghé vào bên cạnh, hỏi hần.

"Nhân." Hần trả lời.

Trên đời này, con người là quý nhất, con người không nên sống đê hèn như cỏ rác, cũng không nên sống dưới lớp da cầm thú.

Hần muốn làm người..... Cũng hy vọng cô hãy là một con người.

Hộp gỗ tuột khỏi tay Trần Quân Nghiê, những trang giấy viết chữ Nhâ kia rơi xuống, rồi lại bay lên, chập chờn quanh hẫ như những đũa trẻ nhỏ, Trần Quân Nghiê thở hắt hai hơi, sau đó xoay người lao ra cửa.

* Lời tác giả:

A Hạ: "Hôm qua đương nhiên không có cầu huyết, bởi vì cầu huyết hôm nay mới bắt đầu... À đúng rồi, cửa lớn khóa rồi nhé, đừng nói vợi vàng tông cửa chạy mà được nhé, đến cả cửa sổ cũng khóa luôn rồi, nào nào lại đây ngồi xuống đi... Á, các người muốn làm gì! Á! Điều dân các người định làm gì trẫm!

TÔI TỪNG XUYÊN QUA BỘ PHIM NÀY

Mộng Yếm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Lời Nguyên Cuối Cùng

"Cha biết con đã làm gì trong hộp."

Dứt lời, Khúc lão đại nắm lấy tay Ninh Ninh, tuy Ninh Ninh nắm chặt tay không chịu cho ông ta nhìn, nhưng vẫn bị ông ta gỡ ra dễ dàng.

Đầu ngón tay cô có một vết thương mới, nhìn qua giống như chẳng may bị dao cửa phải.

"Lúc đầu, con định tự khắc mấy chục cái rồi gỗ, sau đó thay vào chỗ tượng gỗ trong hộp, có phải không?" Khúc lão đại xoa xoa đầu ngón tay cô, hỏi.

Ninh Ninh hớp một hơi vì đau, sau đó thành thật trả lời: "Vâng."

"Cái hộp rất nhẹ." Khúc lão đại nói, "Trong đó là gì thế?"

"Giấy." Ninh Ninh trả lời.

"Trên giấy viết cái gì?" Khúc lão đại hỏi.

Ninh Ninh im lặng một lát, nói rất khẽ: "Nhân."

Khúc lão đại phát ra một tiếng cười bất đắc dĩ.

"Con thấy không." Ông ta mở lòng bàn tay của cô ra, để cô nhìn thấy vết thương trên tay mình, "Lòng tốt chẳng bao giờ được báo đáp, cuối cùng

chỉ có tự làm mình chồng chất vết thương."

Nói xong, ông ta đưa đầu ngón tay cô lên trước miệng, thổi phù phù như thổi một đứa trẻ, dịu dàng hỏi: "Còn đau không?"

Ninh Ninh lắc đầu, hỏi ông ta: "Sau này vẫn phải tiếp tục như vậy hả cha?"

"..... Cha phải kiếm tiền." Im lặng một lúc lâu, Khúc lão đại nói, "Quần áo của con, người hầu của con, bác sĩ chữa bệnh cho con, còn cả chồng tương lai của con nữa, tất cả đều cần đến tiền. Cha sẽ mua cho con một thằng nhóc đẹp trai nhất, con nói gì nó phải nghe nấy....."

"Con không cần!" Ninh Ninh đột ngột hét lên, "Cha! Cha đừng làm việc này nữa, cha sẽ bị báo ứng đó!"

Khúc lão đại cười lạnh một tiếng: "Cha chưa bao giờ sợ báo ứng....."

"Nhưng nếu người chịu báo ứng là con thì sao?" Ninh Ninh ngắt lời ông ta.

Khúc lão đại chợt run lên.

"Cha....." Ninh Ninh trào nước mắt, giờ khắc này, cô không biết chính mình đang dùng thân phận Ninh Ninh hay là Khúc Ninh Nhi mà nói chuyện với ông ta, "Đừng làm việc đó nữa, con không cần quần áo đẹp, không cần người hầu, cũng không cần uống thuốc, cha thả họ đi được không cha."

Khúc lão đại sợ nhất là thấy cô khóc, ông ta luống cuống dùng tay áo và lòng bàn tay lau nước mắt cho cô: "Cha không muốn thả chúng nó, đặc biệt là thằng nhãi Trần Quân Nghiên kia."

Trái tim Ninh Ninh nặng nề chìm xuống, sau đó lại thấy ông ta lộ ra nụ cười triu mến đến cực điểm, bảo với cô: "Nhưng hôm nay là sinh nhật

con."

"Cha....." Ninh Ninh sững sờ nhìn ông ta.

"Cha hận thế giới này, thế giới này chưa từng đối tốt với cha, cha cũng sẽ không nhân từ với nó." Khúc lão đại dịu dàng xoa má cô, "Nhưng hôm nay là sinh nhật con, là ngày duy nhất ông trời khốn kiếp ban điều lành cho cha, nếu..... Nếu đây là nguyện vọng của con....."

Ông ta nhíu mày, môi mím lại, như đang phải đưa ra một lựa chọn khó khăn.

"..... Cha có thể thả chúng nó đi." Cuối cùng ông ta thả lỏng hàng mày, nhẹ nhàng áp môi vào trán cô, "Coi như là..... món quà sinh nhật tặng con."

"Cha." Ninh Ninh nhắm mắt lại, nước mắt trào ra, cô vươn tay ôm lấy ông ta, cả Ninh Ninh và Khúc Ninh Nhi trong thân thể cùng hô lên một tiếng: "Cha."

Ninh Ninh từ nhỏ đã không có cha, nhưng nếu như cô có một người cha, có lẽ ông ấy sẽ giống như thế này? Nếu thần linh có thể ban cho cô một người cha, hẳn đó sẽ là Khúc lão đại.....

Khúc lão đại không nói nữa, Ninh Ninh cũng im lặng, ngoài cửa sổ gió tuyết thét gào, trong cửa sổ, hai người ôm chặt nhau, như ánh mặt trời ôm lấy tuyết trắng, khoảng cách giữa Ninh Ninh và Khúc Ninh Nhi cuối cùng biến mất giữa cái ôm này, cô ôm chặt Khúc lão đại, nói với ông ta: "Cha..... Con cảm ơn cha....."

Cảm ơn thế giới này, nơi cô không được sinh ra, nhưng cô đã được đi vào bộ phim này.

"Cám ơn cha....." Ninh Ninh vừa khóc vừa nói, "Cám ơn cha..... Đã yêu con như thế."

Cám ơn thế giới này, cho con gặp được cha. Cho dù không bao giờ trở về được cũng không sao, cha đã ở bên con khi con còn nhỏ, con sẽ ở bên cha lúc tuổi già, sau này dù xảy ra chuyện gì chẳng nữa, con sẽ luôn ở bên cha, chúng ta cùng nhau đối mặt, cùng nhau sửa chữa lỗi lầm, cùng nhau chuộc tội.....

Cửa phòng đột nhiên bị phá ra, gió tuyết ùa vào, từng đôi ủng quân đội bước vào phòng.

Chờ Trần Quân Nghiên chạy tới Khúc gia, trước mắt đã là một đồng lộn xộn, ngăn tủ bị kéo ra, sườn xám và váy vóc bên trong đều bị giật tung ra, vắt bừa trên mặt đất, trên đó còn in mấy dấu chân đen xì. Má Vương quỳ dưới đất, chậm rãi nhặt quần áo, dọn dẹp đồng hoang tàn.

Hắn bước tới, hỏi: "Bọn họ đi đâu rồi?"

Má Vương cúi đầu lẩm nhẩm: "Một đồng, hai đồng....."

Trần Quân Nghiên ngồi xổm xuống: "Bà đang tính gì thế?"

"Tính tiền quan tài." Má Vương không ngẩng đầu lên, "Phải gom tiền mua hai cỗ quan tài, một cỗ cho lão gia, một cỗ cho tiểu thư."

Lúc này viên cảnh sát rút cuộc thở hồng hộc chạy tới, Trần Quân Nghiên đứng dậy kéo anh ta lại, hỏi: "Rút cuộc mấy người dẫn họ đi đâu?"

"Đến chỗ Lý Tú Lan tiểu thư." Cảnh sát vừa thở dốc vừa đáp.

"Mau dẫn tôi tới đó!" Trần Quân Nghiên kéo anh ta chạy ra ngoài, gió tuyết về đêm lạnh thấu cũng không ngăn được bước chân hắn, hắn hy vọng hắn không tới muộn. Nhưng tới khi hắn chật vật chạy tới sân viện của Lý

Tú Lan, vừa muốn gạt đám người vây quanh phía trước để tiến vào, đã nghe thấy bên trong truyền đến một tiếng cười nhạo: "Quái vật!"

Quái vật là gọi ai? Là đang gọi mình ư?

Ninh Ninh đầu bù tóc rối ngồi dưới đất, đôi mắt ngơ ngác nhìn những người chung quanh.

Mặt nạ trên mặt cô đã bị người ta giật xuống, lúc ấy, Lý Tú Lan còn đứng bên cười: "Nghe nói người đàn ông nào thấy mặt mày sẽ phải cười mày, bây giờ bao nhiêu người ở đây đều thấy mặt mày rồi, mày có muốn gả hết cho họ không?"

Trong tiếng cười ăng ặc, mặt nạ của cô bị giật xuống, khoảnh khắc ấy, tiếng cười bỗng biến thành tiếng hô đầy kinh ngạc, Lý Tú Lan cũng ngây ra một lúc, sau đó bật cười ha hả: "Đây mà là đệ nhất mỹ nhân trên đời ấy hả?"

Hiện ra trước mắt mọi người, đâu chỉ là một gương mặt xấu xí.

Mà rõ ràng là một con quái vật.

Cô có ngũ quan của con người, nhưng không có cái nào là ngay ngắn, đôi mắt một cao một thấp, mũi lệch về bên trái, môi lệch về bên phải, từng nét mất cân đối nhỏ nhỏ hợp thành một gương mặt mất cân đối vô cùng, khiến mặt cô biến thành một bức tranh Picasso trừu tượng, ai nhìn thấy cũng phải bật cười.

"Phụt." Một người cười phá lên, tiếng cười lan sang người bên cạnh, bọn họ vây quanh cô, như đang xem 'Gánh Xiếc Quái Dị', cười ha hả không ngừng.

"..... Câm mõm!" Khúc lão đại từ từ ngẩng đầu, hung dữ trừng mắt nhìn bọn họ, "Không được cười, đũa nào cười tao giết!"

Hôm qua ông ta nổi giận còn có thể dọa mọi người sợ, hôm nay thì chẳng ai sợ nữa rồi. Bởi vì ông ta đã bị trói trong đồng lửa, các thành viên của đoàn xiếc thú ném từng que củi vào dưới chân ông ta, mọi người ném xong, Lý Tú Lan ra lệnh một tiếng, người hầu của cô ta châm một que diêm ném vào, ánh lửa sáng lên trong sân, từng tấc từng tấc lan dần về phía Khúc lão đại.

Như vậy vẫn chưa đủ, trước khi thiêu chết ông ta, còn phải bắt ông ta ném trái nõi đau khổ lớn nhất trên đời nữa.

Phải phá hủy thứ ông ta yêu quý nhất.

Bọn họ đánh Ninh Ninh ngay trước mặt ông ta, cười nhạo Ninh Ninh, chửi rủa Ninh Ninh, sau đó một người bỗng đề nghị: "Hộp gỗ đâu, bắt nó chọn tượng gỗ đi!"

"Ý kiến hay." Mắt Lý Tú Lan sáng lên, hỏi người hầu bên cạnh, "Hộp gỗ đâu? Có trông thấy một cái hộp gỗ đựng đầy tượng gỗ không?"

"Không có." Người hầu đáp, "Để tôi đi tìm xem."

Lý Tú Lan nhìn ngọn lửa trên người Khúc lão đại, nhú mày: "Không kịp nữa rồi."

Cô ta đột nhiên cười hung ác, nói với mọi người: "Chúng ta bỏ phiếu đi, nên biến nó thành cái gì đây?"

"Câm mồm! Dừng tay!" Khúc lão đại quát lên một tiếng về phía cô ta, "Có chuyện gì cứ nhắm vào tao đây này, con gái tao chưa từng làm chuyện xấu, mày dựa vào đâu mà đối xử với nó như thế?"

Chẳng ai thèm để ý tới ông ta, hoặc là nói dánh về ông ta hiện giờ rất đúng ý họ, bọn họ bắt đầu sôi nổi thảo luận.

"Chó biết hát!"

"Bạch Cốt Tinh!"

"Người không chân!"

"Người da chuột!"

"Búp bê đầu to..... À mà cái này không được, nó thừa cân quá."

Ninh Ninh quỳ gục dưới đất khóc hu hu, đột ngột quay đầu lại nhìn người vừa mới đề nghị búp bê đầu to, nói: "Lý Tú Lan hận tôi là chuyện đương nhiên, vì sao cậu cũng hận tôi? Tôi chưa từng hại cậu, tôi còn cho cậu ăn, cho cậu quần áo mới, cậu, cậu còn cảm ơn tôi, còn nói sau này sẽ báo đáp tôi mà."

Thiếu niên bị cô nhắc đến lúng túng đỏ mặt, để chứng tỏ mình phân rõ giới hạn với cô, cậu ta vội tiến lên hung hăng đá cô: "Mày tưởng mấy miếng bánh ngọt là mua chuộc được tao à! Nhà tao làm vận tải biển đấy biết không, từ nhỏ tao đã được ăn tổ yến vây cá, ăn một chén còn đổ đi một chén....."

"Đủ rồi!" Trần Quân Nghiên gạt hết đám người xông tới, kéo cậu ta ra, sau đó xoay người lại đỡ Ninh Ninh.

Ninh Ninh bị người ta đánh đến ngơ ngơ ngác ngác, là Khúc Ninh Nhi, cô không hiểu vì sao mình lại gặp phải cảnh ngộ này, là Ninh Ninh, cô hiểu được một chút, nhưng khó mà chịu nổi. Cô được nâng dậy, mặt be bét máu, vừa quay đầu, thấy rõ mặt Trần Quân Nghiên, cô vội hét lên một tiếng như bị bò cạp chích, đẩy hẳn ra.

Trần Quân Nghiên bị cô đẩy lui về phía sau vài bước, đầy miệng chua xót, lại lần nữa vươn tay về phía cô: "Cô đừng sợ, tôi sẽ không làm hại cô, hãy tin tôi."

Ninh Ninh nơm nớp lo sợ nhìn hẳn, trong ánh mắt viết: Tôi không tin.

Trong khoảng sân đầy tuyết rơi, cô lùi lại, từng bước từng bước một rời xa hẳn, lùi dần về phía đồng lửa.

"Ninh Nhi!" Trần Quân Nghiên tiến vài bước về phía cô, "Hãy tin tôi!"

Ninh Ninh xoay người nhào vào trong ngực Khúc lão đại.

Ngọn lửa bùng lên phủ lấy cô.

"Cha!" Cô gào khóc thê thảm.

"Con buồn lắm cha ơi! Bọn họ đều nói con xấu!"

"Con đau lắm cha ơi! Bọn họ đều đánh con!"

"Nóng quá! Nóng quá! Cứu con với, cha ơi!"

Đôi tay bị trói vào cây cột sau lưng Khúc lão đại đột ngột gãy giữa kịch liệt, lửa cháy quá lâu, thiêu rụi dây thừng trên tay ông ta, sau khi giăng ra khỏi dây thừng, chuyện đầu tiên ông ta làm không phải lao ra khỏi đồng lửa, mà là vừa khóc vừa bẻ gãy cổ Ninh Ninh.

Tiếng gào khóc tuyệt vọng đột ngột ngưng bật, Ninh Ninh ngã vào trong lồng ngực ông ta, gương mặt xấu xí gối lên vai ông ta, như một đứa trẻ rất cuộc được chìm vào giấc ngủ yên. Khúc lão đại ôm cô, bị lửa đốt lâu như vậy mà chưa từng hét lên một lời cầu xin, bỗng nhiên phát ra một tiếng gào khản đặc bi thương: "A a a a a a a!!!"

Gào thét xong, ông ta ôm Ninh Ninh, đột ngột ngừng đầu nhìn về phía mọi người.

Mọi người đều bị ánh mắt ông ta dọa cho lùi về sau một bước, kẻ nào nhát gan còn lùi liền hai ba bước... Khi thấy ông ta từ dưới đất đứng dậy,

ôm lấy Ninh Ninh bước từng bước một về phía họ, có kẻ xoay người chạy mất, Lý Tú Lan cũng suýt thì bỏ chạy, nhưng cô sức nhớ ra mình không còn là thành viên đoàn xiếc thú, cô đã về nhà, có Lý gia chống lưng cho cô, cô không phải sợ bất luận kẻ nào, vì thế cô trấn tĩnh lại, ra lệnh cho người hầu bên cạnh: "Bắn chết ông ta!"

Người hầu nâng súng, viên đạn bay về phía Khúc lão đại! Một viên trúng bụng ông ta, một viên trúng vào đầu gối, Khúc lão đại ngã xuống, một tay ôm Ninh Ninh, một tay chống xuống tuyết, bò dậy từ trên nền tuyết, cả người bốc lửa, ông ta nhìn qua khuôn mặt từng người từng người một, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Trần Quân Nghiên.

"Tao sẽ không chết." Ngọn lửa hừng hực thiêu đốt trên người ông ta, nhưng nỗi căm hận trong mắt ông ta còn bùng cháy mãnh liệt hơn ngọn lửa kia, ông ta gằn từng chữ nói với Trần Quân Nghiên, "Chết rồi tao cũng sẽ không uống canh Mạnh bà, tao sẽ nhớ kỹ mày, kiếp sau biến thành chó, sẽ cắn đứt cổ mày, biến thành chim, sẽ mổ mù mắt mày, đời đời kiếp kiếp, luân hồi không ngừng..... Hận này đến chết không nguôi!!!"

*Lời tác giả:

A Hạ: "Lập trường khác nhau nên cảm nhận khác nhau, nhưng dù thế nào, ai cũng đều có quyền báo thù... Dừng tay! Trăm đáng yêu như thế, các người nữ lòng nào thiêu chết trăm! Quyển một có tổng cộng 17 chương, đổi thành phim thì cũng phải 20 phút nữa mới hết nhé, xem hết phim rồi hãy quyết định thiêu hay không chứ! QAQ!"

TÔI TỪNG XUYÊN QUA BỘ PHIM NÀY

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Hận Này Đến Chết Không Nguôi

Ninh Ninh bất chợt hít một hơi, choàng mở mắt.

Rạp chiếu phim không một bóng người, ly đồ uống trong tay tỏa ra chút hơi nóng cuối cùng, trên màn hình trước mặt, câu chuyện vừa mới bắt đầu.

"Tú Lan." Trần Quân Nghiên nói, "Anh có một kế hoạch, nếu thành công, có lẽ chúng ta sẽ được cứu."

"Kế hoạch gì?" Lý Tú Lan hỏi.

"Anh nghe ngóng được là, bầu gánh có một đứa con gái." Trần Quân Nghiên nói, "Ông ta đang muốn chọn người tới làm xiếc cho cô ta xem, em hãy đi cùng anh..... Sau đó tấn công cô ta."

Lý Tú Lan giật nảy mình, vội lắc đầu: "Em không làm đâu! Bầu gánh sẽ giết em mất!"

"Đoàn xiếc thú đang thiếu người, ông ta sẽ không giết em đâu, cùng lắm là phạt em thôi."

Trần Quân Nghiên vươn tay xoa lên gương mặt cô, "Huống hồ đó là cơ hội duy nhất để anh tiếp cận tiểu thư, chiếm được lòng tin của cô ta, sau đó lợi dụng cô ta để tạo cơ hội cho hai chúng ta."

Lý Tú Lan đặt tay lên mu bàn tay hẵn, thân mật áp má vào tay hẵn, nói: "Ngộ nhớ..... Bần gánh nổi giận, bắt em chọn tượng gỗ trong hộp gỗ thì sao?"

"Dù em có biến thành bộ dáng gì....." Trần Quân Nghiêu dịu dàng nhìn cô, "Anh vẫn sẽ thích em."

Nhìn thấy cảnh này, Ninh Ninh lẩm bẫm một tiếng: "Thì ra là thế."

Thì ra từ giây phút bọn họ gặp gỡ, tất cả đều đã nằm trong kế hoạch của Trần Quân Nghiêu, cậu ta đã thuyết phục Lý Tú Lan diễn cùng cậu ta một vở kịch, vở kịch anh hùng cứu mỹ nhân.

Bộ phim tiếp tục, Ninh Ninh thấy chính mình xuất hiện trên màn ảnh, Lý Tú Lan dùng cửu liên hoàn thít cổ cô, sau đó liếc mắt ra hiệu cho Trần Quân Nghiêu, Trần Quân Nghiêu đã chuẩn bị sẵn sàng từ trước, cậu ta xông tới đẩy Lý Tú Lan ra, cứu cô từ tay cô ta.

Đánh giá từ góc độ người xem, hai bọn họ phối hợp quá ăn ý, việc mà bọn họ làm cũng rất đổi chính nghĩa. Nhưng khi Khúc lão đại xuất hiện trên màn ảnh, cô vẫn không nén nổi nước mắt.

Rõ ràng chỉ là một vai phụ, một nhân vật phản diện tội ác tà trời, nhưng vì sao cô vẫn một lòng ngóng trông ông ta lại lần nữa xuất hiện trên màn ảnh.

"Đẹp lắm, Ninh Ninh của cha là cô bé xinh đẹp nhất trần đời."

"..... Không cần vội thế đâu con, kỹ thuật dùng dao không phải chỉ cần một ngày hai ngày, luyện qua một người hai người mà đã giỏi được đâu. Con chờ ở đây nhé, cha đi tìm tư liệu sống cho con luyện tập!"

"Cha biết con đã làm gì trong hộp."

"Lòng tốt chẳng bao giờ được báo đáp, cuối cùng chỉ có tự làm mình chông chất vết thương."

"Cha hận thế giới này, thế giới này chưa từng đối tốt với cha, cha cũng sẽ không nhân từ với nó." Khúc lão đại dịu dàng xoa má cô, "Nhưng hôm nay là sinh nhật con, là ngày duy nhất ông trời khốn khiếp ban điều lành cho cha, nếu..... Nếu đây là nguyện vọng của con....."

"..... Câm mồm! Không được cười, đứa nào cười tao giết đứa đó!"

"A a a a a a a!!!"

Ninh Ninh bỗng cuộn người lại, run rẩy ôm lấy chính mình, trong tiếng gào thét thê lương, cô lao đảo chạy về phía cửa rạp chiếu phim, ngoài cửa, người gác cửa khoanh tay dựa vào bức tường phía sau, chiếc mặt nạ trắng như tuyết chậm rãi ngước lên, nhìn theo bóng lưng vừa lướt qua.

"Giả!! Tất cả đều là giả!! Các người không lừa được tôi đâu!!" Ninh Ninh chạy vào trong mưa, vừa chạy vừa khóc, nước mắt bị mưa xối sạch.

Người gác cửa bỗng nhiên bước lên vài bước, nắm cánh tay cô, kéo cô lại.

"Giả..... Hu hu, đều là giả....." Ninh Ninh vẫn đang khóc, cơn mưa to xối cô ướt đẫm.

Người gác cửa giơ tay cản lại một cái taxi, mở cửa đẩy cô vào.

"Cô muốn đi đâu?" Tài xế hỏi.

Ninh Ninh nghẹn ngào một lúc lâu mới nói ra địa chỉ của mình, xe lái đi, trên đường về nhà, cô cúi đầu nhìn đồng hồ, mới có một giờ bốn mươi rạng sáng, hoá ra tất cả những chuyện cô vừa trải qua chỉ đúng bằng thời gian chiếu một bộ phim.....

Di động báo một tin nhắn WeChat mới, là người đại diện gửi cho cô: "Tóm tắt kịch bản và đặc điểm nhân vật anh gửi vào hòm thư của cô rồi đây, ngày mai sẽ thử vai, hôm nay cô nghiên cứu kỹ một chút, đừng lãng phí cơ hội hiếm có này."

Ninh Ninh một tay lau nước mắt, tay kia thì mở hòm thư trong điện thoại, xem qua kịch bản và đặc điểm nhân vật, vào lúc này cô cần bất cứ thứ gì, miễn là có thể dời đi sự chú ý của cô, cô dùng giọng nói run run đọc tên bộ phim: "Cô gái xấu xí."

Là một câu chuyện hoàng tử và nàng tiên cá phiên bản hiện đại.

Nam chính giàu có trẻ tuổi, chẳng may bị thương nặng trong một vụ tai nạn, mất thị giác tạm thời, nữ chính xinh đẹp cứu anh ta, chăm sóc cho anh ta, vì muốn biết tình cảm của anh ta có chân thành hay không, cô đùa rằng cô rất xấu, nhưng nam chính vẫn khẳng định sẽ mãi yêu cô, sau đó đúng vào lần trị liệu cuối cùng của nam chính, nữ chính có việc phải đi, kết quả nam chính nhận lầm nữ phụ thành nữ chính.

"Vai nữ phụ Khúc Linh." Ninh Ninh nhỏ giọng đọc mô tả nhân vật nữ phụ, "Về ngoài xấu xí, coi bản thân là trên hết, tính cách tùy tiện, lúc nào cũng tự cho mình là đúng, nhưng vì có một ông bố nhiều tiền bảo bọc nên vẫn luôn sống thuận buồm xuôi gió. Sau khi bị nam chính lầm tưởng là nữ chính, cô ta cũng không chịu giải thích, cứ thế trở thành bạn gái của nam chính, sau đó công ty của cha cô ta phá sản, cô ta cũng bị vạch trần trước mặt mọi người, quãng đời còn lại sống trong sự nhạo báng của người đời."

Đoạn mô tả nhân vật sơ sài chưa đến trăm chữ, không biết vì sao, đã đủ để hình thành một câu chuyện hoàn chỉnh trong đầu cô.

Cô ta được sinh ra trong sự mong đợi của cha mẹ, lớn lên trong sự yêu chiều vô hạn, học tiểu học, trung học, rồi lên đại học đều do cha cô ta chọn trường cho cô ta, chưa từng có ai chê bai vẻ ngoài hay tính cách của cô ta,

vì những điều này, cha cô ta đã phải trả giá bao nhiêu cho cô ta mà cô ta không hề hay biết? Nhưng rồi cha gặp tai nạn qua đời, công ty của ông đóng cửa, chỉ trong một đêm cô ta mất đi tất cả, ngay cả chỗ dựa duy nhất lúc này là nam chính cũng lạnh lùng gọi cô ta là "đồ xấu xí" ngay trước mặt mọi người.

Đây là một vai hề chọc cười cho mọi người, nhưng Ninh Ninh chỉ muốn khóc.

Về đến nhà, cô lê tấm thân ướt sũng vào cửa, bước chân tập tễnh, bỏ lại một vệt nước dài phía sau, giống như những vết chân của nước mắt. Nhìn đồng hồ trên tường, cô tự lẩm bẩm với mình: "Mình phải ngủ sớm một chút, không thể để mắt có quầng thâm được, ngày mai mình phải dậy sớm, nghiên cứu về nhân vật, suy nghĩ lời thoại, chuẩn bị cho buổi thử vai buổi chiều, mình không được..... Không được nghĩ đến những chuyện xảy ra trong rạp chiếu phim nữa..... Đây chỉ là mơ thôi, đúng, chính là một giấc mơ! Đều là giả, rạp chiếu phim là giả, xuyên qua là giả, cha....."

Một tia sét xoẹt qua ngoài cửa sổ, trời đất thoáng chốc trắng lòa, sau đó tất cả lại chìm trong màn đêm.

Ninh Ninh bắt đầu phát run, cô co mình lại, chậm rãi ngã quỵ dưới đất, trán cô áp vào sàn nhà lạnh băng, đôi tay ôm chặt lấy chính mình, đầu tiên chỉ là tiếng rên rỉ nhỏ trong cổ họng, sau đó càng lúc càng lớn, càng lúc càng thê lương, cuối cùng cô nức nở gào lên: "Cha!!!"

Đoàng - mưa tầm tã trút xuống, như thể thượng đế muốn dùng cơn nước lũ huỷ diệt thế gian.

Trong rạp chiếu phim không một bóng người, người gác cửa đeo mặt nạ trắng lẳng lẳng đứng trước màn hình chiếu phim.

Trên màn hình, bộ phim đã chiếu đến những hình ảnh cuối cùng.

Tuyết rơi dày đặc, đám người nháo nhác bỏ chạy, một người toàn thân bốc lửa đi về phía bọn họ, Lý Tú Lan giơ tay chỉ vào ông ta, nói: "Bắn chết ông ta!"

Tiếng súng vang lên, Khúc lão đại ngã xuống, một tay ôm Ninh Ninh, một tay chống xuống tuyết, cả người bốc lửa bò dậy từ trên nền tuyết, nhìn qua khuôn mặt từng người từng người một, cuối cùng ánh mắt dừng lại trước ống kính, dừng lại trên người duy nhất đang đứng trước màn hình.

"Tao sẽ không chết." Khúc lão đại nói.

"Chết rồi tao cũng sẽ không uống canh Mạnh bà." Người gác cửa ngẩng mặt nhìn ông ta.

"Ta sẽ nhớ kỹ mày." Khúc lão đại nói, "Kiếp sau biến thành chó, sẽ cắn đứt cổ mày."

"Biến thành chim." Người gác cửa nói tiếp, "Sẽ mổ mù mắt mày."

"Đời đời kiếp kiếp....." Khúc lão đại nói.

"Luân hồi không ngừng....." Người gác cửa nói.

Ngọn lửa hừng hực thiêu đốt trên người ông ta, nhưng nỗi căm hận trong mắt ông ta còn bùng cháy mãnh liệt hơn lửa.

Ngọn lửa kia xuyên qua thời gian, xuyên qua không gian, xuyên qua màn hình trước mắt, phản chiếu lên tấm mặt nạ trên mặt người gác cửa, khiến tấm mặt nạ trắng như tuyết nhuốm một màu đỏ như máu.

Trong màn hình, ngoài màn hình, hai giọng nói đồng thời vang lên, một giọng khàn, một giọng bình tĩnh thâm trầm, một giọng nóng rực như lửa, một giọng lạnh buốt tựa băng, hòa lẫn vào nhau trong thù hận ngập trời, khắc cốt ghi xương.

"Hận này đến chết không nguôi!!!"

Màn hình tối sầm lại.

Sau đó cùng lúc bài hát cuối phim réo rất buồn thảm vang lên, hàng tên diễn viên từ dưới chầm chậm chạy lên, nam chính là Trần Quân Nghiê, nữ chính là Lý Tú Lan, diễn viên phụ nhiều như sao trời, má Vương, Tiểu Tước Ban, Long Nhị, cùng với..... Ninh Ninh và Khúc lão đại.

Cuối cùng, hàng chữ to màu trắng xuất hiện trên màn hình.

Đoàn Xiếc Thú Dân Quốc.

Hết.

Một câu chuyện kết thúc, một câu chuyện khác bắt đầu. Đêm tối qua đi, một ngày mới lại đến.

Bầu trời âm u sau cơn mưa, thành phố bị mây đen bao phủ, xám xịt, mịt mù, sáng sớm mà trông như buổi tối.

Một người nằm dưới sàn nhà lạnh băng, là Ninh Ninh, cô đã ngủ ở đó cả đêm, lúc di động ong ong vang lên, cô bỗng mở mắt.

"A lô." Cô nghe điện thoại, "Vâng, em biết rồi.....Em không sao, chỉ là ngủ quên thôi, em thay quần áo đi ngay đây..... Yên tâm, em sẽ có mặt trước khi buổi thử vai bắt đầu."

Sau khi ngắt máy, Ninh Ninh chậm rãi ngồi dậy, cả người lạnh cóng, từ ngón chân tới ngón tay cô đều đang run rẩy, cô buông thõng hai cánh tay, lão đảo đi vào phòng tắm như một cái xác không hồn, cởi quần áo, vắn nước ấm tắm rửa, nhưng khi dòng nước ấm vừa phun xuống, cô lại như bị lửa đốt, á lên một tiếng hốt hoảng chạy ra.

"Nóng quá..... Nóng quá....." Bộ tóc dài của cô xõa tung, cô tự vòng tay ôm lấy cơ thể run rẩy, sau đó chuyển nước ấm thành nước lạnh, không nói một lời đứng dưới làn nước lạnh căm.

Tắm hơn mười phút, cô vịn vòi nước, quấn khăn tắm, nhặt cái khăn lông vắt trên lưng ghế, vừa lau tóc vừa ra khỏi phòng tắm, tới trước tủ quần áo, cô mở tủ, bên trong có rất nhiều quần áo, cô biết bộ phim sắp phải thử vai là một bộ phim hiện đại, nhưng không biết vì sao, cô vươn tay, lấy ra một bộ sườn xám màu đỏ kiểu cổ điển.

Buổi thử vai bắt đầu lúc hai giờ, cô tới hội trường thử vai lúc một rưỡi.

Rõ ràng nam nữ chính, nam nữ phụ về cơ bản đều đã xác định, tiếp theo chỉ cần tổ chức một buổi thử vai nhỏ ở nhà đạo diễn là được, nhưng họ lại cố tình làm rất hoành tráng, không biết là vì sao, có lẽ là để tuyên truyền cho bộ phim.

Ninh Ninh vừa đi vừa nghĩ, phía sau truyền một giọng nói ngờ hoặc: "Kia là..... Ninh Ninh phải không?"

"Hình như là cô ta đấy."

"..... Cô ta chơi thuốc đấy à? Sao trông kinh thế?"

"Thế mà bảo là bình hoa đẹp nhất thế hệ mới đấy, tôi thấy như bị lừa vậy."

Cách đó không xa, nam diễn viên chính Trần Song Hạc nhìn về phía này, khuôn mặt hoàn toàn không có biểu cảm, trợ lý bên cạnh lắc đầu, bình luận: "Trông kiểu này chắc là áp lực vì buổi thử vai quá, phát điên mất rồi."

Nhìn bóng dáng như cái xác không hồn kia, ánh mắt Trần Song Hạc rất phức tạp, thương hại, khinh miệt, thất vọng, coi thường, anh ta để tay

lên ngực tự hỏi, một người như vậy, có đáng để anh ta dốc hết sức lực
nghiền nát hay không?

"Không cần." Anh ta thềm cười khẩy một tiếng, "Nghiền nát cô ta, chỉ
cần một phút là đủ!"

TÔI TỪNG XUYÊN QUA BỘ PHIM NÀY

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Cô Gái Xấu Xí

Trong buổi thử vai.

"Mình là..... đồ xấu xí." Ninh Ninh ngồi trong một góc, cúi đầu, tóc xõa tung rủ xuống, nhìn vào mô tả nhân vật trong di động mà lẩm bẫm, "Mình coi bản thân là trên hết, tính cách tùy tiện, lúc nào cũng tự cho mình là đúng, nhưng vì có một ông bố nhiều tiền bảo bọc, nên vẫn luôn sống thuận buồm xuôi gió..."

Trần Song Hạc đi ngang qua, không thèm liếc mắt nhìn cô một cái.

Màn thử vai đầu tiên là anh ta phối hợp diễn cùng nữ diễn viên chính.

Chỉ một lần nhắm mắt rồi mở ra, Trần Song Hạc đã mất đi thị lực, biến thành một người mù, nhưng mất đi ánh sáng lại tìm được tình yêu, anh ta mờ mịt nhìn về phía trước, nụ cười dịu dàng hiện trên khuôn mặt hoàn hảo trời sinh, khiến người ta không thể dời mắt, anh ta mỉm cười hỏi: "Em là một cô gái thế nào nhỉ?"

"Anh đoán xem." Thủ vai nữ chính là một nữ diễn viên có thực lực, Trần Song Hạc diễn rất tốt, nhưng cô ta cũng không kém, một tay chống ngang hông, nghiêng đầu, chớp chớp mắt nũng nịu.

Trần Song Hạc mỉm cười, vươn một bàn tay về phía cô ta.

"Một vành tai nhỏ xinh." Anh ta bắt đầu sờ từ tai cô diễn viên, tiếng nói càng lúc càng trở nên trầm khàn, mang theo một loại từ tính khiến lòng người ngứa ngáy, "Lông mày tình nghịch, cái mũi đáng yêu..."

Anh ta không nói thêm gì nữa, ngón tay lưu luyến trên môi đối phương, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve.

Hormone phái nam từ cơ thể anh ta phát tán, nhanh chóng nhen lên hormone của đối phương, hai loại hormone đan xen trong không khí, cuối cùng hóa thành hương vị nồng nàn của tình yêu.

Diễn viên giỏi cũng giống như một trận bóng đỉnh cao, có khả năng khống chế bầu không khí rất mạnh, chỉ dùng ít ỏi vài câu, Trần Song Hạc đã nắm quyền chủ động trong màn kịch này, cũng thành công thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

"Thật lợi hại." Một người đứng xem lẩm bẩm nói.

"Có thật là ngẫu hứng diễn xuất không thế?"

"Lời thoại được viết từ trước, hay là..... anh ta vừa nghĩ ra thế?"

Màn thử vai vẫn tiếp tục, nữ diễn viên trong lúc không hay biết đã bị cuốn theo kỹ xảo của anh ta, trong mắt cô ta cũng hiện lên tình cảm nồng nàn, vừa muốn nói cho anh ta biết mình rất xinh đẹp, lại vừa sợ đối phương chỉ yêu vẻ đẹp của cô, tình yêu này vừa ngọt ngào lại vừa dè dặt, cuối cùng đôi mắt cô đảo qua, nói với anh ta: "Anh sai rồi, em là một cô gái xấu xí!"

"Cut!"

Trần Quan Triều vừa hô ngừng, Trần Song Hạc nhanh chóng tách khỏi nhân vật, nhưng nữ diễn viên chính dường như vẫn chìm đắm trong màn kịch vừa rồi, cô lén liếc anh ta thêm mấy lần, mới cùng cười nhìn về phía Trần Quan Triều.

"Người tiếp theo." Trần Quan Triều nói.

Từng diễn viên bước lên trước, hóa thân thành nhân vật trong phim, ai nấy đều gắng thể hiện hết mình để giành được vai diễn mình thích. Trong lúc đó, Trần Quan Triều lén liếc Ninh Ninh qua khóe mắt, buổi thử vai này là vì cô mà chuẩn bị, nhưng dường như nó còn chưa kịp bắt đầu đã đủ nghiền nát cô, cô ngồi trong một góc, dáng vẻ tẻ hơn ngày thường rất nhiều.

Đến lúc kết thúc màn hài kịch này rồi, Trần Quan Triều nhìn về phía Ninh Ninh, nói: "Người tiếp theo."

Ninh Ninh ngồi tại chỗ chần chờ một chốc, người bên cạnh dùng khuỷu tay huých cô, cô mới mơ màng ngẩng đầu, dáng vẻ hồn vía treo ngược cành cây kia khiến mấy giám khảo đều nhíu mày.

Cô đứng dậy bước lên, vốn đây là một đoạn biểu diễn ngẫu hứng, nhưng Trần Quan Triều lại đột nhiên lên tiếng: "Diễn cảnh cuối cùng đi."

Ninh Ninh ngẩn người.

Cảnh cuối của nhân vật này là, công ty của cha cô ta đóng cửa, cô ta cũng bị vạch trần trước mặt mọi người, quãng đời còn lại sống trong sự nhạo báng của người đời.

"Để tôi." Trần Song Hạc trao cốc nước trong tay cho trợ lý, sau đó đi tới, lộ ra một nụ cười cực kỳ nhã nhặn với cô, "Để tôi phối hợp diễn với cô."

Rất nhiều người đều ghen tị, trong đó có cả nữ diễn viên vừa phối hợp diễn cùng anh ta, cô ta không nhịn được mà đánh giá Ninh Ninh, loại bình hoa hết thời này, có chỗ nào đáng để Trần Song Hạc coi trọng?

Nhưng có thật đó là coi trọng không?

"Loại người như cô còn tồn tại trên đời làm gì?" Sắc mặt Trần Song Hạc chợt nghiêm lại, lạnh lùng chất vấn.

Ninh Ninh còn chưa kịp đứng vững đã nghe thấy câu này, cô cảm thấy cả người lạnh ngắt, luống cuống ngẩng đầu nhìn anh ta, muốn nói gì đó, nhưng lưỡi như lú lại không nói nên lời.

Khí thế mạnh mẽ như giông bão rầm rộ ép về phía cô, trong mắt Trần Song Hạc toát ra vẻ căm ghét vô cùng chân thật: "Bất kỳ ai cũng đều có ưu điểm, nhưng ưu điểm của cô là gì? Tự cho mình là đúng? Kiêu căng ngang ngược? Hay là khăng khăng tranh đoạt vị trí của người khác?"

"Tôi..." Ninh Ninh vùng vẫy trong cơn giông tố anh ta tạo ra, "Tôi..."

"Nếu không có cha cô, trên thế giới này chẳng có ai thèm liếc mắt nhìn cô một cái đâu." Lời nói của Trần Song Hạc như con dao nhỏ, đâm từng nhát, từng nhát vào tim cô, "Cô không biết là trông cô thế nào đâu nhỉ? Để tôi nói cho cô nhé."

"Đừng nói nữa....." Giọng Ninh Ninh đã xen lẫn tiếng nghẹn ngào, "Đừng nói nữa....."

Rõ ràng cô đang đứng trong căn phòng chỉ có bốn giám khảo, cùng với mười mấy người đến thử vai, lại cảm thấy bốn phương tám hướng đều đứng đầy người, bọn họ cười nhạo cô, bọn họ châm chọc cô, bọn họ đứng sau lưng Trần Song Hạc, cùng với anh ta nhìn vào cô, cười cợt nói ra ba chữ: "Đồ xấu xí."

"A!!!!!!!!!" Một tiếng thét chói tai thê lương bật ra từ miệng cô.

Trần Song Hạc bị giật mình bởi tiếng thét của cô, lời vừa đến bên miệng thì nghẹn lại, anh ta nhú mày, đang muốn lấy lại tinh thần rồi nói tiếp, lại thấy cơ thể cô bắt đầu run lên, không phải giả bộ run rẩy, mà là đau đớn thật sự từ đầu ngón tay đến mũi chân, từ trái tim lan ra khắp cơ thể, cô

òa khóc nhìn anh ta, lại giống như nhìn vào rất nhiều người ở sau anh ta, gào khóc nói: "Tôi đã làm gì sai, tôi chưa từng hại các người, vì sao các người muốn hại tôi?"

Trần Song Hạc sững ra.

Trên bàn giám khảo, Trần Quan Triều đột nhiên ngồi ngay ngắn lại.

"..... Tất cả đều là cô gieo gió gặt bão!" Trần Song Hạc gian nan nói, không đúng, anh ta không định nói câu này, nhưng bị cô ảnh hưởng, anh ta khó có thể tự kiềm chế, không tự chủ được nói ra lời thoại phía sau, "Đừng đổ trách nhiệm lên đầu kẻ khác! Nếu không phải cô hám hư vinh, đóng giả thành người tôi thích, tội gì tôi phải nhắm vào cô?"

"Nhận lầm người là chính anh, vì sao chỉ có tôi phải chịu trừng phạt? Vì sao tôi phải sống trong sự nhục báng, chỉ bởi vì....." Ninh Ninh chậm rãi nâng tay lên, che đi gương mặt mình, giọng nói vỡ vụn truyền ra từ kẽ hở giữa những ngón tay, "Chỉ bởi vì tôi xấu thôi ư?"

Cô khóc òa lên, tiếng khóc càng lúc càng lớn, càng lúc càng tuyệt vọng, cuối cùng khàn giọng gào lên: "Cha ơi!!!!"

Phần lớn số người ở đây là diễn viên, đã chứng kiến nhiều cảnh khóc lóc, rất nhiều người từng diễn không ít cảnh khóc, nhưng khi tiếng khóc của Ninh Ninh vang lên, không ít người rùng mình nổi da gà, bởi vì tiếng khóc kia thật sự quá giống thật, giống như tiếng khóc của một người đang giãy giụa trước khi chết.

Một vị giám khảo quay đầu, định nói gì đó với Trần Quan Triều, nhưng Trần Quan Triều lại ra hiệu cho ông ta im lặng, sau đó tiếp tục nhìn Ninh Ninh, trong ánh mắt vốn lạnh lùng vô tình, sáng lên một ngọn lửa nhỏ.

Đối với Ninh Ninh, Trần Quan Triều đã không còn tồn tại, giám khảo cũng không tồn tại, những người khác trong buổi thử vai cũng đều không tồn tại, ngay cả Trần Song Hạc đang đứng ngay trước mặt cô cũng không tồn tại.

Tồn tại chỉ có bạn trai cũ của cô, bạn bè trước kia của cô, cùng với cấp dưới trước kia của cha cô. Ánh mắt của bọn họ, giọng nói của bọn họ, tiếng cười của bọn họ, lời nói của bọn họ khiến cô run rẩy, cô dần dần co mình lại, chậm rãi quỳ dưới đất, trán áp vào mặt sàn lạnh như băng, đôi tay ôm chặt chính mình, đầu tiên chỉ là tiếng rên rỉ nhỏ phát ra từ trong họng, sau đó càng lúc càng lớn, càng lúc càng thê lương, cuối cùng cô khóc thét lên: "Cha ơi!!!"

"Trước đây bọn họ đều khen con xinh đẹp, nhưng giờ họ đều gọi con là đồ xấu xí!"

"Trước đây anh ta nói thích con nhất, nhưng giờ anh ta gọi con là đồ xấu xí!"

"Bọn họ đều gạt con!"

"Con buồn quá! Con đau quá! Cha ơi! Cứu con với!"

Trần Song Hạc không nhịn được phải hít một hơi thật sâu, ý định nghiền nát cô trong một phút đã bị vứt lên chín tầng mây từ bao giờ. Tuy anh ta không muốn thừa nhận chút nào, nhưng có lẽ..... Trên người cô thật sự kế thừa một chút thiên phú của Ninh Ngọc Nhân, là anh ta đã quá khinh địch, một phút đồng hồ quá ngắn..... Anh ta cần hai phút!

Tiếng khóc đột nhiên ngưng bật.

Ninh Ninh ôm mặt, quỳ tại chỗ không một tiếng động.

Đó là một loại yên tĩnh khi xe tải lẳng lẳng lao về vách núi, khi ngọn lửa đốt cháy đoạn kíp nổ cuối cùng, khi dây thừng đã tròng vào cổ, chân đang đá đổ cái ghế bên dưới... Một loại yên tĩnh áp lực tới cực điểm, đau đớn đến cực điểm, cũng đáng sợ tới tột cùng.

"... À..... Mình nhớ ra rồi....." Cô nói rất khẽ, rất khẽ, "Cha chết rồi."

Bàn tay đang che mặt chậm rãi buông xuống, cô nhìn về phía Trần Song Hạc, một nụ cười hung tàn hiện trên khuôn mặt, mang theo loại ác ý mãnh liệt của một người đã từng bị cõi đời tổn thương, sau đó muốn trả thù cả cõi đời này, sự ác ý này bóp méo nụ cười của cô, bóp méo ánh mắt cô, bóp méo gương mặt vốn xinh đẹp tinh tế của cô..... Nụ cười này, biến cô thành một cô gái xấu xí thực sự!

Trần Song Hạc nhìn cô chăm chăm, cho đến khi bên cạnh truyền đến tiếng vỗ tay.

Là ai?

Anh ta quay mặt sang, sau đó đôi mắt dần trợn to.

Trần Quan Triều đứng sau hàng ghế giám khảo, bộp bộp bộp, thong thả vỗ tay.

Mấy giám khảo khác cũng lần lượt đứng lên vỗ tay theo. Có bọn họ dẫn đầu, những người còn lại cũng vỗ tay, những tràng pháo tay vang lên hết đợt này đến đợt khác, tuôn trào về phía Ninh Ninh.

Tán thưởng vì diễn xuất của cô, tán thưởng vì thống khổ và đau thương chồng chất của cô.

TÔI TỪNG XUYÊN QUA BỘ PHIM NÀY

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Nơi Tất Cả Bắt Đầu (Hoàn Quyển 1)

Vài ngày sau.

"Ba, ba nói gì cơ?" Trần Song Hạc nhíu mày, "Sao lại giao vai Khúc Linh cho Lý Ngọc chứ không phải Ninh Ninh, vì sao cơ chứ?"

Câu cuối cùng vẫn chưa được nói ra..... Bệnh fan thiếu não của ba lại tái phát rồi phải không?

Trần Quan Triều nhấp một ngụm cà phê: "Ba có một nhân vật khác cho cô ta."

Trần Song Hạc cúi đầu nhìn, ngạc nhiên trợn mắt: "Ba, ba muốn dựng lại bộ phim này ư?"

"Đúng." Trần Quan Triều đặt cốc cà phê xuống cái bàn trà thủy tinh trước mặt, bên cạnh cốc cà phê là một tập kịch bản cũ, ông ta nhìn kịch bản, nói, "Ba muốn cô ta đóng vai Bóng Ma!"

Trên bìa kịch bản là bốn chữ to - Bóng Ma Rạp Hát.

Trần Song Hạc cảm thấy tức nghẹn, tuy đều là phim do Trần Quan Triều làm đạo diễn, nhưng địa vị của hai bộ phim Cô Gái Xấu Xí và Bóng Ma Rạp Hát hoàn toàn khác xa, nếu nhất định phải nói, thì Cô Gái Xấu Xí chính là một bộ phim giải trí, cốt truyện đơn giản, nông cạn, nhân vật cũng không có độ khó, chủ yếu nhằm vào thị trường lễ tình nhân năm nay.

Nhưng Bóng Ma Rạp Hát thì khác, hoàn toàn khác...

"Chỉ dựa vào buổi thử vai đó của cô ta?" Ban đầu Trần Song Hạc chỉ vì sợ Ninh Ninh bị đối xử bất công nên mới tới, giờ lại tỏ ra rất quái gở, "Con thừa nhận, cô ta biểu hiện không tồi ở buổi thử vai, nhưng ai có thể chứng minh đó không phải là phù dung sớm nở tối tàn? Hơn nữa nhân vật Bóng Ma cực kỳ phức tạp, phức tạp hơn Khúc Linh rất nhiều, con không nghĩ cô ta đảm đương được vai diễn này!"

"Ban đầu, ba cũng nhận xét về Ninh Ngọc Nhân như thế." Trần Quan Triều nói.

Trần Song Hạc lại nghẹn họng.

"Cuộc đời này, thất bại lớn nhất của ba, chính là Bóng Ma Rạp Hát." Trần Quan Triều vươn tay vuốt ve bìa sách cũ, chậm rãi nói, "Sai lầm lớn nhất, chính là đuổi Ninh Ngọc Nhân ra khỏi đoàn làm phim. Bây giờ ba muốn bù đắp lỗi lầm này..... Ba muốn cho Ninh Ninh một cơ hội, để xem phải chăng ba đã sai lầm, người đời cũng đã lầm, con bé thật sự có thiên phú, giống như mẹ con bé....."

Ngón tay buông lỏng bên người dần dần cuộn lại thành nắm đấm, Trần Song Hạc thầm nói với ông ta ở trong lòng: Vì sao ánh mắt của ba luôn đặt trên người bọn họ, vì sao ba không chịu nhìn đến vợ mình, nhìn đến con trai mình?

"..... Nếu vậy, con muốn từ bỏ vai diễn trong Cô Gái Xấu Xí." Cuối cùng, Trần Song Hạc lạnh lùng nói, "Nếu cô ta là Bóng Ma, vậy thì vai nam chính hãy để lại cho con, con muốn nhận vai Lục Vân Hạc!"

Màn tranh luận của họ, Ninh Ninh không được biết. Trần Song Hạc có nỗi khổ của anh ta, cô cũng có nỗi khổ của cô.

Nước từ bồn rửa tay ào ào chảy xuống, Ninh Ninh đứng trước gương, gương mặt phản chiếu trong gương lại là Khúc Ninh Nhi, cô ta xuyên qua mặt gương lạnh lùng nhìn cô, Ninh Ninh nhắm mắt rồi mở ra, trong gương vẫn là chính cô.

Lần đầu gặp cảnh này, cô sợ tới mức ngã ngửa, dần dà nhiều lần như vậy, cô cũng không phản ứng quá dữ dội nữa. Có lẽ cũng giống như chó biết hát, khi bị đốt thành tro, Khúc Ninh Nhi đã dính chặt lên người cô, tất cả nỗi oán hận và phẫn nộ của Khúc Ninh Nhi giờ sinh trưởng trên người cô, cô không còn là con người, mà là một con quái vật.

Phía sau truyền đến tiếng đập cửa, Ninh Ninh khóa vòi nước, hô một tiếng: "Tới ngay đây."

Mở cửa, Thôi Hồng Mai khoác cái áo lông chồn mới mua, ngạo mạn nói: "Sao lề mề thế."

Bà ta định đi vào, bị Ninh Ninh giơ tay đẩy ra ngoài.

Thôi Hồng Mai lùi lại vài bước, ngạc nhiên nhìn Ninh Ninh: "Mày làm gì thế hả?"

"Đây là nhà tôi, nhà tôi không chào đón bà." Ninh Ninh lạnh lùng nói.

Thôi Hồng Mai nhìn chăm chăm cô một lát, đột ngột rút di động ra nhắm vào cô, cười khẩy nói: "Được thôi, để đám fan hâm mộ của mày xem mày đối xử với bà ngoại mày thế nào, mày đánh tao đi, mắng tao đi, nói lại câu vừa rồi đi nào, cho mọi người biết mày là cái loại bất hiếu thế nào!"

Ninh Ninh thở ra một hơi lạnh băng, cô cảm giác có một bàn tay, một bàn tay thuộc về Khúc Ninh Nhi vươn ra từ sau lưng, điều khiển tay phải của cô giơ lên, chớp lấy di động của bà ngoại cô, sau đó xoay ngược lại, nhắm vào bà ta, cười nói như một đứa trẻ ngây thơ mà tàn nhẫn: "Được thôi, tôi cũng cảm thấy đến lúc để mọi người biết bà là hạng người gì rồi,

bà đánh tôi đi, mắng tôi đi, nói cho mọi người biết bà bắt tôi ký cái hợp đồng chó má gì, nói cho mọi người biết bà đã bóc lột hết tiền của mà con gái bà dành dụm nhiều năm như thế nào, đến cả tiền chữa bệnh cũng không để lại cho con gái bà!"

Đây là chuyện canh cánh nhất trong lòng Ninh Ninh.

Ninh Ngọc Nhân mỗi năm đều tiêu một khoản tiền rất lớn, nếu là lúc bà còn đang đóng phim, thì mức chi tiêu đó là rất bình thường, kỳ quái chính là sau khi giải nghệ, bà vẫn duy trì mức chi tiêu đó mỗi năm, cho đến khi bà đổ bệnh phải nhập viện, đến lúc cần tiền, Ninh Ninh mới giật mình phát hiện trong tài khoản của bà không có tiền! Hỏi bà, bà chỉ cười mà không nói, số tiền đó bà tiêu vào việc gì? Cho ai? Nghĩ tới nghĩ lui, Ninh Ninh chỉ có thể nghĩ đến bà ngoại.

"Mày nói bậy bạ gì thế!" Nhưng Thôi Hồng Mai lại giận điên lên, hét chói tai, "Tiền của nó không phải cho mày hết rồi à?"

Dù sao cũng là người già cả, gào lên xong, bà ta ho khan hai tiếng, lại ấn ngực thở hổn hển một lúc lâu, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói với Ninh Ninh: "Nó cũng thế, mày cũng y như thế. Ngày xưa nó ngoan ngoãn nghe lời lắm, đột nhiên có một ngày nó không chịu nghe lời tao nữa, từ bao giờ nhỉ....."

Bà ta im lặng một lát, mới chậm rãi nói ra tên một bộ phim: "Đúng rồi, tất cả đều bắt đầu từ Bóng Ma Rạp Hát..."

Nói xong, đột nhiên bà ta như chợt hiểu điều gì, dùng một ánh mắt cực kỳ phức tạp nhìn về phía Ninh Ninh, âm mộ, mất mát, thống khổ, tiếc nuối, căm ghét..... Cuối cùng bà ta nở nụ cười, một nụ cười vô cùng quái gở: "Tao biết tiền của nó đi đâu hết rồi."

"Ngừng ở đây thôi." Một giọng đàn ông bỗng xen vào giữa hai người.

Ninh Ninh nhìn về hướng phát ra âm thanh, thì ra là Lý Bác Nguyệt, người đại diện của cô đã tới.

Đó là một người đàn ông vận tây trang phẳng phiu, tuấn tú lịch lãm, trên thế giới này chỉ sợ không thể tìm được người đàn ông nào khác mặc tây trang hợp hơn anh ta, Ninh Ninh thậm chí cảm thấy anh ta sinh ra là để mặc tây trang! Cộng thêm dáng đi vững vàng mạnh mẽ, nụ cười đoan trang khéo léo, giọng nói nhiệt tình đầy sức hút và sức thuyết phục..... Anh ta không nên tham gia vào giới giải trí mà nên đi tham gia tuyển cử mới đúng!

Lý Bác Nguyệt đứng chặn trước mặt Ninh Ninh, lịch sự giơ tay làm tư thế "mời" Thôi Hồng Mai: "Mời bà đi cho, nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ."

Lúc này Thôi Hồng Mai không gây chuyện nữa, bà ta liếc Ninh Ninh thêm lần nữa, sau đó bỏ đi với một nụ cười quái gở. Ninh Ninh chẳng hơi đâu mà để ý đến bà ta, cũng không tin những gì bà ta vừa nói, cô dẫn Lý Bác Nguyệt vào nhà, Lý Bác Nguyệt vừa bước vào đã rùng mình: "Sao trong này lạnh quá vậy? Cô không bật lò sưởi à?"

Đang là thời điểm lạnh nhất năm, trên ngọn cây đều kết đầy băng, trong phòng lại không mở lò sưởi, lạnh như trong hầm mộ.

Ninh Ninh lảng lảng đi vào bếp, rót cho mỗi người một cốc nước, cô cầm cốc ngồi xuống sofa rồi uống, Lý Bác Nguyệt nhìn cốc nước lạnh không có lấy một hơi nóng, ngẩng đầu nhìn cô: "Rốt cục cô bị sao thế?"

"Em cảm thấy em vẫn là Khúc....." Ninh Ninh nuốt ba chữ Khúc Ninh Nhi vào họng, thay bằng một cái tên khác, "Khúc Linh."

"Vẫn chưa thoát khỏi nhân vật được hả?" Lý Bác Nguyệt hỏi.

Khoảnh khắc đó, Ninh Ninh rất muốn tâm sự hết mọi chuyện với anh ta, nói với anh ta rằng, ngày nào nhìn vào gương mình cũng thấy một người khác, không thể tắm nước nóng, không thể uống nước nóng, càng không

thể châm lửa, hễ nhìn thấy lửa là sẽ sợ tới mức cả người phát run, nhưng Lý Bác Nguyệt không có thời gian và kiên nhẫn, anh ta rút di động ra gọi một cuộc điện thoại, sau khi ngắt máy, anh ta bảo cô: "Anh đặt lịch hẹn một bác sĩ tâm lý cho cô rồi đấy, ba giờ chiều cuối tuần này, tên và địa chỉ của anh ta lát nữa anh sẽ gửi cho cô, giờ thì chúng ta bàn công việc đã."

Ninh Ninh đang nghiêng người về phía trước nhìn anh ta, nghe xong những lời này, cô chậm rãi dựa lưng vào ghế sofa, giơ tay lên, miễn cưỡng cười nói: "Anh nói đi."

Lý Bác Nguyệt mở cặp táp, ném cho cô một xấp kịch bản, không đợi cô xem, anh ta đã đan tay đặt trước miệng, cười nói: "Muốn nghe ý kiến của anh không?"

Ninh Ninh vẫn đang mở dở tập kịch bản đầu tiên: "... Anh cứ nói."

Lý Bác Nguyệt vươn tay lấy lại xấp kịch bản, như thể vừa rồi chỉ là một màn chuyển cảnh, anh ta cho cô quyền lựa chọn, nhưng cuối cùng quyền quyết định vẫn thuộc về anh ta.

"Khỏi phải xem mấy thứ này nữa." Anh ta tiện tay quăng xấp kịch bản sang một bên, cười bảo Ninh Ninh, "Màn biểu hiện của cô trong buổi thử vai được truyền đi khắp rồi, bây giờ kịch bản cô nhận được đều là một loại nhân vật, vai ác, vai xấu, vai hư hỏng, đằng nào cũng phải diễn loại nhân vật này, tội gì không chọn cái tốt nhất mà diễn?"

"Lựa chọn tốt nhất là gì?" Ninh Ninh hỏi.

"Là nó." Lý Bác Nguyệt đã chuẩn bị từ trước, anh ta đẩy một cái, tập kịch bản trượt trên mặt bàn đến trước mặt Ninh Ninh.

Ninh Ninh cầm lên, đọc tên của tập kịch bản.

"Bóng Ma Rạp Hát."

Năm 1911, nhà văn Pháp Gaston Leroux xuất bản cuốn tiểu thuyết *Bóng Ma Trong Nhà Hát*, kể về một câu chuyện tình rùng rợn diễn ra trong nhà hát Paris tráng lệ và đầy bí ẩn, một "bóng ma" trong nhà hát đã phải lòng cô diễn viên mới Christine, không chỉ âm thầm dạy cô hát, bóng ma còn gây ra nhiều vụ giết người để giúp cô nhận được vai chính.

Tiểu thuyết này được cải biên nhiều lần sau đó, gặt hái thành công to lớn cả về phương diện nhạc kịch lẫn điện ảnh, Trần Quan Triều khi còn trẻ đã lấy cảm hứng từ tiểu thuyết này, viết bộ kịch bản đầu tiên của ông ta, *Bóng Ma Rạp Hát*, để phù hợp với thị trường và dân chúng trong nước, ông ta đã sửa lại cốt truyện một cách táo bạo, sân khấu đổi thành thời Dân quốc, opera đổi thành hí khúc, mà sự thay đổi lớn nhất là - *Bóng Ma* là một người phụ nữ.

Đó là một *Bóng Ma* đem lòng yêu anh chàng diễn viên mới Lục Vân Hạc, không chỉ âm thầm dạy anh ta hát, mà còn gây ra nhiều vụ giết người để giúp anh ta nhận được vai chính.

Là bộ phim đầu tiên do đạo diễn nổi danh tự biên tự diễn, cuối cùng thành tựu lại không được như mong muốn, không chỉ những thay đổi về nội dung bị người ta lên án, diễn xuất của hai diễn viên chính còn nhận phải nhiều chỉ trích hơn, có lẽ do phải chịu một cú sốc quá lớn, từ đó Trần Quan Triều rời khỏi vòng giải trí, ba năm sau mới quay trở lại, nhưng lúc này ông ta không đóng phim nữa, mà chuyển nghề làm đạo diễn.

"Anh thu được một tin tức xác thực, đạo diễn Trần định dựng lại bộ phim *Bóng Ma Rạp Hát*," Lý Bác Nguyệt nghiêng người về phía trước nhìn Ninh Ninh, trong ánh mắt thiêu đốt một ngọn lửa đầy tham vọng, "Có ba ứng cử viên cho vai *Bóng Ma*, cô là một trong số đó, hai người còn lại đều là những người cô nghe tên là muốn nổi da gà, nhưng không vấn đề gì, đạo diễn Trần ửng cô nhất, anh cũng sẽ giúp cô!"

Anh ta tỏ ra đầy tham vọng, Ninh Ninh lại chỉ nghĩ đến một câu, câu nói mà Thôi Hồng Mai bỏ lại.

"Phải rồi, tất cả đều bắt đầu từ Bóng Ma Rạp Hát..."

* Lời tác giả:

Quyển 1 đến đây là hết, thở phào, nhân tiện nói chút về bộ truyện này đi ~

Truyện này có thể coi như một thế giới song song, trong thế giới này, "Không biết diễn kịch là chết"... Ha ha ha, lời kịch chỉ đọc 1234, kỹ thuật cắt ghép cảnh đều xuyên qua nhé, mọi người cùng yêu đương thuần khiết đi! Đây là lần đầu tiên tôi thử viết thể loại xuyên nhanh theo tuyến thời gian, thể loại này hơi khác với xuyên nhanh về mặt không gian một chút, sai một li là đi một dặm, từ đầu đến cuối chỉ có một tuyến thời gian, yêu cầu giữa các phó bản, giữa các nhân vật, thậm chí giữa các chương tiết đều phải có liên hệ trực tiếp, nấu nướng tốt thì sẽ ra một hương vị khác (mặt bếp trưởng)

Nhọ ở chỗ vì liên hệ quá chặt chẽ mà nhiều chỗ muốn sửa cũng không sửa được, ví dụ như mọi người rất lên án chương 2, sau khi đọc xong chương này, mọi người còn muốn sửa nữa không? Mẹ Ninh Ninh đã có sắp xếp ổn thỏa cho Ninh Ninh từ trước rồi, bà ngoại cũng không phải từ truyện tổng tài xuyên đến gây chuyện, bà thật ra là người truyền tin, sau này chủ yếu phụ trách cung cấp manh mối cho Ninh Ninh và mọi người....

Đương nhiên, nếu có ý kiến tốt hơn, tôi cũng sẵn lòng sửa lại, để bộ truyện này ăn ngon hơn, nhưng điều kiện tiên quyết là không thể tác động đến kết cấu và thế giới quan của truyện moa moa chụt ~~~

PS Quyển tiếp theo thuần ngọt, mọi người yên tâm thưởng thức hen.

TÔI TỪNG XUYÊN QUA BỘ PHIM NÀY

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 18: Thế Nào Là Yêu?

Quyển 2: Bóng Ma Rạp Hát

Chương 18: Thế nào là yêu?

Câu chuyện từ nhiều thập niên trước, hiện tại dựng lại thành phim, đương nhiên sẽ phải điều chỉnh lại theo thị trường hiện nay, lời thoại trau chuốt hơn, diễn viên giỏi hơn, đầu tư nhiều hơn, cùng với vị đạo diễn theo nhiều năm tháng trôi qua, đã có địa vị không ai sánh bằng.

Lại một lần thử vai.

Quả nhiên hai vị tiền bối cô nghe tên đã muốn run xuất hiện, từng người một vào thử vai và trả lời câu hỏi, đến phiên Ninh Ninh, Trần Quan Triều ngồi khoanh tay sau bàn làm việc, bảo cô: "Cô hãy dùng hai từ để hình dung Bóng Ma."

Ninh Ninh: "Quái vật."

Trần Quan Triều: "Ba từ."

Ninh Ninh: "Kẻ dị hợm."

Nhân vật Bóng Ma được miêu tả là, bởi vì sinh ra quá xấu xí, từ nhỏ đã bị cha mẹ bán cho đoàn xiếc thú, cô ta phải chịu nhiều đau khổ trong

đoàn xiếc thú, sau đó rút cuộc trốn thoát, trốn vào trong một rạp hát cũ bỏ hoang, về sau rạp hát cũ được tu sửa, đoàn kịch mới chuyển vào, cô núp trong bóng tối, nhìn thấy nam chính đẹp trai và ấm áp như ánh mặt trời, Lục Vân Hạc.

Trần Quan Triều: "Cô sẽ cho khán giả thấy một Bóng Ma như thế nào?"

Ninh Ninh rũ mắt suy tư chốc lát, sau đó ngược mắt cười gằn: "Tôi sẽ dùng nỗi sợ hãi chi phối họ!"

Cho dù khoác thêm lớp áo tình yêu, nhưng xét đến cùng đây vẫn là một bộ phim huyền bí kinh dị, nữ chính là một kẻ giết người hàng loạt, nếu không thể dùng nỗi sợ hãi chi phối khán giả, vậy thì... Nó sẽ bị loại ra khỏi thể loại phim kinh dị! Ra cửa queo phải quảng bá vào Lễ Tình Nhân luôn đi!

Lần này đổi thành Trần Quan Triều rũ mắt suy tư một lát, sau đó ngẩng đầu nhìn cô: "Cô hãy dùng một từ để hình dung tình yêu của Bóng Ma đối với nam chính."

Ninh Ninh không cần nghĩ ngợi trả lời: "Khát vọng độc chiếm!"

Bóng Ma rất tự ti, dù cô ta có một giọng hát tuyệt vời không ai sánh bằng. Chưa từng có ai yêu cô ta, cô ta cũng chưa từng yêu ai, mãi đến khi nam chính xuất hiện, để có được anh ta, cô ta đã làm tất cả những gì mình có thể, kể cả giết người, và giam cầm nam chính lúc cuối truyện.

"Cô cảm thấy cái kết của tình yêu này là gì?" Trần Quan Triều nghiêng người về phía trước nhìn cô.

Ninh Ninh tạm ngừng một lát, sau đó trả lời như đinh đóng cột: "Là hủy diệt!"

"Cô về trước đi." Trần Quan Triều có vẻ hơi thất vọng, ông ta ngả người dựa vào lưng ghế, lúc Ninh Ninh sắp ra khỏi cửa, lại gọi cô từ sau lưng, "Cô về suy nghĩ lại đi, ba ngày nữa hãy cho tôi một câu trả lời, nói cho tôi biết..... Đối với Bóng Ma, yêu là thế nào?"

Thế nào là yêu?

Về đến nhà, Ninh Ninh bật máy tính thì thấy Lý Bác Nguyệt đã cho gửi cho cô bộ phim Bóng Ma Rạp Hát bản cũ, cô biết hỏi ai đây? Cô không biết thế nào là yêu, cho nên cô muốn hỏi chính Trần Quan Triều, hỏi chính Bóng Ma năm đó... Móa nó cái quỷ gì đây!!

Năm đó kỹ thuật làm phim đương nhiên không thể sánh bằng thời nay, nhưng làm cho người ta đau mắt hơn chính là cốt truyện và diễn xuất của hai diễn viên chính, chẳng trách bộ phim này tậ tới mức không làm gọn được chút bọt nước nào, đến tận giờ vẫn luôn là vết nhơ trong đời Trần Quan Triều, thường bị người ta đem ra bêu riếu.

Ninh Ninh rút một chiếc bút từ ngăn kéo, vừa xem phim vừa ghi lại lời thoại của nhân vật, sau đó cô cầm lời thoại đến trước gương, điều chỉnh lại tâm trạng một chút, rồi nói đầy thâm tình: "Vân Hạc, em yêu anh."

Người trong gương không phải cô, mà là Khúc Ninh Nhi trong bộ trang phục thời Dân quốc đã bị lửa thiêu rụi, mái tóc dài rũ rượi, cô ta mấp má miệng, không phát ra tiếng nói với Ninh Ninh: "Chị căn bản không tin chính mình sẽ yêu anh chàng đẹp trai đó, cũng không tin anh chàng đó sẽ yêu một người xấu xí như chị."

Tiếng chuông di động vang lên, Ninh Ninh chớp mắt, Khúc Ninh Nhi trong gương đã biến mất, cô vẫn là cô.

"A lô?" Ninh Ninh nghe máy.

"Thế nào rồi?" Giọng Lý Bác Nguyệt từ đầu kia truyền tới.

"Vẫn chưa xác định, có một vấn đề em chưa giải đáp được." Ninh Ninh hỏi anh ta, "Lý Bác Nguyệt, yêu là gì?"

"Đợi đấy." Tiếng gõ bàn phím lạch cạch lạch cạch vang lên một lúc, đầu kia truyền đến câu trả lời của Lý Bác Nguyệt bằng chất giọng trầm bổng du dương như một chính trị gia đang diễn thuyết, "Yêu! Là điều tuyệt diệu nhất trên đời, là em đang ngắm trăng, anh lại ngắm em! Yêu! Là điều hèn mọn nhất trên đời, là em ở trên mây, anh ở bụi trần! Yêu! Là....."

"Dừng dừng dừng!" Ninh Ninh không chịu nổi nữa rồi, "Anh nhạt nhẽo ở đâu ra thế?"

"Zhiyin với Douban đó." Lý Bác Nguyệt trở lại với chất giọng bình thường, phân tích cho cô hiểu, "Đạo diễn Trần Trung Thế chứ thật ra tâm hồn nghệ sĩ lắm, muốn làm ông ta cảm động, thì cũng phải nghệ sĩ giống ông ta, hoặc là nghệ sĩ hơn cả ông ta! Yêu là gì đúng không? Cứ để anh, trong tối nay anh sẽ cho cô đáp án chuẩn xác nhất!"

Là người nhanh nhẹn dứt khoát, lịch trình luôn chính xác đến từng giây, Lý Bác Nguyệt nói xong liền cúp máy, đoán chừng là đi sáng tác yêu là gì.

"..... Cho dù có đáp án chuẩn xác, đến lúc đóng phim cũng lộ tẩy ngay thôi." Ninh Ninh cầm di động, quay đầu nhìn vào gương.

Người trong gương nhìn cô, cười đầy u ám. Đó là một nụ cười chôn sâu dưới lòng đất, không được thấy ánh mặt trời, cho dù có ánh mặt trời chiếu đến cũng không cảm thấy ấm áp.

"Tôi hiểu nỗi đau khi bị người ta gọi là đồ xấu xí, tôi hiểu nỗi phẫn nộ khi bị người ta vô cớ cười nhạo, tôi hận thế giới này! Nếu thế giới này đối xử phũ phàng với tôi như thế, vì sao tôi còn phải nhân từ với nó!" Ninh Ninh bỗng nhiên dấm mạnh vào gương, sau đó hét lên với chính mình ở

trong gương, "Cho nên cô hãy nói cho tôi biết, nói cho tôi biết cô làm thế nào mà yêu người khác được? Tôi làm thế nào mà yêu được?"

Vài phút sau, cô chậm chạp bước lùi về phía sau, xoay người ra cửa, xuống lầu, giơ tay gọi một chiếc taxi, cô ngồi vào trong xe, mở miệng nói: "Số 35 đường Yên Chi."

Xe dừng trước cửa rạp chiếu phim Nhân Sinh.

Ninh Ninh mở cửa xe bước xuống, nhìn đèn lồng, cửa lớn, người gác cửa và tấm poster trước mặt.

Rõ ràng vừa rời khỏi đây không lâu, vậy mà giờ quay lại, cảm thấy như đã cách cả một đời.

Cô bước tới gần, tấm poster trước cửa đã thay đổi.

Tên phim: Sân Khấu Màu Máu

Diễn viên chính: Đường Chân, Thôi Bình Bình

Lại là một bộ phim cô chưa từng xem, lại là hai cái tên cô chưa từng nghe. Trên poster là một cái rạp hát cổ, trên sân khấu là một đôi nam nữ, người nam ăn vận và hóa trang như đào kép, người nữ thì ăn mặc thời thượng, trông như một người dẫn chương trình xinh đẹp, cô ta ôm người đàn ông vào trong ngực, tay cầm một con dao, đâm vào ngực anh ta, nước mắt nhỏ xuống mặt anh ta.

Ninh Ninh nhìn đi nhìn lại tấm poster, cuối cùng lẩm bẫm: "Chính là nó."

Chưa cần biết nội dung thế nào, chỉ dựa vào cách sắp xếp bối cảnh và nhân vật cũng đủ thấy, bộ phim này có rất nhiều điểm tương đồng với Bóng Ma Rạp Hát, đều là phim kinh dị ngụ ý trang phim lãng mạn.

Cô có thể tìm được linh cảm từ bộ phim này, nếu may mắn có khi còn tìm được lời giải đáp cho câu hỏi của đạo diễn Trần, nhưng điều này cũng đồng nghĩa với việc cô sẽ lại phải biến thành một người khác, bước lên một cuộc hành trình không biết trước, có lẽ cũng giống như lần trước, cô sẽ lại phải nếm trải đau khổ, nhưng vậy thì có sao?

"Dù sao cũng chẳng còn gì để mất." Ninh Ninh tự cười lạnh với chính mình.

Nhấc chân bước tới, lại bị một cánh tay ngăn lại.

"Vé vào cửa." Người gác cửa quay đầu, chiếc mặt nạ trắng như tuyết xoay về phía cô.

Ninh Ninh ngẩn người: "Lần trước cháu đưa vé rồi mà?"

"Mỗi phim một vé." Người gác cửa nói dừng dừng, "Cô không có vé thì tôi không thể cho cô vào."

Ninh Ninh há miệng, nhưng ông ta nói rất đúng, cô không phản bác được. Nếu một tấm vé có thể xem phim vô thời hạn thì rạp chiếu phim đã đóng cửa từ lâu rồi.

"Chỗ bán vé ở đâu?" Cô nhìn xung quanh, nhưng không thấy ở đâu bán vé, nên đổi cách nói, "Làm cách nào mới mua được vé?"

Người gác cửa lẳng lặng đứng dựa lưng vào cổng lớn, gió táp mưa sa vẫn không dao động, chỉ chậm chạp lắc đầu.

"Vì sao còn muốn vào đây?" Ông ta đột nhiên hỏi, "Lần trước còn chưa khóc đủ sao?"

Ninh Ninh ngây ngẩn, mới nhớ ra chuyện kỳ quái xảy ra với mình lần trước. Cô khóc lóc chạy qua trước mặt ông ta, nước mắt cùng nước mưa

cuốn trôi hết lớp trang điểm trên mặt cô, cô ngẩng đầu lên trời gào khóc, khuôn mặt được xưng là bình hoa đẹp nhất thế hệ mới đã bị thống khổ vùi dập đến nát tan.

Dáng vẻ lúc đó mà bị người ta chụp lại, sẽ đủ làm vết nhơ cả đời của cô.

Vừa định lên tiếng, bỗng nhiên trên trời ầm vang một tiếng, cô quay đầu nhìn trời, bật cười: "Trùng hợp thật, lần trước mưa, lần này cũng mưa."

"Quay về đi." Người gác cửa chột nói.

Ninh Ninh lắc đầu, cười bảo ông ta: "Cháu không đi đâu, cháu sẽ chờ ở đây."

"Vô ích thôi." Người gác cửa nói, "Chỗ tôi không có vé cho cô đâu."

"Người khác sẽ có." Ninh Ninh dựa vào bức tường bên kia cánh cửa, thản nhiên nói, "Cháu sẽ đứng đây, chờ ai đó có vé tới, sau đó tìm cách mua lại vé của họ."

Nhưng đợi mãi mà không có ai tới, chỉ có mưa trút xuống không ngừng.

Ninh Ninh rảnh đến phát chán, bắt đầu lên mạng tìm tin tức về bán đấu giá vé xem phim cũ, cô không quen ai trong nghề này, phương diện này thị trường cũng không sôi động lắm, gặp được mấy người muốn bán, lại không phải tấm vé mà cô muốn.

Đừng nói là vé, cô thậm chí không tìm được một tin tức nào liên quan đến "rap chiếu phim Nhân Sinh".

Quay đầu liếc sang bên cạnh cửa... Hay là, trốn vé thử xem?

"Đừng nghĩ đến chuyện trốn vé." Giọng nói của người gác cửa chợt vang lên, ông ta căn bản không thèm nhìn về phía Ninh Ninh, đôi mắt vẫn nhìn không trung, "Đừng bao giờ nghĩ đến chuyện trốn vé."

"Vì sao?" Ninh Ninh hỏi.

"Vì sao muộn thế này rồi còn không đi?" Người gác cửa không biết vì sao đột nhiên nổi giận, "Không lạnh à? Không đói à? Không sợ cha mẹ ở nhà lo lắng à?"

Ninh Ninh im lặng một lát, thì thào: "... Cháu không có cha, còn mẹ... mẹ cũng mất rồi."

Người gác cửa không nói gì nữa.

"Hơn nữa cháu không thấy lạnh, cũng không thấy đói." Cô cúi đầu nhìn đôi tay mình, trong mắt là một ngọn lửa màu đen đang thiêu đốt, "Cháu chỉ muốn..... Chỉ muốn dùng đôi tay này nắm bắt được thứ gì đó, cháu muốn đóng phim!"

Tiếng mưa rơi lớn dần, chảy ào ào dọc theo mái hiên, cánh cửa như một đường ranh giới ngăn cách hai bên, Ninh Ninh dựa vào vách tường bên trái, người gác cửa dựa vào vách tường bên phải, vẻ mặt dưới lớp mặt nạ trắng khó mà nói rõ, vẫn nhìn cô đăm đăm.

Sự im lặng kéo dài vài phút, Ninh Ninh nỗ lực phá vỡ bầu không khí này, quay đầu cười nói: "Đúng rồi, bác cảm thấy thế nào thì gọi là yêu?"

Vừa dứt lời, cô đã hối hận. Cô không nên hỏi một người xa lạ vấn đề này, may mà đối phương dường như cũng không muốn trả lời câu hỏi này, ông ta quay mặt qua chỗ khác, nhìn về một phía, trầm giọng nói: "Đến rồi."

Ai đến? Ninh Ninh nhìn theo, chỉ thấy trong đêm mưa tối mù, một bóng dáng tiêu tụy gian nan bước đi trong mưa, bước chân tập tễnh, không

oán không hối, cuối cùng bà ta đi tới cửa rạp chiếu phim, trong bàn tay già
cổ khô gầy, nắm chặt một tấm vé xem phim.

* Lời tác giả:

Quyển trước nội dung chính là báo thù, quyển này là tình yêu nha...
Cho nên nhất định sẽ có người mới xuất hiện, hơn nữa bảo đảm là đường
trắng không có cặn, mọi người yên tâm ăn không sao đâu, tin tôi đi! Tin tôi
đi! Tin tôi đi ~~~!!!!

TÔI TỪNG XUYÊN QUA BỘ PHIM NÀY

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Vé Chăn Chỉ Định

Đó là một bà cụ cao tuổi, dơ dáy già nua, tóc bết thành từng cụm, quần áo trên người cũng rách rưới nhếch nhác, giống như mấy năm liền không tắm.

"Hôm nay cũng không phải ư?" Bà ta nhìn tấm poster trên cửa, lẩm bẩm một câu rồi xoay người đi.

"Đợi đã!" Ninh Ninh vội đuổi theo, "Bà ơi, xin hỏi bà có bán chiếc vé kia không ạ?"

Người gác cửa ở bên cạnh kéo cô từ trong mưa về dưới mái hiên.

"Bà cụ không bán đâu." Nhìn bóng dáng tập tễnh phía xa, ông ta lạnh nhạt nói, "Bà cụ chờ bộ phim đó mười lăm năm rồi, còn sống ngày nào sẽ chờ ngày đó."

Vừa dứt lời thì có tiếng ô tô phanh gấp.

Ninh Ninh quay đầu lại, chỉ kịp thấy một chiếc xe con hoảng hốt chạy trốn, bà cụ nằm nghiêng trên mặt đất không nhúc nhích, ngay cả lúc này, bà vẫn ôm chặt tấm vé vào trong ngực.

Một giờ sau, bệnh viện.

Bác sĩ từ phòng giải phẫu bước ra, nói với Ninh Ninh mấy câu, sau đó lắc đầu.

"Bà cụ không cầm cự được lâu đâu." Ông ta nói, "Có gì cần nói thì mau vào nói đi."

Ninh Ninh mở cửa, chậm rãi đi về phía bà cụ đang nằm thoi thóp bên trong.

"Tôi chưa thể chết được, tôi chưa thể chết được....." Đến gần, cô mới nghe thấy tiếng thều thào của bà cụ, bà đang liều mạng trấn an bản thân, "Tôi còn chưa xem được bộ phim đó, tôi không thể chết được....."

Rốt cuộc là bộ phim gì, đáng để một người chờ đợi những mười lăm năm? Rốt cuộc là bộ phim gì, khiến một người cận kề cái chết vẫn canh cánh trong lòng?

"Bà ơi." Ninh Ninh hỏi bà cụ, "Có cách nào liên lạc được với người nhà của bà không?"

Bà cụ không nói ra cách liên lạc với người nhà, mà chuyển ánh mắt có phần vô hồn về phía Ninh Ninh, trong mắt rốt cuộc tụ một tia sáng, bà ta thều thào: "Tôi biết cô, cô là diễn viên, có lần đi xe buýt, tôi thấy người ta xem phim của cô trên điện thoại, tôi chưa xem hết đã bị đuổi xuống xe, họ bảo tôi hôi hám..... Khụ khụ, tôi, tôi thích phim của cô."

Ninh Ninh sửng sốt, không ngờ bà cụ lại là fan người qua đường của cô.

"Lúc trước tôi nghe thấy cô gọi tôi." Bà cụ run run rẩy rẩy nâng một bàn tay lên, "Cô muốn cái này phải không?"

Trong lòng bàn tay bà, là một tấm vé xem phim cũ rách nhăn nhúm, ngay cả lúc phẫu thuật bà cụ vẫn không buông ra.

Lúc này mà nói không muốn thì quá dối trá, Ninh Ninh thản nhiên gạt đầu.

"Vé có thể cho cô, nhưng cô, cô phải giúp tôi." Bà cụ bỗng nhiên vươn tay nắm lấy cổ tay Ninh Ninh, khẩn khoản van nài, "Giúp tôi xem bộ phim này, giúp tôi..... Giúp tôi cứu nó với."

Ninh Ninh thấy rất khó hiểu: "Cứu ai hả bà?"

"Trong, trong túi áo tôi." Giọng bà cụ càng lúc càng yếu ớt.

Ninh Ninh tìm được một bức ảnh trong túi áo bà cụ, chỉ là một góc được cắt ra từ tấm ảnh khác, trong ảnh là một cậu bé khoảng chừng tám, chín tuổi, thoạt nhìn có vẻ thẹn thùng, đôi mắt sụp xuống né ống kính, giống như một chú nai con nhút nhát.

"Cô, cô nhất định phải xem bộ phim của nó." Bà cụ nhìn Ninh Ninh bằng ánh mắt rất khẩn thiết, "Cô nhất định phải nghĩ cách cứu nó....."

Ninh Ninh cảm thấy thật hoang đường, mất mười lăm năm để chờ đợi một bộ phim, chỉ để xuyên vào trong phim, thay đổi số phận một nhân vật trong phim thôi ư? Nhưng sau khi cảm giác hoang đường qua đi, cô lại cảm thấy về mặt tình cảm, việc này có thể thông cảm, bởi nếu cô cũng có một cơ hội như vậy, cô cũng sẵn lòng trở lại Đoàn Xiếc Thú Dân Quốc, thay đổi số phận của cha, thay đổi số phận của mọi người.

Vì thế, những người khác có thể cười nhạo bà cụ, chỉ có cô là không thể.

"Hãy cứu lấy nó, cứu lấy nó, dù thế nào cũng phải cứu nó, dù tôi có phải mất mạng... cũng phải... cũng phải..." Đến phút lâm chung, chút sức lực cuối cùng biến thành hồi quang phản chiếu đáng sợ, bà cụ đột nhiên ngồi bật dậy, căng tay gầy guộc kéo Ninh Ninh đến trước mặt, khàn giọng gào lên với cô, "1988! 1988!! 1988!!!"

Sau khi gào lên ba tiếng 1988, bà cụ giống như đã dùng hết chút sức tàn cuối cùng, trong họng ặc ặc hai tiếng rồi ngã vật ra không một tiếng

động.

Tít -

Ninh Ninh ngẩng đầu lên nhìn, trên điện tâm đồ, một đường thẳng tắp.

Chuyện tang lễ được giải quyết rất đơn giản, cô vừa ra khỏi cửa đã có người của hai công ty mai táng từ đâu nhảy xổ ra, suýt chút nữa còn lao vào đánh lộn để giành mỗi làm ăn. Coi như là vì tấm vé xem phim trong tay, Ninh Ninh lựa chọn một công ty trong đó, trả tiền lo mai táng cho bà cụ, tiện thể nhờ bọn họ giúp xác định thân phận của bà.

Có tiền mua tiên cũng được, thân phận bà cụ rất nhanh đã được tra ra, bà cụ tên Văn Tiểu Ninh.

"Cô thật đúng là người tốt." Người bên công ty mai táng vừa lau mồ hôi vừa nói, "Chúng tôi gọi điện cho người nhà bà cụ, vừa nghe nói bà cụ chết là cúp máy luôn, gọi hơn chục lần mới chịu nghe, chửi rửa tôi mười mấy lần, sau đó bảo tôi là chả quen biết gì bà cụ."

Có lẽ đó chính là lý do bà cụ không chịu nói cách liên hệ với người nhà, bà cụ không kết hôn, không có chồng, không có con, không có bạn bè, không có người nhà, người duy nhất có thể liên hệ là anh trai bà cụ, nghe nói bà cụ qua đời cũng không chịu tới đây nhìn bà cụ lần cuối, không chịu bỏ ra một hào lo chuyện ma chay cho bà cụ.

Một bà cụ lẻ loi, dường như đã bị thế giới vứt bỏ.

Thứ duy nhất bà để lại, chính là một tấm vé xem phim cũ.

Ngoài ra, bà chỉ có hai bàn tay trắng.

Lo liệu xong những việc lộn xộn này, một ngày lại đi qua, ban đêm, Ninh Ninh nắm tấm vé trong tay, bước đi trên con đường dẫn tới rạp chiếu

phim Nhân Sinh, nhủ thầm: "Cháu không dám hứa hẹn điều gì với bà, bộ phim bà mất mười lăm năm cũng chưa đợi được, cháu không thể..."

Bước chân cô khựng lại, ngừng trước cửa rạp chiếu phim.

"Ôi." Ninh Ninh lẩm bẩm, "Bà nên cố chờ thêm một ngày nữa thôi."

Phía trước, tấm poster trước cửa rạp chiếu phim lại thay đổi.

Không còn là Sân Khấu Màu Máu, mà thay bằng một tấm poster khác.

Trên poster là một vũng lầy đen, cậu bé trong bức ảnh của bà cụ đứng giữa vũng lầy, rõ ràng quanh vũng lầy có rất nhiều người, nhưng bọn họ đều trơ mắt nhìn cậu bé lún xuống, cậu bé cũng không cầu cứu bất kỳ ai, cứ im lặng để chính mình chìm dần như vậy.

Tên Phim: Đứa Trẻ Bị Bỏ Rơi

Diễn viên chính: Văn Vũ

Ninh Ninh đứng trước tấm poster rất lâu, mới quay đầu hỏi người gác cửa: "Bộ phim ngày hôm qua đâu hả bác?"

"Không chiếu nữa rồi." Người gác cửa dựa vào tường, vẫn lời ít ý nhiều như mọi khi.

"Bao giờ sẽ chiếu lại?" Ninh Ninh hỏi.

"Ai biết được." Người gác cửa đáp dửng dưng.

Ninh Ninh lại chuyển ánh mắt lên tấm poster, ý trời đã thế, cô không có lựa chọn nào khác, ngày kia sẽ phải có câu trả lời cho đạo diễn Trần, còn cô thì vẫn không biết đáp án.

Bây giờ trước mắt cô có hai lựa chọn, thứ nhất là tiếp tục chờ, xem bộ phim tối mai có thể móc nối với Bóng Ma Rạp Hát hay không, khả năng này thật sự rất nhỏ, xác suất chỉ bằng khả năng cô chó ngáp phải ruồi trả lời được câu hỏi của đạo diễn Trần. Thứ hai, chính là đi vào bộ phim trước mặt, lợi dụng chênh lệch thời gian trong và ngoài phim, suy nghĩ xem nên trả lời đạo diễn Trần thế nào, nên diễn thế nào, và nên làm thế nào.

Ninh Ninh chọn cách mà cô cho là ổn thỏa nhất.

Đưa tấm vé trong tay cho người gác cửa, Ninh Ninh nói: "Cháu muốn vào."

Ánh mắt của người gác cửa chuyển từ mặt cô đến tấm vé trong tay cô, ông ta không nhận vé, mà trầm giọng hỏi: "Cô nghĩ kỹ chưa?"

Ninh Ninh cảm thấy ông ta hơi kỳ quặc, lần trước ông ta đâu có nói nhiều thế này.

Cô trả lời: "Nghĩ kỹ rồi."

Người gác cửa nhìn cô chăm chăm hồi lâu, ông ta gian nan nói, như thể không muốn nói, nhưng lại bắt buộc phải nói: "Cô muốn chỉ định khoảng thời gian nào?"

Ninh Ninh nghi hoặc nói: "Thời gian gì?"

"Vé của cô là vé số chặn chỉ định." Người gác cửa nói, "Vé số chặn chỉ định có thể chỉ định thời gian cô đi vào."

Nghe ông ta nói, Ninh Ninh vội cúi đầu nhìn tấm vé trong tay.

Lúc đầu cô không nhìn ra sự khác nhau, nhưng được ông ta nhắc nhở, cô mới phát hiện, tấm vé trong tay không giống với tấm vé khi trước mẹ đưa cô, tuy đều là một tờ giấy vàng mỏng manh in chữ Rạp Chiếu Phim

Nhân Sinh, nhưng tấm vé này có chỗ ngồi xếp trước tấm vé cũ của cô những bốn hàng, số 12 hàng 4.

Con dấu hình tròn phía bên trái tấm vé không chỉ in ba chữ Vé Vào Cửa, mà còn có hai chữ nhỏ màu đỏ - Chỉ Định.

Giống như người gác cửa nói, đây là một tấm vé chỉ định.

Một tấm vé số chẵn có thể chỉ định thời gian bước vào bộ phim.

"Vai chính Văn Vũ sinh năm 1980 mất năm 1988, cô có thể chỉ định bất kỳ năm nào trong phạm vi này." Người gác cửa hỏi, "Cô chỉ định ngày nào?"

Ninh Ninh nhớ tới bà cụ ở trên giường bệnh gào lên con số 1988 những ba lần.

Thì ra đây chính là ý nghĩa của con số này.

1988 - bà cụ hy vọng cô có thể xuyên vào năm mà nhân vật chính Văn Vũ qua đời, sau đó giúp cậu bé, thay đổi vận mệnh cậu.

Nhưng cụ thể là ngày nào của năm 1988? Hơn nữa, làm sao bà cụ biết được nhân vật chính trong phim sẽ chết? Chẳng lẽ trước đây bà đã xem bộ phim này, vì không thể chấp nhận kết cục của bộ phim, nên cứ mãi chờ đợi tới khi bộ phim được chiếu lại? Tiếc là bà đã chết, có quá nhiều nghi vấn vĩnh viễn chỉ là nghi vấn, không thể có câu trả lời.

"Bác cho cháu biết nhân vật chính cụ thể là khi nào thì chết, và vì sao bị chết được không?" Ninh Ninh muốn moi câu trả lời từ người gác cửa.

Nhưng người gác cửa lắc đầu, nói với cô: "Tôi không được tiết lộ tình tiết trong phim."

Không còn cách nào khác, Ninh Ninh đành nói: "Năm 1987."

Để ngừa rủi ro, cô quyết định đi vào trước một năm, như vậy mới có đầy đủ thời gian chuẩn bị, trong lúc giúp Văn Vũ, cô còn có chút thời gian để xử lý chuyện riêng của mình...

Người gác cửa nhận tấm vé của cô, sau khi xé vé, ông ta nghiêng người cho cô vào: "Một người một vé, qua cửa không còn giá trị."

Ninh Ninh nhìn cánh cửa gỗ sau lưng ông ta, vài giây sau, cô nhấc chân bước về phía đó.

"Khoan đã." Lúc sượt vai qua, tiếng người gác cửa vang lên phía sau cô.

Ninh Ninh ngừng chân, quay đầu lại nhìn.

Người gác cửa đứng bên ngoài cửa, cũng quay lại nhìn cô, đêm đã về khuya, đèn lồng đã sáng, ông ta đứng ở khoảng giao nhau giữa ánh sáng vào bóng tối, ánh sáng chiếu vào chiếc mặt nạ trắng loang loáng.

"... Cố gắng tránh xa nhân vật chính một chút." Chiếc mặt nạ trắng xoay về hướng Ninh Ninh, ánh mắt của ông ta sau lớp mặt nạ nhìn cô chằm chằm.

Ông ta nói thế là có ý gì? Ninh Ninh nhìn ông ta, nhưng ông ta có vẻ không định giải thích, một lần nữa quay đầu đi, làm đúng bốn phận canh giữ trước cửa.

Ninh Ninh chỉ có thể ôm một bụng đầy nghi hoặc tiến vào rạp chiếu phim, có lẽ là bởi vì tấm vé khác lạ trong tay, lần này nhân viên nhiệt tình hơn lần trước nhiều, cô gái mang mặt nạ cung nữ cổ đại dẫn cô tới chỗ ngồi, còn tặng cô một ly đồ uống, Ninh Ninh mới vừa uống hai hớp thì ánh đèn tắt ngấm, màn hình sáng lên, bộ phim đã bắt đầu.

Thứ đầu tiên hiện lên trên màn hình là một hàng chữ.

"Bộ phim dựa trên một câu chuyện có thật."

Tiếp theo là giọng hát trong trẻo hoàn mỹ của một cậu bé vang lên, hát rằng: "Cõi đời hôn lên hồn tôi với nỗi đau thương, và đời hỏi tôi đáp lại bằng lời ca tiếng hát*", cho đến khi giọng hát của tôi bị cướp đi, tôi không bao giờ hát ca được nữa."

* Hai câu đầu là bài thơ số 167 trong tập thơ Những Con Chim Bay Lạc của Tagore.

Ninh Ninh đặt ly đồ uống xuống bên cạnh, nghĩ thầm: Bắt đầu rồi.

Giống như lần trước, cô bị cố định trên ghế, không thể nói chuyện, không thể cử động, những giọng nói xa lạ từ xa vọng đến gần, giọng đàn ông, phụ nữ, người già, trẻ nhỏ, càng lúc càng chân thật vang lên bên tai cô.

Cuối cùng, trên tấm poster trước cửa, chậm rãi hiện thêm một cái tên.

Tên Phim: Đứa Trẻ Bị Bỏ Rơi

Diễn Viên Chính: Văn Vũ, Ninh Ninh

* Lời tác giả:

A Hạ: "Nè bà cụ, bà muốn trăng trời gì không?"

Bà cụ liếc người gác cửa: "Cái... đồ... miệng... quạ... đen... này..."

TÔI TỪNG XUYÊN QUA BỘ PHIM NÀY

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Mẫu Tin Trên Báo

Mùa hè năm 1987.

Rầm -

Một vật nặng từ trên cao rơi xuống, tiếp đất ngay trước mắt Văn Vũ.

"Có người nhảy lầu -"

Tiếng người phụ nữ hét chói tai cùng tiếng bước chân hỗn loạn vang bên tai Văn Vũ, Văn Vũ mấp máy môi, hô gọi thi thể trước mắt: "Mẹ..."

Đây là từ cuối cùng thằng bé thốt ra.

Sau đó, nó bị mất giọng, không bao giờ nói ra một lời nào nữa.

Nửa tháng sau, Văn Vũ im lặng ngồi trong phòng, trong phòng không lấp điều hòa, cũng không có quạt điện, người ngồi bên trong giống như ngồi trong một cái lồng hấp, nhưng nó chỉ cảm thấy cả người rét run.

Một người đàn bà mập mạp ngồi đối diện nó, trên gương mặt núng nính nhẩy mồ hôi, nói với vẻ ghét bỏ: "Nhà tao nuôi hai đứa nhỏ đã cực lắm rồi, tiền đâu mà nuôi thêm đứa nữa?"

"Tôi sắp đi làm xa, chẳng lẽ còn phải dắt một đứa bé đi cùng?" Một gã gầy nhom phe phẩy cái quạt cói trong tay nói.

"Nhìn em làm gì?" Bị hai bọn họ nhìn, gã đầu trọc đang uống bia bị sặc, sau đó lau miệng nói, "Thôi ngay đi, em còn phải đi kiếm bạn gái nữa chứ, dắt theo một đứa con ghê kè kè bên cạnh thì của gái thế nào được?"

Một đám người đùn đẩy lẫn nhau, không ai muốn nhận củ khoai lang bỏng tay này, lúc này cửa phòng mở ra, một người họ hàng quay đầu lại nhìn: "Ồ, Tiểu Ninh tới rồi à."

Ninh Ninh mặt mũi bầm dập đứng ở cửa, chiếc váy hai dây màu đỏ trên người còn chưa kịp thay ra, ôm lấy cơ thể quyến rũ, tỏa ra một hương vị mê hoặc rẻ tiền.

Cô thất tha thất thểu đi vào phòng, tùy tiện tìm một góc ngồi xuống, mở ba lô lấy một chai rượu xoa bóp, vừa xoa lên đùi, vừa âm thầm đánh giá thằng bé ngồi đối diện.

Vừa tới đây, những gì cô biết rất ít, chỉ biết là mẹ thằng bé vừa nhảy lầu tự tử, lúc còn sống cô ta chẳng dành dụm được gì, sau khi chết cũng chẳng để lại thứ gì, cho nên đám họ hàng thân thích chẳng ai muốn cưu mang nó.

Không chỉ không chịu cưu mang nó, bà béo kia còn bước lên, túm tóc thằng bé giật lấy giật để, mắng nhiếc: "Mày chỉ biết làm khổ bọn tao, sao mày không chết theo con mẹ rác rưởi của mày luôn đi? Đồ quái vật!"

... Quái vật?

Ninh Ninh đang bôi rượu thuốc chọt khựng lại, đột ngột từ dưới đất bật dậy, bước tới chỗ bà béo đang rửa sả không ngừng kia, sau đó giơ chai rượu xoa bóp lên qua đầu bà ta, ào -

"Á!" Tự nhiên bị xối nước, bà béo hét lên, sau đó quay lại chửi, "Con đ* chó chết mày làm gì thế hả?"

Ninh Ninh cười gằn, hiện giờ cô hận nhất hai từ, xấu xí và quái vật, trong đó quái vật còn ghét hơn xấu xí, cô đập cái chai xuống bàn, chai vỡ, cô chia lỗ hồng về phía bà ta, cười hỏi: "Thế bà muốn gì nào?"

Hai người còn lại vội vàng tách bọn họ ra, thật ra họ không kéo thì bà béo cũng sẽ tự tránh ra, lúc này trông Ninh Ninh rất đáng sợ, giống như miệng núi lửa sắp phun trào, nhất là khi cô mỉm cười, trông còn đáng sợ hơn.

"Muốn làm anh hùng cái đêch gì." Ngồi lại vào chỗ, bà béo nhỏ giọng lầm bầm, "Loại đ* đươi như mày, chẳng lẽ còn muốn nuôi cái thứ quái vật này?"

Ninh Ninh không nói một lời ngồi trở lại chỗ cũ, dùng chỗ rượu còn lại tiếp tục xoa bóp vết thương, bà ta nói không sai, thân xác này của cô quả thực không thích hợp nuôi một đứa trẻ.

Cô xuyên vào thân xác của bà cụ khi còn trẻ, hiện giờ cô là cô của nhân vật chính Văn Vũ, tên là Văn Tiểu Ninh. Cô không ngờ bà cụ đáng thương kia khi còn trẻ lại buôn hương bán phấn, hơn nữa kiếm tiền không phải để nuôi thân, mà để đưa cho bạn trai tiêu xài.

Vết thương trên người là do vừa đánh nhau mà ra - bà cụ nhẫn nhịn được, nhưng Ninh Ninh thì không.

Ninh Ninh đánh nhau với gã một trận, cuối cùng dùng ghế đập cho gã ngã lăn ra đất bất tỉnh, cô tùy tiện lau máu mũi mấy phát, rồi lục tung mọi thứ, cả thứ đáng giá lẫn không đáng giá, và chút tiền còn sót lại, nhét hết vào trong túi, sau đó xách túi đi khỏi nhà gã bạn trai kia.

Sau đó cô vừa đi đường vừa hỏi, chạy tới nơi này, vừa lúc đuổi kịp một đám người đang đùn đẩy trách nhiệm cho nhau, mục béo hét chói tai: "Mày muốn ở với ai? Mày nói ra xem nào!"

Ninh Ninh không tham gia, cô tiếp tục xoa vết máu bầm trên đùi, xoa được một lúc, đột nhiên chậm rãi ngẩng đầu, từ cẳng chân khăng khiu trước mắt nhìn lên, thấy thằng bé đang đứng ngay trước mặt.

Đó là một thằng bé tóc mịn như tơ, lông mi rất nhỏ, thoạt nhìn thanh mảnh tinh tế như con búp bê sứ, nó đứng trước mặt Ninh Ninh, lặng lẽ đưa tay về phía cô.

"Đừng chọn tao." Ninh Ninh bật cười một tiếng, "Tao còn không lo nổi cho mày một bữa cơm đâu nhóc ạ."

Nhưng Văn Vũ lại yên lặng nhìn cô chăm chăm, bàn tay vươn ra vẫn không rút lại.

"Đừng có chọn tao!" Ninh Ninh nghiêm mặt, lặp lại một lần nữa, "Tao không có tiền nuôi mày ăn đâu!"

Từ kinh nghiệm lần trước, cô không định có mối quan hệ sâu sắc cùng những nhân vật trong phim, cô sẽ hoàn thành di nguyện của Văn Tiểu Ninh, giúp Văn Vũ khi thằng bé gặp nguy hiểm, nhưng sẽ không làm gì hơn thế - bởi vì cô sợ! Trao đi một tình cảm quá đau khổ, nhận được tình cảm còn đau khổ hơn, mất đi tình cảm đó còn đau khổ hơn nữa, dùng một câu thời thượng sẽ là: Thân thể trăm đã bị khoét đến trống rỗng rồi!

Hai người mất to trừng mắt nhỏ, cuối cùng, vẫn là mục béo dẫn Văn Vũ đi, ba người còn lại bao gồm Ninh Ninh, đều không đủ điều kiện kinh tế để nuôi một đứa trẻ.

"Thằng xúi quẩy!" Mục béo nhổ một bãi nước bọt, túm cánh tay Văn Vũ, hàm hừ đi ra ngoài, trên đường, thằng bé chốc một lại quay đầu, đôi mắt nhìn Ninh Ninh đăm đăm.

"Đừng nhìn tôi như thế!" Ninh Ninh lạnh mặt, nghĩ thầm, "Thân tôi còn chẳng lo xong đây!"

Trong túi không còn nhiều tiền, muốn có được một cuộc sống ổn định trong năm 1987, cô cần kiếm một công việc đủ sống, đương nhiên không thể tiếp tục công việc kiếm tiền bằng thân xác, nhưng cô cũng không muốn làm công nhân ở xưởng dệt hoặc nhà máy, cô hy vọng có thể tìm được một công việc ở trường quay hoặc rạp hát gì đó, nhưng điều này rất khó, cô chỉ có thể vừa đi làm công, vừa tìm kiếm tin tức về phương diện này.

Cuộc sống đã đủ gian nan, bạn trai cũ còn bám dai như đĩa, liên tục tới tìm cô xin nối lại tình cũ.

"Tiểu Ninh, anh sai rồi! Chúng mình quay lại với nhau đi!"

"Tiểu Ninh, anh không có tiền ăn cơm, về nhà nấu cơm cho anh đi!"

"Tiểu Ninh, quần áo anh rách cả rồi, em vá lại giúp anh với!"

"Tiểu Ninh, anh nhận tiền của ông chủ Tần rồi, em không nỡ lòng nào nhìn anh bị đánh chứ? Em ngủ với lão một đêm được không....."

"Không cần đến thằng cha Tần kia, để tao đánh luôn!" Ninh Ninh vung chổi lên!

Đến giờ tan tầm, ông chủ mời cô đi, bảo cô rằng, không chỉ mình cô không chịu được gã bạn trai cũ, ông ta và những công nhân khác cũng không chịu được gã bạn trai cũ của cô, cho nên mong cô thương xót, dẫn theo thằng cha này đi nhanh nhanh cho họ nhờ.

Mặt trời chiều ngả về tây, Ninh Ninh đi về nhà, một bên mắt tím bầm, đi sượt qua một người, sau đó ngừng chân, quay đầu nhìn về phía người nọ.

Văn Vũ vai đeo cặp sách cũng ngừng bước, nửa bên mặt sưng vều quay sang, bình tĩnh nhìn cô.

Trong chớp mắt đó, lại có cảm giác bị thương khi gặp được người cùng cảnh ngộ.

"Sao mình đa sầu đa cảm quá vậy?" Ninh Ninh âm thầm tự mắng mình một câu, quay đầu lại đi tiếp, đường phố năm 1987 không tới mức xa hoa trụy lạc, cô trông thấy một sạp hàng bán đồ chơi bằng đường, trên sạp vẽ một khay tròn chứa mười hai con giáp, một đĩa bé trả tiền, xoay cái khay, chiếc kim chỉ hướng xoay xoay rồi chỉ vào con rồng, đĩa bé hưng phấn vỗ tay, chủ sạp hàng đổ đường nung chảy vào khay, phác thảo ra hình con rồng, sau đó nạy lên đĩa cho đĩa bé. Đĩa bé giơ cao con rồng, nhảy nhót chạy trên vỉa hè, dọc theo con đường, quán xá muôn hình muôn vẻ, loại người gì cũng có.

Tiếng bước chân từ phía sau truyền đến, tay phải của Ninh Ninh bị ai đó kéo nhẹ, cô quay đầu lại, thấy Văn Vũ đứng sau cô, chìa tay đưa cô một cái bánh rán bọc trong giấy báo, cái bánh đã lạnh, thấm đầy mỡ ra lớp giấy.

"Mày tự ăn đi, tao không đói." Ninh Ninh rất đói, nhưng cô không thể ăn tranh của thằng bé được, bởi vì cô không biết, liệu đây có phải toàn bộ thức ăn ngày hôm nay của nó không.

Văn Vũ nhìn cô, xé một miếng bánh rán xuống, chỗ còn lại vẫn bọc trong giấy báo, đưa cả cho cô.

"..... Lấy lòng tao cũng chẳng ích gì đâu." Ninh Ninh lạnh lùng nói, nhưng thằng bé chỉ mỉm cười đáp lại.

Thật là một đĩa ngọc ngọt ngào. Ninh Ninh thầm lẩm bẩm một tiếng, cúi đầu cắn một miếng bánh rán, lúc đầu là từng miếng nhỏ, dần dần thành từng ngậm lớn, cuối cùng ăn ngẫu nhiên, ăn xong, còn giở tờ giấy báo ra, xem còn sót lại tí vụn bánh nào không.

Sau đó, động tác của cô dừng lại.

Nhìn nội dung trên báo, Ninh Ninh lẩm bẩm một tiếng, "Làm sao mà thế được?"

Đây là tờ báo từ tuần trước, trên đó đăng một mẫu tin như sau: Bóng Ma Rạp Hát cải biên từ Bóng Ma Trong Nhà Hát sắp khởi quay, công khai chiêu mộ nữ diễn viên chính từ cộng đồng, thời hạn cuối cùng là cuối tháng bảy, địa điểm phỏng vấn là rạp hát Hoa Lan.

Trong giây phút đó, trong lòng Ninh Ninh dấy lên cảm giác không chân thật mãnh liệt, rõ ràng cô bước vào bộ phim Đứa Trẻ Bị Bỏ Rơi mà? Vì sao Bóng Ma Rạp Hát lại xuất hiện ở đây? Khoan đã... Cần thận nhớ lại thì trong tài liệu mà Lý Bác Nguyệt đưa cô hình như có ghi, thời gian quay Bóng Ma Rạp Hát, chính là năm 1987.

"... Cuối tháng này hết hạn, vậy là còn ba ngày." Ninh Ninh bỗng nhiên cầm tờ báo chạy đi, Văn Vũ ngẩn ra một chốc, đeo cặp sách chạy theo cô.

Ninh Ninh chạy thẳng đến nhà ga, thời này mua vé còn chưa cần thẻ căn cước, cũng không cần xếp hàng, thân thể khoẻ mạnh là hoàn toàn chen ngang được.

"Cho tôi một vé đi XX." Ninh Ninh móc ra đồng tiền cuối cùng trong túi.

Người bán vé nhận tiền, nhìn ra sau cô rồi hỏi: "Một người hay hai người?"

Ninh Ninh quay đầu lại, thấy Văn Vũ đứng ở sau cô, còn thở hồng hộc vì vừa chạy gấp, gương mặt đỏ ửng. Thăng bé không nói được, lại dùng ánh mắt, dùng vẻ mặt, dùng bàn tay túm chặt góc áo cô, nói với cô rằng: Dẫn cháu theo với.

"..... Xin lỗi, tôi không có tiền mua vé cho cháu." Ninh Ninh nói đầy khó khăn.

Ánh mắt Văn Vũ tối sầm xuống, không làm nũng ăn vạ, chỉ vừa yên tĩnh vừa thất vọng cúi đầu.

"..... Lần này tôi đi nơi khác, là để xác định một chuyện." Ninh Ninh chậm rãi ngồi xổm xuống, muốn vươn tay xoa đầu thằng bé, nhưng lại cảm thấy thân mật quá thì không tốt, bàn tay đưa ra đến nửa đường lại thu về, nhìn nó nói, "Xác định chuyện đó xong, tôi sẽ trở về, hoặc dẫn cháu đi cùng."

... Sao có thể để một người sang năm sẽ chết lúc nào chẳng hay rời khỏi tầm mắt của cô chứ?

Văn Vũ bình tĩnh nhìn cô một lúc lâu, bỗng nhiên nắm tay cô, gỡ ngón tay cô ra, rồi móc đầu ngón tay gầy gò trắng xanh của mình vào đầu ngón tay cô.

Sau đó, thằng bé ngẩng đầu, tặng cô một nụ cười ấm áp, không chút mây mù, tràn đầy tin tưởng.

Lời tác giả:

Quyển trước cho nữ chính kỹ năng "nhập vào nhân vật", quyển này bắt đầu cho cổ kỹ năng "thoát khỏi nhân vật"... Nếu không tui nghi cổ sẽ gạt tui đi làm Chúa Tể Hắc Ám lắm!!!

TÔI TỪNG XUYÊN QUA BỘ PHIM NÀY

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Người Quen Cũ

Vài ngày sau, rạp hát Hoa Lan.

"Người tiếp theo."

"Đạo diễn, xin hãy cho tôi một cơ hội nữa!"

"Người tiếp theo!"

Thử vai, thất bại, ủ rũ cúi đầu đi ra, cảnh tượng này khiến Ninh Ninh cảm thấy rất quen thuộc.

Cô đi vào, vị giám khảo ngồi sau bàn ngẩng đầu lên, ánh mắt xuyên qua cặp kính đánh giá cô.

Ninh Ninh tới quá muộn, phần lớn nhân vật đều đã tuyển được người. Nhưng cũng không hẳn là muộn, bởi bọn họ vẫn chưa tuyển được vai nữ chính quan trọng nhất. Đón lấy ánh mắt của vị giám khảo, cô đứng thẳng người, trước khi tới cô đã trang điểm để trông mình chững chạc hơn một chút, bởi vì năm nay cô mới mười tám, mà nhân vật Bồng Ma là một người phụ nữ thành thục hơn hai mươi, gần ba mươi tuổi.

Nhưng tuy thế, vị giám khảo cũng chỉ liếc cô đúng một lần rồi cúi đầu:
"Người tiếp theo."

Nhưng Ninh Ninh không muốn cứ thế mà đi, ít nhất cũng phải cho cô xem thử kịch bản, xem thử diễn viên, xem thử diễn xuất, xem thử Bồng Ma

Rạp Hát nơi này và Bóng Ma Rạp Hát trong hiện thực rốt cuộc có phải là một hay không đã chứ!

Nhưng buổi thử vai kéo dài mấy ngày liền dường như đã rút hết sự kiên nhẫn của vị giám khảo, ông ta ngẩng đầu, gằn giọng lặp lại với Ninh Ninh: "Người tiếp theo!"

Cửa phòng phía sau mở ra, tiếng cười đùa la mắng truyền tới từ phía sau, cô quay đầu, thấy một đôi nam nữ ăn mặc rất sành điệu ôm nhau bước vào, người thanh niên vận tây trang xám ngậm một điếu thuốc ra vẻ thành thực, nhưng vẻ mặt và hành động lại cho thấy anh ta hoàn toàn là một gã công tử bột, anh ta ôm cô gái bên cạnh, cười bảo vị giám khảo: "Khỏi cần tuyển nữa, cháu tìm được người thích hợp rồi, Kiều Kiều, chào đạo diễn đi em."

"Hi, đạo diễn!" Cô gái ăn mặc và trang điểm như kiều nữ loại sang chu đôi môi đỏ chót, thối tặng vị giám khảo một nụ hôn gió.

"Không đạt, người tiếp theo." Vị giám khảo, đồng thời cũng là đạo diễn của bộ phim, lạnh lùng nói.

"Ây da, cô ấy không đạt chỗ nào?" Bị cô kiều nữ kia đẩy vài cái, cậu thanh niên lập tức lên tiếng bênh vực kẻ yếu, đôi mắt đảo qua gian phòng, cậu chàng chỉ vào Ninh Ninh nói, "Ít nhất cô ấy cũng tốt hơn đám người này chứ?"

Ninh Ninh nhìn anh ta, ngây ra một chốc.

"Làm sao vậy?" Anh ta hiểu lầm vẻ mặt cô, cười sờ sờ mặt mình, "Làm gì mà cô em nhìn anh nóng bỏng quá vậy?"

Bởi vì Ninh Ninh đã nhận ra anh ta là ai.

"Trần Quan Triều!" Cô kiều nữ kia cúi eo anh ta, vờ ngúng nguẩy nói, "Thế mà bảo là yêu em! Anh yêu em như thế đó hả? Trêu chòng hoa đại cỏ đại ngay trước mặt em....."

Cô nàng liếc Ninh Ninh một cái, cười nói: "Còn là loại hoa đại cỏ đại không đẹp bằng em nữa chứ."

Ninh Ninh không để ý đến cô nàng, tâm trí cô đều đặt vào người thanh niên kia hết rồi.

Tuy rằng trẻ hơn rất nhiều, tuy rằng tùy tiện hơn nhiều, tuy rằng... thiếu não hơn nhiều, nhưng anh ta đích xác là đạo diễn Trần, đạo diễn Trần của năm 1988, biên kịch kiêm nam diễn viên chính của bộ phim Bóng Ma Rạp Hát, Trần Quan Triều!

Nếu đã nhận ra anh ta là ai, vậy thì cô lại càng không thể cứ thế mà về được!

Ninh Ninh nhanh chóng quét mắt nhìn xung quanh, trong tiếng hô hoảng hốt của cô kiều nữ, cô bước nhanh tới cửa sổ, giơ tay gạt tấm màn xuống, phụt một tiếng, tấm màn dày nặng màu lam đậm phủ lên người cô như một tấm áo choàng, phần mép tung lên rồi chậm rãi rơi xuống, bao trọn cơ thể cô.

Trước khi bị người ta đuổi ra, Ninh Ninh nâng tay phải, chậm rãi che hờ trước mặt, tựa như tự đeo cho mình nửa tấm mặt nạ, nửa bên mặt kia lộ ra một nụ cười hết sức giấu cợt, a ha một tiếng, nói với Trần Quan Triều: "Đây là nguồn vui mới của em đấy ư?"

Cô nheo mắt nhìn về phía cô kiều nữ, ánh mắt soi mói, bén nhọn, giống như tình địch quan sát nhau, lại giống như là mẹ của Trần Quan Triều đang đánh giá nàng dâu vừa qua cửa.

Rõ ràng là, quý bà không hề hài lòng với ánh mắt của con trai mình.

"Thằng nhóc láo xược, nô lệ của tình cảm."

"Đứa ngốc vô tri, kẻ theo đuổi to gan."

"Dám thềm muốn vinh quang của ta!"

Một phân đoạn của Bóng Ma Trong Nhà Hát - The Mirror.

Nữ chính Christine lần đầu lên sân khấu, không chỉ thu được thành công to lớn, cô còn nhận được sự ưu ái và lời mời của tử tước Chagny, lúc cô thay xong quần áo, chuẩn bị đến nơi hẹn, tấm gương phía sau bỗng truyền ra tiếng hát của bóng ma, khinh miệt hạ nhục tử tước, sau đó cảm dỗ nữ chính bước vào trong gương.

"Em sẽ vì hấn mà rời bỏ tôi ư?" Ninh Ninh mỉm cười nhìn Trần Quan Triều, một bàn tay chậm rãi vươn ra từ sau bức màn, như một vị Cha xứ vươn mu bàn tay về phía đứa con của mình, "Christine."

Cô tự tin đến thế, cao ngạo đến thế, giống như cô đã nắm chắc đối phương sẽ không vì một kẻ tầm thường mà chống lại ý chí của cô, bởi vì cô là người thầy của anh ta, là người dạy anh ta hát, biến anh ta từ một diễn viên mới thành thiên thần âm nhạc, khiến anh ta trở thành diễn viên chính nổi tiếng nhất của rạp hát, cô chính là Bóng Ma trong nhà hát!

"Cô ta lên cơn gì thế?" Cô kiêu nữ chu miệng, vừa quay đầu lại thì bị một cái áo vest đập trúng mặt.

Trần Quan Triều nói lỏng cổ áo, sau đó bước tới với vẻ mặt tái mét, quỳ gối xuống đất trước mặt cô, giống như một con chiên đang xưng tội trước Đức cha của mình, trán anh ta áp vào mu bàn tay cô, Ninh Ninh không biết hát opera, nên khi này cô chỉ dùng lời nói, mà anh ta lại trực tiếp dùng giọng opera hát rằng: "Xin đừng vứt bỏ tôi, hỡi người thầy của tôi....."

Hát xong, anh ta cợt nhả ngẩng đầu, nháy nháy mắt hỏi đạo diễn: "Thế nào?"

Đạo diễn nhú mày, khoanh tay không nói.

"Cháu đã nói rồi mà, Bóng Ma nên là một cô gái!" Trần Quan Triều từ dưới đất nhảy lên, chạy tới ôm vai bá cổ đạo diễn, "Lúc trước bác không chịu nghe, cứ bảo là chưa tìm được người phù hợp, giờ chẳng phải có rồi đấy sao?"

Đón lấy ánh mắt của hai người họ, Ninh Ninh hơi sững sờ.

..... Sao lại thế này? Lúc này Bóng Ma trong Bóng Ma Rạp Hát còn chưa phải là nữ ư?

Ninh Ninh cố nhớ lại quảng cáo tuyển người trên tờ báo, hình như đúng là thế thật. Trên đó chỉ viết bộ phim Bóng Ma Rạp Hát cải biên từ Bóng Ma Trong Nhà Hát sắp khởi quay, cần tuyển nữ diễn viên chính, phụ và một số diễn viên quần chúng, cũng không đề cập vai nữ chính là ai, nói cách khác, hiện tại vai nữ chính còn thiếu trong phim rất có thể không phải Bóng Ma, mà là nữ chính Christine trong nguyên tác?

"...Vẫn có phần mạo hiểm quá." Đạo diễn xem chừng vẫn phân vân, "Nếu đi xa nguyên tác quá, kiểu gì cũng bị đám người trong nghề chửi rủa cho coi..."

"Thế thì có sao, dù sao phim chiếu ra là để khán giả xem, đâu phải cho đám người đó xem." Trần Quan Triều tỏ vẻ tỉnh bơ, "Có tranh luận thì mới sốt lên được, quan trọng nhất chính là..."

Ninh Ninh đứng bên vênh tai nghe.

Bóng Ma Rạp Hát là tác phẩm đầu tay và cũng là tác phẩm thất bại của đạo diễn Trần, sau khi công chiếu, đúng như những gì bọn họ vừa nói,

bộ phim lập tức bị giới điện ảnh thóa mạ, nhưng vì có nhiều luồng tranh luận nên vẫn giữ được độ nóng sốt một thời gian, cho đến tận ngày nay, vẫn có không ít người thảo luận vì sao ông ta lại phải cải biên một kiệt tác như vậy, vì sao nhất định phải đảo giới tính của hai nhân vật chính...

"... Cháu không cần phải hóa trang cho xấu đi chứ sao." Chỉ thấy Trần Quan Triều thời trẻ nghiêm túc nói, "So với Bóng Ma xấu xí, cháu hợp đóng vai chàng diễn viên đẹp trai ngời ngời hơn!"

Nói xong, anh ta tự tạo một tư thế mà anh ta cho là rất ngầu, nháy nháy mắt bảo đạo diễn và Ninh Ninh: "Dù gì cháu cũng đẹp trai thế này cơ mà há há há há há!!!"

Đạo diễn: "..."

Ninh Ninh: "..."

... Camera đâu!!! Cô muốn chụp lại hình ảnh này mang về hiện đại! Cho đám người đến giờ vẫn đang say sưa đào móc ý nghĩa sâu xa của việc hoán đổi giới tính hai nhân vật chính phải hoài nghi cuộc đời luôn!!

Đạo diễn tháo kính xuống dụi dụi mắt, rất có thể ông ta đã bị đau mắt đến ứa cả nước mắt, sau khi đeo lại kính, ông ta đồng ý với đề nghị của Trần Quan Triều: "Thôi được rồi, tôi cũng cảm thấy xét từ mọi phương diện, cậu làm nữ nhân vật chính thì hợp hơn..."

Trực giác mách bảo Ninh Ninh ông ta đang nói đến phương diện chỉ số thông minh...

"Không không không, cháu không đóng vai nữ chính đâu, cháu muốn vào vai này cơ. Lục Vân Hạc, vì gia cảnh sa sút mà phải đến làm diễn viên trong rạp hát, đẹp ngang Phan An Tử Kiến, anh có ánh mắt u buồn và tiếng hát động lòng người, dù lưu lạc tới trong bùn lầy, vẫn giữ được tấm lòng tinh khiết như hoa sen trắng..." Trần Quan Triều móc tập kịch bản từ túi áo

vest, chỉ vào từng chữ cho đạo diễn xem, đây mới chỉ là sơ thảo, không phải bản thảo mà Ninh Ninh từng xem qua, cô cảm giác hơi rùng rợn, tuy không biết bản sơ thảo viết cái gì, nhưng đạo diễn vừa xem được một chút, đã lại ứa nước mắt ra rồi.....

"Vậy em thì sao?" Cô kiêu nữ lúc này cũng ló đầu tới, nũng nịu nói với Trần Quan Triều, "Anh hứa cho em làm nữ chính rồi cơ mà?"

"Đương nhiên là phải cho em làm nữ chính rồi cưng à." Trần Quan Triều thân mật bảo cô nàng, "Đại tiểu thư vừa giàu có vừa xinh đẹp, nhân vật này cưng thấy thế nào?"

Cô kiêu nữ: "Người ta thích lắm!"

Trần Quan Triều: "Nhưng mà so về đẹp thì vẫn thua anh một tí."

Cô kiêu nữ: "..."

Ninh Ninh thờ ơ đứng một bên, biên kịch kiêm nam diễn viên chính thì mắc bệnh tự luyến, nữ diễn viên chính thì là kiêu nữ, đạo diễn thì lúc nào cũng rưng rưng nước mắt... Cô biết vì sao bộ phim này lại thất bại đến vậy rồi!

"... Xin chào..." Một giọng nói rụt rè chọt vang lên, mang theo chút do dự và cảm giác không tự tin tột đỉnh, "Xin hỏi đây có phải là... nơi thử vai cho Bóng Ma Rạp Hát không ạ? Không không, tôi muốn hỏi là... Nơi này còn thiếu người không ạ?"

Ninh Ninh và mọi người quay lại nhìn, thấy cánh cửa hé ra một nửa, một cô gái lố ló sau cánh cửa, gương mặt thanh tú xinh đẹp, ước chừng hai mươi tuổi, áo sơ mi trắng, quần đen, tóc bím đuôi sam, trông có vẻ quê mùa, gương mặt mang vẻ sợ sệt và ước mơ khám phá thế giới của một người từ quê nhỏ ra thành phố lớn.

Đạo diễn cùng Trần Quan Triều mấy ngày nay đã gặp nhiều loại người như vậy, nên cũng không phản ứng gì, Trần Quan Triều còn mất kiên nhẫn xua xua tay: "Không thiếu không thiếu, cô đi đi."

Nhưng khi Ninh Ninh nhìn thấy cô ấy, tất cả những chuyển động và âm thanh đều ngừng lại, sự xuất hiện của cô giống như một pha quay chậm, mỗi một hình ảnh đều mang màu sắc tươi đẹp của hoài niệm, thương cảm, tình yêu, cùng quyến luyến, phản chiếu trong mắt Ninh Ninh, nước mắt dần làm mờ tầm mắt cô.

Cô thầm gọi trong lòng: "Mẹ..."

"Không thiếu người nữa ạ?" Ninh Ngọc Nhân thời trẻ không có can đảm tranh đoạt với ai, cô thất vọng cúi đầu, đang muốn xoay người đi, lại bị một người từ sau kéo lại.

"Để cô ấy thử xem." Ninh Ninh nói với đạo diễn và Trần Quan Triều, sau đó quay đầu, đôi mắt ửng đỏ nhìn Ninh Ngọc Nhân, cười nói, "Cô diễn thử cho họ xem đi."

Ninh Ngọc Nhân có phần luống cuống, bị Ninh Ninh kéo đến trước mặt mọi người, Trần Quan Triều chán chường đảo mắt, thuận miệng nói: "Vậy thì diễn thử cảnh tỏ tình với nam chính xem nào."

Thấp thỏm liếc Trần Quan Triều một cái, lại dè dặt liếc Ninh Ninh một cái, dường như nhận được chút can đảm trong ánh mắt Ninh Ninh, Ninh Ngọc Nhân hít sâu vài cái, sau đó đột ngột ngẩng đầu, lỗ mũi phồng lên, mắt trợn trừng, y như một con gấu mù đang hùng hục lao xuống núi, gào lên với Trần Quan Triều: "Em yêu anh!!!!!!!!!"

Trần Quan Triều: "..."

Ninh Ninh: "..."

Zinny: Nhạc phim The Phantom of the Opera hay lắm các bạn nhé :)

TÔI TỪNG XUYÊN QUA BỘ PHIM NÀY

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Nhà Cũ

"Đổi, đổi cảnh khác... Cảnh cô gặp nhân tình của nam chính đi."

Ninh Ngọc Nhân lại phồng mũi, trợn mắt, gân cổ gào lên: "Tôi thật ghen tị với cô!!! Sao anh ấy lại yêu cô, sao anh ấy không chịu yêu tôi chứ!"

"... Thôi, thôi, thôi, diễn thử cảnh chia tay xem nào."

Ninh Ngọc Nhân vẫn phồng mũi, trợn mắt, gân cổ gào lên: "Tôi hận anh! Tôi theo anh lâu như thế, sao anh dám chia tay với tôi hả?"

"... Cô không thay vẻ mặt nào khác được à? Ngoài phồng mũi trợn mắt cũng chỉ có trợn mắt phồng mũi, cô không còn vẻ mặt nào khác sao?"

Ninh Ngọc Nhân đỏ mặt, cô cố gắng chỉnh lại vẻ mặt, sau đó phồng mũi trợn mắt, gân cổ gào lên: "Bây giờ thì sao? Có khá hơn chút nào không?"

Trần Quan Triều giơ tay làm động tác đầu hàng, sau đó rút ví ra, ngón tay kẹp một tờ tiền đưa cô: "Lộ phí tôi chi, phiền cô đến từ chỗ nào thì về chỗ đó đi."

Ninh Ngọc Nhân không nhận tiền của anh ta, cô cúi đầu, nước mắt ầng ậc chực trào.

"Chờ đã." Ninh Ninh đột nhiên từ bên cạnh xông tới, kéo cô ta ra ngoài.

Diễn xuất tẻ đến mức này, không thể nào là mẹ cô được. Ninh Ninh thâm hiểu điều đó, nơi này là một bộ phim, tuy rằng được xưng là dựa trên một câu chuyện có thật, nhưng rất nhiều chỗ chỉ na ná sự thật thôi, đạo diễn Trần không giống đạo diễn Trần, mẹ cũng không giống mẹ, rất nhiều điểm kỳ quái...

Trong một góc không người, Ninh Ninh buông tay, quay đầu nhìn người phía sau.

Khuôn mặt này... Chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt này, cô lại chỉ ước sao tất cả đều là thật.

"Cô là ai?" Ninh Ninh dịu dàng hỏi.

Đối phương ngân người: "Tôi là Ninh Ngọc Nhân..."

"Không đúng!" Rõ ràng là Ninh Ninh ngắt lời đối phương, kết quả chính cô lại là người sợ hãi, luống cuống không biết để tay chân vào đâu, cô liếm liếm môi, e dè nói với Ninh Ngọc Nhân, "Trong kịch bản không có người này, cô là ai? Bóng Ma Rạp Hát? Cô tiểu thư nhà giàu? Diễn viên trên sân khấu? Hay là khán giả bên dưới? Cô... Trước khi biểu diễn, cô phải xác định vị trí của mình trước đã - cô là ai?"

Cô quá căng thẳng, khiến cho Ninh Ngọc Nhân cũng căng thẳng theo, lắp bắp nói: "Tôi tôi tôi tôi không biết."

"Cô thấy nhân vật Bóng Ma thế nào?" Đôi mắt Ninh Ninh lấp lánh sáng lên, nụ cười của cô gần như trở nên cuồng si, "Đương nhiên là Bóng Ma, phải là Bóng Ma! Những nhân vật khác không xứng với cô! Tiểu thư nhà giàu ấy à? Diễn viên chính ban đầu của rạp hát ấy à? Không không không, những nhân vật đó đến tôi còn đóng được, mấy vai phụ vớ vẫn còn lại thì càng khỏi phải nói..."

Cô chột ngưng lại, bởi vì cô thấy Ninh Ngọc Nhân đã lùi về sau mấy bước, trong ánh mắt có chút sợ hãi.

"... Xin lỗi, khi này tôi kích động quá." Ninh Ninh nói, tay trái nắm lấy cánh tay phải, ngón tay bấu chặt vào da thịt, mượn cơn đau để nói cho chính mình, giả, đều là giả, tất cả đều là giả.

... Nhưng dù có là giả dối, dù chỉ là một người có vẻ ngoài rất giống mẹ cô, cô cũng không nhịn được mà đối tốt với cô ta. Đây có lẽ là một kiểu tự mình an ủi, nhưng có sao đâu?

"Đừng sợ." Ninh Ninh ngẩng đầu cười nói với cô ta, "Tôi không hại cô đâu, tôi chỉ muốn giúp cô thôi."

Tôi sẽ giúp cô, bởi vì giúp cô cũng giống như giúp được mẹ tôi, cô vui vẻ, dường như tôi cũng được thấy mẹ vui.

"Vâng, vâng..." Ninh Ngọc Nhân không ngừng gật đầu, cô ta có vẻ không tin Ninh Ninh lắm, chỉ vì sợ cô nên mới không thể không nói hòa theo cô, "Tôi tin cô..."

Ninh Ninh lại phấn khởi lên ngay, cô vươn tay che mắt Ninh Ngọc Nhân, dịu dàng nói: "Chúng ta thử lại một lần nhé."

Ninh Ngọc Nhân bị ngón tay lạnh buốt của cô khiến cho rùng mình: "Cô muốn, muốn làm gì vậy?"

"Ba cảnh vừa rồi, tôi sẽ diễn lại một lần cho cô xem - với thân phận Bóng Ma." Bàn tay không hề có độ ấm của Ninh Ninh vẫn không buông ra, chỉ có giọng nói chậm rãi trầm xuống, "Bóng Ma phần lớn thời gian sẽ không gặp mặt ai, thay vào đó là giọng nói của cô ta, cho nên cô phải chú ý tới giọng nói của mình..."

Điều này là cô học được từ Trần Quân Nghiê, cậu ta là một chuyên gia trong lĩnh vực này, cùng một câu thoại, cậu ta có thể căn cứ vào hoàn cảnh và yêu cầu của bản thân, nói ra bằng những chất giọng khác nhau, mang theo cảm xúc khác nhau... Ha ha, giờ nghĩ lại mới thấy, quả thật nghe cậu ta nói còn êm tai hơn hát.

"Nào, cẩn thận nghe tôi nói nhé." Ninh Ninh chậm rãi áp sát Ninh Ngọc Nhân, dùng chất giọng khác nhau, cảm xúc khác nhau, lặp lại ba lời thoại khi này.

"Em yêu anh."

"Tôi ghen tị với cô."

"Em hận anh!"

Ba chữ cuối cùng vừa dứt, Ninh Ngọc Nhân đã nổi da gà.

Ninh Ninh vẫn không chịu buông cô ấy ra, cô cười dịu dàng, nói: "Nào, cô làm thử xem."

Ninh Ngọc Nhân cắn môi tái nhợt, sau đó run run rẩy rẩy hé miệng.

"Em yêu anh."

"Tôi ghen tị với cô."

"Em hận anh!"

Cách đó không xa, đạo diễn cùng Trần Quan Triều đều nhìn thấy cả.

"Đúng là lãng phí thời gian." Trần Quan Triều không tỏ rõ ý kiến về màn thể hiện của Ninh Ngọc Nhân, anh ta vẫn cảm thấy Ninh Ninh biểu hiện tốt hơn nhiều, "Hai người chênh lệch quá mà."

"Đó là do cậu gặp qua quá ít người." Đạo diễn lại nhìn chăm chú về phía Ninh Ngọc Nhân, lúc sau kéo Trần Quan Triều bên cạnh, ý bảo anh ta đi cùng mình, để tránh những lời mình nói sẽ bị hai cô gái nghe thấy, "Cái cô Văn Tiểu Ninh mà cậu coi trọng ấy, cô ấy quả thật không tồi, nhưng trên người cô ấy có một khuyết điểm chí mạng. Cho nên nếu so ra thì tôi đánh giá cao cô Ninh Ngọc Nhân kia hơn, trên người cô ấy quả thực có nhiều khuyết điểm, nhưng cũng có một ưu điểm cực kỳ nổi trội..."

"Ưu điểm gì? Sao cháu không thấy?" Trần Quan Triều ăn ngay nói thật, "Không phải là bác già rồi nên lẩm cẩm đấy chứ?"

Đạo diễn bóp chặt quyển kịch bản trong tay, thằng bé này sống được đến giờ đúng là không dễ mà, nếu không phải nó là đứa con của người quen cũ, đồng thời là nhà đầu tư của bộ phim lần này, ông đã sớm đẩy nó xuống giếng rồi bồi thêm mấy tảng đá vào đầu nó rồi!

"Cậu cứ chờ mà xem." Đạo diễn vốn định cho cậu ta biết kết luận, nhưng ông chợt đổi ý, cứ để cậu ta đoán già đoán non thì hơn, ông quay đầu liếc về phía hai cô gái, nói băng quơ, "Dù sao còn cần ba bốn tháng chuẩn bị bộ phim, cậu sắp xếp cho hai bọn họ ở cùng nhau đi, nhiều nhất huấn luyện đến giai đoạn thứ hai là ưu điểm khuyết điểm gì cũng đều lộ ra hết thôi."

Vì thế Ninh Ninh và Ninh Ngọc Nhân nhận được thông báo, hai bọn họ đều thông qua vòng dự tuyển cho nhân vật Bóng Ma, thời gian tiếp theo, bọn họ sẽ ở lại trong rạp hát Hoa Lan, sẽ có giáo viên chuyên về hí kịch dạy các cô hát, đọc thoại, vũ đạo và đấu võ, để các cô thể hiện được nhân vật Bóng Ma tốt hơn.

So ra thì chương trình học của Ninh Ngọc Nhân nặng hơn một chút, bởi vì cô từ huyện nhỏ tới, nói chuyện còn mang giọng địa phương, nhưng đạo diễn vẫn muốn cô cố gắng dùng giọng thật cho bộ phim, cho nên cô phải học thêm một khóa sửa cách phát âm, lúc thời khóa biểu của chương

trình học được phát xuống, cô vừa nhìn đã suýt nghẹt thở, nhưng còn khiến cô nghẹt thở hơn là... Cô liếc sang Ninh Ninh bên cạnh.

"Rạp hát Hoa Lan có lịch sử lâu đời rồi, lúc chưa xây rạp hát, nơi này từng là một ngôi nhà lớn thời Dân quốc đấy."

Theo Trần Quan Triều giới thiệu, Ninh Ninh bước vào sân, tuy đại đa số đồ vật đều đã bị phá bỏ, nhưng vẫn lưu lại chút vết tích, cô lẳng lẳng đứng bên một gốc mai già cỗi, vươn tay vượt thân cây gỗ ghè, đầu cành trơ trụi, không có hoa mà cũng chẳng có lá.

"Sau đó chiến tranh nổ ra, ông nội tôi đưa cả nhà đi Mỹ, lần này bảo tôi về, ngoài đầu tư kiến thiết tổ quốc, chính là muốn tôi mua lại chỗ này... Tôi đoán là mua về làm kỷ niệm." Trần Quan Triều nghênh ngang đi phía trước, thuận tay đẩy cửa phòng trước mặt.

"Ôi trời, chỗ này xập xệ quá." Cô kiều nữ kéo va li bước vào theo anh ta, nhìn một vòng xung quanh rồi lập tức nhú mày, "Anhỡ lòng nào bắt người ta ở chỗ này?"

"Đây là khuê phòng của một đại tiểu thư đó, tuy là đại tiểu thư nhà gã lừa đảo." Trần Quan Triều lão đảo tí thì ngã, cúi đầu nhìn thứ mình vừa giẫm phải, sau đó vung chân đá bay, thứ kia lăn đến bên chân Ninh Ninh, cô cúi đầu nhặt nó lên, là cái đầu của một con búp bê tóc vàng, theo năm tháng trôi đi, một bên mắt màu lam đã không còn, bộ tóc vàng óng mượt cũng đã phai màu, xơ xác.

Ngoài cô kiều nữ ra, những người khác đều đồng ý tham gia đợt đào tạo kín này, họ bắt đầu mang hành lý vào phòng, cô kiều nữ khoanh tay nhìn bọn họ, quay đầu nói với Trần Quan Triều: "Không có phòng nào tử tế hơn, sạch hơn một chút hả anh?"

"Không có." Trần Quan Triều nói, "Phòng này là tốt nhất rồi đấy, phòng của gã lừa đảo kia cũng không được thế này đâu."

"Anh nói lừa đảo là thế nào?" Ninh Ninh đột nhiên hỏi.

Đợi mãi mới có người hỏi! Rốt cục có thể khoe khoang công lao to lớn của tổ tông rồi! Trần Quan Triều cười ha ha, tạo dáng xong xuôi mới kể cho mọi người: "Ông nội với bà nội tôi ngày xưa bị bọn lừa đảo bắt đi, bị lừa bắt còn có nhiều người khác nữa, trong đó có cả cháu trai của ông vua đường biển nữa cơ, may nhờ có ông nội tôi đa mưu túc trí mới phá được hang ổ của lũ buôn người tàn ác và cả đoàn xiếc thú dưới tay lão, cứu được tất cả mọi người ra đây!"

"Thế cái cô đại tiểu thư trong phòng này đâu rồi?" Cô kiều nữ hỏi.

"Chết rồi." Trần Quan Triều cười nói, "Bị bà nội anh phóng hỏa thiêu chết cùng với bố cô ả."

"Ấy da? Chỗ này từng có người chết hả?" Cô kiều nữ rụt vai, càng không chịu ở lại chỗ này, "Em, em đổi sang ở phòng khác cơ!"

Dù sao cũng còn nhiều phòng, Trần Quan Triều dẫn cô ta tới một căn phòng khác, lại tốn chút thời gian an ủi dỗ dành cô ta, lúc trở về trên má anh ta còn dính một vết son môi chưa lau sạch, hất hất cằm bảo Ninh Ninh và Ninh Ngọc Nhân: "Đi theo tôi."

Anh ta dẫn các cô xuống tầng hầm, Ninh Ngọc Nhân vươn tay quờ mạng nhện trước mặt, sợ sệt hỏi: "Anh dẫn, dẫn chúng tôi đến đây làm gì?"

"Hai cô sẽ ở chỗ này." Trần Quan Triều hít phải bụi bặm, bị sặc đến ho sù sụ, xoa xoa mũi, nói giọng ghen ghét, "Bóng Ma cả đời sống dưới rạp hát, trải qua những ngày không thấy ánh mặt trời, khụ, tôi cảm thấy cho hai cô ở một chỗ tương tự, khụ khụ, có thể nghiên cứu nghiên ngẫm tâm tình của Bóng Ma tốt hơn một chút, khụ khụ khụ... Thôi thôi! Chờ mai tôi gọi người đến dọn dẹp đã! Bây giờ khụ khụ khụ khụ! Ai mà sống được ở đây chứ!"

Anh ta xoay người muốn đi, đi vài bước, lại nằm đèn pin xoay người lại, chòm ánh sáng trắng quơ quơ trước mặt: "Này, cô đang làm gì thế?"

Trong bóng tối, Ninh Ninh đứng bên một cỗ quan tài, vươn tay quệt lớp bụi phủ trên nắp quan tài, nhẹ giọng hỏi: "Đây là cái gì?"

Trần Quan Triều khép hai ngón tay lại chống vào trán, phát ra tiếng hừm hừm như bị táo bón, cuối cùng đột nhiên nhanh trí nhớ ra, búng tay tách một cái: "Nhớ ra rồi, nghe bà nội tôi kể là, trong nhà gã bắt cóc trẻ em có một người hầu trung thành lắm, họ Vương, tích góp từng đồng để mua hai cái quan tài cho hai chủ nhân lớn nhỏ, còn trộm cả tro về, về sau bị bà nội tôi phát hiện ra, sai người đánh chết... Hầy, không ngờ bà ta đã mua được quan tài rồi, nhưng mà gã bắt cóc trẻ em kia không dùng được, bà ta cũng chẳng dùng được."

Bàn tay đang phủ bụi của Ninh Ninh ngưng lại, trong bóng tối, cô lầm bầm một tiếng: "Vậy ư? Má Vương cũng chết rồi ư..."

Trần Quan Triều không cảm giác được gì, Ninh Ngọc Nhân lại run lên cầm cập, khi này Trần Quan Triều chỉ nói người hầu trung thành kia họ Vương, nhưng chưa nói là nam hay nữ, sao cô ta lại gọi đối phương là má Vương?

"Đi thôi, ngày mai tôi gọi người bê cái quan tài này đi, chuyển hai cái giường vào cho hai cô." Trần Quan Triều dùng đèn pin soi vào người Ninh Ninh mấy lần, "Sao cô còn chưa đi?"

"... Đi đâu?" Ninh Ninh nhoẻn miệng cười, "Ngủ ở đây không phải vừa vặn sao?"

Nụ cười kia như khóc như than, dường như còn có tiếng nước nở, vang vọng trong tầng hầm dưới lòng đất mãi lâu không dứt.

Nhìn lại lần nữa, cô đã chậm rãi mở nắp quan tài, khom người nhòm vào, giống như chỉ một giây sau cô sẽ ngã lộn nhào vào đó. Hai tiếng hớp hơi đồng thời vang lên, Trần Quan Triều cùng Ninh Ngọc Nhân liếc nhau, sau đó rầm rập lao ra cửa.

TÔI TỪNG XUYÊN QUA BỘ PHIM NÀY

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Mộng Cũ

"Oẹ!" Trần Quan Triều vừa chạy khỏi căn hầm đã thụp xuống nôn.

Ninh Ngọc Nhân chạy sau anh ta một bước: "..."

Chật vật nôn xong, Trần Quan Triều ngồi xõm dưới đất, vòng tay ôm vai, run lấy bầy: "Cô ta thật đáng sợ! Tôi là tôi sợ ma nhất đấy!"

Ninh Ngọc nhân: "... Anh nhát gan thế mà còn muốn đóng phim kinh dị?"

Trần Quan Triều đỏ mặt, quay lại trừng mắt lườm cô: "Chẳng lẽ cô không sợ? Không sợ thì quay lại ở chung với cô ta đi!"

Ninh Ngọc Nhân không cần nghĩ ngợi lắc đầu nguây nguây, hàm trên đánh vào hàm dưới lạch cạch...

Trần Quan Triều phờn nểng một lát, cảm thấy dương khí lại sung túc, can đảm đã quay trở lại, anh ta đứng dậy chỉ vào Ninh Ngọc Nhân, vênh váo chỉ dạy cô: "Nói cho cô biết nhé, cô như thế là không thắng được cô ta đâu!"

Ninh Ngọc Nhân sững người ra.

"Vai Bóng Ma chỉ có một!" Trần Quan Triều cười nói, giơ tay chỉ xuống dưới hầm, "Giờ xem ra, cô ta giống Bóng Ma hơn cô, không phải sao?"

Mặt Ninh Ngọc Nhân dần tái đi.

Hôm sau, Trần Quan Triều gọi người đến dọn dẹp lại mấy gian phòng và tầng hầm, Ninh Ngọc Nhân ôm đồ dùng thường ngày, chần chừ một lát trong căn phòng sạch sẽ sáng sủa, rồi dứt khoát đi xuống hầm.

... Ban đêm, cô sợ tới mức không ngủ được, muốn đi vệ sinh...

Hai cỗ quan tài đặt song song dưới hầm, Ninh Ngọc Nhân áp tai vào vách quan tài nghe ngóng một chốc, không nghe thấy tiếng Ninh Ninh, cô nuốt nước miếng, bật đèn pin, rón rén bò ra khỏi quan tài, đột nhiên cảm thấy bên cạnh có gì đó khác thường, cô cứng ngắc xoay đầu thì thấy một cô gái đang ngồi trong quan tài bên cạnh, đầu tóc rũ rượi nhìn cô.

"Ma!!!" Ninh Ngọc Nhân thét chói tai, chạy ra khỏi tầng hầm.

"Không phải, tôi không phải ma." Ninh Ninh gạt mớ tóc che trước mặt, lộ ra một gương mặt giàn giụa nước mắt và nước mũi, "Tôi gặp ác mộng không ngủ được thôi mà, hu hu hu, hu hu hu..."

Rất khuya Ninh Ngọc Nhân mới quay về, sau khi về thì nằm trần trọc, cả đêm không dám ngủ, lúc tỉnh cũng luôn trốn tránh Ninh Ninh, xem chừng hơi sợ cô.

Ninh Ninh không biết vì sao Ninh Ngọc Nhân sợ cô như thế, nhưng cô nhanh chóng phát hiện ra, không chỉ có mẹ, mà những người khác cũng rất sợ cô.

Cho đến một ngày cô nghe được người ta bàn tán sau lưng mình.

"Mấy người có thấy..." Trước mặt bày một đồng trái cây và hạt dưa, cô kiêu nữ vừa cắn hạt dưa vừa bảo mọi người, "Cái cô Văn Tiểu Ninh kia có gì đó lạ lắm nhé!"

"Đúng là hơi lạ, có buổi tối tôi đi vệ sinh, thấy cô ta đi đi lại lại trong sân một mình, cứ nhìn cây mai vừa khóc vừa cười."

"Ồ, cô cũng nhìn thấy hả? Thật ra tôi cũng bắt gặp rồi, nhưng mà không phải vừa khóc vừa cười với cây mai, mà là ôm một cái đầu búp bê, vừa chải đầu vừa nói chuyện với nó."

Người về chốn cũ, khó tránh khỏi cảm thương. Ninh Ninh thầm giải thích trong lòng, mỗi thân cây ngọn cỏ bên cạnh đều là hồi ức, khiến người ta không nén được khóc, không nhịn được cười.

"Này..." Cô kiều nữ bỗng gọi mọi người ghé đầu lại, hạ giọng hỏi, "Mấy cô cảm thấy ... Rốt cục cô ta là người hay ma?"

Mọi người đều hớp một hơi lạnh toát, một người trong đó cười mỉa nói: "Đi được dưới ánh mặt trời thì làm sao là ma được?"

"Nhưng cô đã thấy cô ả ăn cơm nóng bao giờ chưa?" Cô kiều nữ hỏi, "Tôi thì thấy hết rồi nhé, cô ả chưa bao giờ ăn đồ nóng, dù là cơm nóng, canh nóng hay nước nóng!"

"Đúng rồi, cô ta cũng không tắm nước nóng bao giờ, toàn lau người bằng nước lạnh thôi đó."

"Hơn nữa giường không ngủ, lại thích ngủ trong quan tài."

"Ây da, mấy người đừng nói nữa, tôi nổi hết da gà rồi nè..."

"Thế mới nói, người bình thường thì sao mà..." Cô kiều nữ đang muốn lên tiếng kết luận, bỗng nhiên ngưng bật, quay đầu nhìn một hướng.

Thấy cô ta đã phát hiện ra mình, Ninh Ninh đành phải bước từ hướng đó ra, không ai dám lên tiếng, cô đi ngang qua chỗ đám người, phía sau, không biết là ai lầm bầm một tiếng: "Quái vật."

Bước chân Ninh Ninh thoáng chững lại, sau đó cô xách hộp cơm, tiếp tục đi về phía trước.

Sau khi xuống hầm, cô chưa ăn vội, mà đặt hộp cơm lên bàn, mở ra đợi nguội. Không phải cô thích ăn cơm nguội canh lạnh, mà vì hậu quả của bộ phim lần trước, cô căn bản không thể sờ vào đồ nóng.

Bọn họ nói không sai, người bình thường làm sao chịu được một cuộc sống như thế, vì thế cô bật đèn bàn lên, soi vào gương, trong gương là một gương mặt hoàn toàn không giống người sống, tái nhợt, u ám, âm u đầy tử khí, nhìn thoáng qua thật giống như trong tầng hầm tối tăm bị phủ thêm một lớp mạng nhện.

Đây không phải cô, mà là...

"Khúc Ninh Nhi." Ninh Ninh khẽ gọi.

Khúc Ninh Nhi trong gương mỉm cười với cô, thơ ngây mà tàn nhẫn, nụ cười mang vẻ điên cuồng của oán hận chất chứa đã lâu.

"... Cô là giả, là do tôi nhập vai quá sâu mà sinh ra ảo giác." Ninh Ninh nhìn chăm chăm vào gương, bình tĩnh nói, "Là do chúng bất hòa nhận thức, là di chứng lưu lại từ lần trước tôi nhập vai quá sâu, cô không tồn tại, cô sẽ biến mất theo thời gian."

"Em sẽ không biến mất đâu." Trong gương, Khúc Ninh Nhi dựng một ngón tay trước môi, ra vẻ như đang len lén tiết lộ một bí mật nhỏ cho cô, "Em về nhà rồi."

Ninh Ninh vội nhắm mắt lại, trái tim đập thành thịch trong lồng ngực.

Tình cảnh của cô lúc này vô cùng nguy hiểm, dường như là do trở lại nhà họ Khúc, cô chẳng những sinh ra ảo giác, còn sinh ra ảo thính, căn nhà

cũ này không chỉ đánh thức ký ức, mà còn đánh thức Khúc Ninh Nhi trong cơ thể cô.

"... Biến mất đi." Ninh Ninh nhắm mắt, nghiêng rặng nghiêng lợi nói, "Bộ phim của cô đã kết thúc, cô nên biến mất, biến đi! Rời khỏi thân thể của tôi đi!!"

"... Em không đi đâu." Không nhìn thấy Khúc Ninh Nhi, nhưng giọng nói của cô ta lại vang bên tai cô, cô ta thút thít, "Cha chết rồi, má Vương cũng chết rồi, em chỉ còn có chị thôi, hu hu, em sẽ mãi mãi không rời xa chị đâu! Không bao giờ!"

... Đây là một cơn ác mộng, một khi đã bắt đầu thì sẽ không bao giờ kết thúc...

Dường như là để trấn an Ninh Ninh, để dễ bề bám vào người cô không đi, cùng lúc gây ra rất nhiều rắc rối cho cô, Khúc Ninh Nhi cũng cho cô một lợi thế - là món quà tốt nhất đối với một diễn viên.

"Quá đạt!" Trần Quan Triều không hề keo kiệt những lời ngợi ca, anh ta vỗ tay nói, "Cô diễn tốt lắm! Quả thực không khác gì một hồn ma!"

"... Anh nói gì?" Ninh Ninh quay lại, "Lại đây, tôi không nghe rõ."

"... À." Trần Quan Triều đứng cách hơn ba mươi mét chậm chậm chạy lại, nhưng vẫn không dám tới gần cô quá, anh ta dừng lại ở khoảng cách hơn ba bước, giơ tập kịch bản trong tay, nói, "Căn cứ vào tình huống của cô, tôi mới viết thêm một cảnh nữa đấy, đợi lát nữa diễn thử xem hiệu quả thế nào nhé?"

Nói xong, không đợi Ninh Ninh cự tuyệt, anh ta đã quay đầu gọi những người khác tới, cả đám nhanh chóng nói cười hỉ hả, gần nửa tháng, mỗi ngày đều phải tiếp nhận khóa đào tạo khắc nghiệt mà buồn tẻ, ai nấy

đều muốn tìm chút thú vui, cũng đều vui vẻ chiều lòng đạo diễn Trần, diễn viên chính kiêm nhà đầu tư của bộ phim.

Ninh Ninh cũng cảm thấy gần đây mình quá bức bách bản thân, cần thả lỏng một chút, vì thế cô cười bảo anh ta: "Được, đưa kịch bản cho tôi xem."

Tiêu đề cảnh này là - Thăng Lợi Của U Hồn.

Đây là một cảnh truy đuổi, một đêm nọ, cô tiểu thư nhà giàu lén lén vào rạp hát, muốn gây bất ngờ cho Lục Vân Hạc, không ngờ lại phát hiện anh ta đang ở bên một cô gái khác, cho rằng Lục Vân Hạc phụ bạc mình, cô tiểu thư nhà giàu giận dữ, lập tức xông lên đuổi bắt cô gái kia.

Nhưng trong quá trình truy đuổi thì hai bên đảo vị trí cho nhau, biến thành cô gái kia đuổi theo cô tiểu thư nhà giàu, cuối cùng cô tiểu thư nhà giàu bị ngã cầu thang, cô đau đớn ngẩng đầu lên thì thấy một hồn ma mờ ảo đứng trên bậc thang cao, mang theo nụ cười trào phúng của kẻ thắng cuộc, hát cho cô nghe một bài hát.

Ninh Ninh buông kịch bản: "Có thể thôi à?"

Chỉ có ngần ấy chữ mà anh dám mặt dày nói là viết được một cảnh mới? Anh không sợ các bạn độc giả và khán giả gọi anh là Đoạn Tiểu Quân* à?

* Cách gọi các tác giả ra chương truyện quá ngắn.

"Chẳng qua tôi bị mất cảm hứng thôi!" Trần Quan Triều không xấu hổ mà còn hãnh diện, thúc giục, "Các cô mau diễn thử cho tôi xem đi, để tôi còn tìm cảm hứng chứ!"

Anh là nhà đầu tư, anh lớn nhất được chưa! Sân khấu nhanh chóng được dựng lên, nên nói Trần Quan Triều là người cầu toàn, hay là anh ta

khoan dung với chính mình nhưng lại nghiêm khắc với mọi người? Tóm lại anh ta yêu cầu cực cao đối với những người khác, rõ ràng chỉ là một cảnh quay tức thời, cũng phải làm tới mức hoàn hảo không chệ vào đâu được, thậm chí mấy tấm gương đồng chỉ để dùng lúc quay phim chính thức cũng đều bị anh ta chuyển lên sân khấu, sau đó mới chập hai ngón tay, đẹp trai ngời ngời vung về phía sân khấu: "Bắt đầu!"

Cô kiều nữ đưa cái ô đang cầm cho người hầu bên cạnh, mỉm cười bước lên sân khấu. Một lát sau lại cảm thấy nắng quá, vì thế lấy lại cái ô, nhưng còn chưa kịp xòe ra, Trần Quan Triều đã gầm lên: "Bỏ ra!"

Cô kiều nữ ngấn người, nũng nịu nói: "Hôm nay nắng to quá, da người ta rám nắng hết rồi nè."

Trần Quan Triều không nói câu nào hằm hằm bước đến, giật lấy cái ô của cô ta, kê lên đầu gối bẻ gãy đôi, sau đó nhìn cô ta chăm chăm, nói: "Nhớ kỹ cho tôi, cảnh này xảy ra vào buổi tối! Không có mặt trời, đến cả trăng còn không có, hiểu chưa! Mấy ngôi sao có thể khiến cô rám nắng được chắc?"

Cô kiều nữ bị anh ta dọa tới mức không dám hó hé một tiếng, Ninh Ninh nhìn anh ta, lại có cảm giác quen thuộc khó tả, bởi vì đạo diễn Trần trong thế giới thật cũng là như thế, bình thường còn có thể đùa giỡn với mọi người, một khi vừa bắt đầu quay phim, ông ta chính là một bạo quân trong trường quay.

Trần Quan Triều ném cái ô gãy sang một bên, sau đó quay đầu, ngón tay khép lại, vung lên: "Bắt đầu!"

Cô kiều nữ là người thông minh, biết khi nào nên làm nũng, khi nào nên nghiêm túc, thấy Ninh Ninh bước lên sân khấu, cô ta không hề che dấu sự ghen ghét trong lòng, quát to: "Cô là ai? Có quan hệ gì với anh ấy?"

Tựa như cô tiểu thư nhà giàu ganh tị với Bóng Ma, cô cũng ganh tị với Ninh Ninh, có lẽ Ninh Ninh không tự cảm giác được, nhưng cô biết, Trần Quan Triều cực kỳ để ý đến cô, tuy anh ta nói là coi trọng diễn xuất của cô, nhưng ai biết lời này là thật hay giả?

Đàn ông đôi khi còn thay đổi chóng mặt hơn phụ nữ, một chút coi trọng, có lẽ sẽ phát triển thành lòng tốt.

Ninh Ninh còn chưa đứng vững, cô kiều nữ đã xông về phía cô, cô vội vàng né tránh, sau đó chạy quanh khắp sân khấu.

Không đúng.

Cực kỳ không đúng.

Chạy chừng mấy phút, Ninh Ninh dần phát hiện ra có gì đó không thích hợp.

Thời gian là đêm tối, địa điểm là rạp hát, tuy không đến mức hoàn toàn không nhìn rõ thứ gì, nhưng tầm nhìn cũng phải mơ hồ, người từ bên ngoài vào chạy tới chạy lui trong rạp hát thì khó mà tránh khỏi va đập, không thể hành động tự nhiên như lúc ban ngày được.

Nhưng cô kiều nữ hoàn toàn không có vẻ gì là tầm nhìn bị ngăn trở, cô ta đuổi sát sau cô, vài lần suýt chút thì bắt được cô. Thấy Ninh Ninh quay lại, cô kiều nữ hơi mỉm cười, đó là nụ cười của kẻ thắng cuộc.

Ninh Ninh đột nhiên hiểu ra.

Trong kịch bản ban này, có một lỗ hổng.

Trần Quan Triều chỉ viết "Trong quá trình truy đuổi, hai bên đảo ngược vị trí", lại không viết rõ vào lúc nào, và nguyên nhân vì sao hai người lại đảo vị trí cho nhau.

Vì thế quyền quyết định nằm trong tay cô kiều nữ, cô ta muốn ngừng khi nào thì ngừng, muốn khi nào hoán đổi vị trí thì hoán đổi, cô ta là mèo, Ninh Ninh là chuột, nhân vật chính của màn kịch này đã hoàn toàn biến thành cô ta!

"Đồ chuột nhắt!" Cô kiều nữ nhìn bóng Ninh Ninh trước mắt, thầm cười khẩy, "Một Bóng Ma bị người trần bắt, còn có thể gọi là Bóng Ma nữa sao? Không, giây phút mà cô bị bắt, cô sẽ không còn là Bóng Ma nữa, không! Cô chưa bao giờ là Bóng Ma! Cô chỉ là con chuột nhát cáy sống dưới hầm, không dám ra ngoài ánh sáng!"

Cô ta đột ngột vồ tới, nhưng bị Ninh Ninh nghiêng người tránh đi, khoảnh khắc tầm mắt chạm nhau, Ninh Ninh bỗng nhiên nhún người nhảy xuống sân khấu, chạy ra ngoài.

Cô kiều nữ khựng lại, chần chừ nhìn hướng Ninh Ninh vừa chạy, không biết có nên đuổi theo hay không. Đúng lúc này tiếng gào của Trần Quan Triều vang bên tai cô: "Làm gì thế hả? Tôi còn chưa hô ngừng, thì màn này còn chưa kết thúc! Mau đuổi theo đi chứ!"

Cô kiều nữ đành phải nhảy xuống sân khấu, đuổi theo Ninh Ninh.

Cô vốn cho rằng Ninh Ninh không chịu nổi áp lực cô tạo ra nên mới chạy trốn, hoặc là nói cô hy vọng Ninh Ninh làm như vậy, sau đó tìm một chỗ không người mà khóc lóc như một kẻ thất bại, nhưng Ninh Ninh lại ngừng chân ở phía trước, như là đang cố ý đợi cô, chờ cô chạy tới gần hơn, cô ta lại quay đầu chạy tiếp.

"Cô ta đang làm gì?" Cô kiều nữ rất băn khoăn, "Cô ta muốn dẫn mình đi đâu?"

Ninh Ninh dừng lại trước cửa hầm cửa, quay đầu nhìn cô một cái, sau đó từng bước từng bước đi xuống hầm.

"Thì ra là chạy về nhà khóc." Cô kiều nữ vui vẻ, trên mặt không nén được lộ ra nụ cười của kẻ thắng cuộc, để tận mắt được thấy cô ta khóc sụt sùi, cô đi theo xuống hầm.

Sau đó, rầm một tiếng, cánh cửa hầm đóng sầm lại sau lưng cô.

Ánh sáng tắt ngấm, bốn phía tối sầm, cô kiều nữ sững lại, quay đầu nhìn về phía cửa, chợt cảm nhận được một hơi thở trên cổ, cô á một tiếng, giơ tay che cổ, lại nghe thấy cách đó không xa truyền đến một tiếng cười khê, tràn ngập ác ý và giễu cợt.

"Cô chạy đến nhà tôi rồi." Giọng nói kia thì thầm bảo cô, "Cút đi, hoặc là... vĩnh viễn ở lại chỗ này!"

TÔI TỪNG XUYÊN QUA BỘ PHIM NÀY

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Thắng Lợi Của U Hồn

"Văn Tiểu Ninh! Cô giả thần giả quỷ cái gì?" Cô kiều nữ che gáy, tức giận quát tháo.

Tiếng cười lại vang vọng trong phòng, lúc xa lúc gần, lúc buồn lúc vui, cô kiều nữ không kiềm chế được lùi lại một bước, bởi vì sau khi cười xong, giọng nói kia hung ác chất vấn cô: "Còn cô là ai? Có quan hệ gì với anh ta?"

Những lời này xóa mờ ranh giới giữa sân khấu và hiện thực, trong thoáng chốc, cô kiều nữ không phân biệt nổi người đang đứng trước mặt chất vấn cô là Ninh Ninh hay Bóng Ma, cũng không rõ mình là cô kiều nữ hay tiểu thư nhà giàu.

"Tôi là bạn gái anh ấy!" Cô kiều nữ phẫn nộ nói, "Còn cô là cái thá gì? Một con hát đê hèn chẳng biết từ đâu ra, còn muốn cướp người yêu của tôi?"

"Tuy tôi chỉ là một con hát đê hèn, nhưng hình như anh ta quan tâm đến tôi hơn thì phải?" Giọng nói kia chặc chặc hai tiếng, "Ôi chao, cô tức giận đấy à? Việc này thì có gì mà phải giận chứ..."

Giọng nói kia tới gần cô vài bước, gần tới độ vươn tay là bắt được, chậm rãi nói với cô: "Tôi nói đúng hay sai, trong lòng cô rõ nhất, không phải sao?"

Cô kiều nữ phần nộ xông về hướng đó, kết quả lại vấp vào cái quan tài dưới chân.

Cô ta á một tiếng, cả người ngã lộn thồm vào quan tài, còn chưa kịp đứng lên, nắp quan tài phía sau đã bị người đẩy lại.

"Cô làm gì thế hả?"

"Thả tôi ra! Thả tôi ra!"

"A a a a a!"

Khi Trần Quan Triều cùng những người khác chạy tới, ánh sáng từ đèn pin soi về phía trước, chiếu vào một cái quan tài đang rung lên bần bật, Ninh Ninh tóc xõa rũ rượi ngồi trên quan tài, vừa vỗ tay vừa hát như một đứa trẻ, lời hát rất kỳ quái, nếu cẩn thận lắng tai, sẽ loáng thoáng nghe được rằng: "Bắt được rồi, cho tự chọn rồi gỗ..."

Trong lúc nhất thời không ai dám nói chuyện, chờ cô lặp lại bài hát kia hai lần, Trần Quan Triều mới hô to một tiếng: "Ngừng!"

Ninh Ninh run bắn lên, quay đầu nhìn bọn họ, dáng vẻ như vừa bừng tỉnh từ một giấc mơ, chưa kịp mở miệng, mồ hôi đã túa ra đầm trán.

Cô xuống khỏi quan tài, xoay người đẩy nắp quan tài ra, cô kiều nữ ở bên trong đã khóc đến lem nhem mặt mày, sau khi được người ta dìu ra, cô ta đu cả người lên Trần Quan Triều, vừa khóc bù lu bù loa vừa nói: "Cô ta thật quá đáng, thật quá đáng..."

Trần Quan Triều vỗ vỗ lưng cô ta, đột nhiên mắt sáng lên: "A! Tôi tìm được cảm hứng rồi."

Nói xong, anh ta tiện tay ném cô kiều nữ cho người bên cạnh y như quăng cái ô gãy lúc trước, sau đó nhào tới trước cái bàn trong phòng, bật

đèn bàn, móc giấy và bút ra, bắt đầu viết miệt mài.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, đừng nói là bọn họ, ngay cả cô kiều nữ cũng không biết nên làm gì vào lúc này, nên khóc tiếp hay là tiết kiệm sức để lần sau khóc? Cuối cùng có người tăng hăng một tiếng, hỏi: "Trần thiếu, tiếp theo phải làm gì?"

"Không phải tôi vừa hô ngừng rồi à?" Trần Quan Triều không ngẩng đầu lên, mắt kiên nhẫn đáp một tiếng, "Còn muốn tôi nói mấy lần nữa? Ngừng! Ngừng! Ngừng! Được rồi mấy người đi được rồi đó, à mà này..."

Anh ta đột ngột quay đầu lại, cây bút trong tay chỉ vào Ninh Ninh cùng Ninh Ngọc Nhân: "Hai cô ở lại, tôi lại có cảm hứng mới rồi, cảnh này tôi viết sắp xong rồi, đợi lát nữa ba chúng ta diễn thử xem."

Cô kiều nữ không cam lòng bị đuổi đi như thế, mon men đến gần lồi lồi kéo kéo Trần Quan Triều, kết quả Trần Quan Triều quay phắt lại rít lên một tràng: "A a a a a! Yên tĩnh một chút cho tôi! Đừng có ngắt mạch suy nghĩ của tôi!! Cô tạm thời biến mất cho tôi, biến mất một hai ba bốn năm sáu bảy tám tiếng cho tôi!"

Cô kiều nữ rốt cục bị anh ta đuổi đi, anh ta cũng bắt đầu múa bút thành văn, không thèm để ý tới ai khác, nửa giờ sau, Ninh Ngọc Nhân lúng túng hết nhìn anh ta rồi lại nhìn Ninh Ninh, gượng gạo bắt chuyện: "Vừa nãy cô diễn đạt quá, y như Bóng Ma thật ấy, dọa tôi sợ chết khiếp."

"Đó không phải Bóng Ma." Ninh Ninh chột nói, cô siết chặt nắm tay, mồ hôi từ mắt nhỏ xuống, "Đó căn bản không phải Bóng Ma..."

Giống như tên của cảnh vừa rồi - Thăng Lợi Cửa U Hồn, đây không phải là thăng lợi của cô, cũng không phải thăng lợi của Bóng Ma, mà chỉ đơn thuần là thăng lợi của Khúc Ninh Nhi!

Còn đáng sợ hơn chính là, thắng lợi này giúp Khúc Ninh Nhi trở nên mạnh mẽ hơn, cô sắp mất quyền khống chế rồi!

Không may thay, đúng vào thời điểm mấu chốt này, Trần Quan Triều đột ngột hô to: "Viết xong rồi!"

Anh ta ngửa đầu lên trời cười to ba tiếng, sau đó chìa kịch bản ra trước mặt Ninh Ninh và Ninh Ngọc Nhân như đang dâng báu vật, cười nói: "Xem thử đi! Văn chương lai láng như đái tháo... Ấy nhầm, ý tôi là văn chương lai láng như sóng thần núi lở!"

Ninh Ninh nhìn lướt qua nội dung, cảm giác bất an ập đến.

Tên của cảnh này là - Mưu Sát.

Bởi vì cô tiểu thư nhà giàu bị thương, Lục Vân Hạc cãi nhau với Bồng Ma, mâu thuẫn giữa hai người bị đẩy tới mức không thể hòa giải. Lục Vân Hạc không thể nhịn được nữa, rốt cục đề nghị chia tay, Bồng Ma níu kéo không được, nên quyết định giết chết Lục Vân Hạc.

"Nếu không giữ được trái tim anh, vậy ít nhất hãy để xác anh ở lại." Ninh Ninh nhẹ giọng đọc một lời thoại.

"Thật ra kết cục như thế cũng không tồi, không phải sao?" Trần Quan Triều châm điếu thuốc, ngậm ở khóe miệng, cười bảo cô, "Suy cho cùng, yêu, chính là khát khao độc chiếm đối phương."

Ninh Ninh kinh ngạc ngẩng đầu liếc anh ta một cái: "... Anh cảm thấy kết cục của tình yêu này là gì?"

"Trên đó viết còn chưa đủ rõ ràng à?" Trần Quan Triều dùng điếu thuốc trong tay chỉ vào kịch bản, mỉm cười nói với Ninh Ninh nói, "Kết cục của tình yêu này, là hủy diệt!"

Hai người đối mặt rất lâu, cho đến khi Trần Quan Triều sờ lên mặt mình, "Gì vậy? Say nắng anh rồi à? Nói cho cô em biết nhé, anh đây là người có bạn gái rồi nha, ày, nhưng mà đạo này đúng thật là không chịu nổi cô ta nữa..."

Ninh Ninh cười lắc đầu, nghĩ thầm: Anh quả nhiên là giả.

Đạo diễn Trần thật sẽ không nói như vậy, nếu tình yêu thật sự là khát khao độc chiếm, kết cục của yêu là hủy diệt, thì cô đã sớm thông qua vòng phỏng vấn, cô căn bản sẽ không xuất hiện ở chỗ này!

Nhắm mắt lại một lát, Ninh Ninh mở mắt ra nói: "Tôi không thể diễn cảnh này được."

Trần Quan Triều ngẩn ra: "Vì sao?"

Bởi vì tôi sắp mất quyền khống chế rồi. Ninh Ninh thầm nghĩ, nhưng lại không thể nói thật với anh ta, cô quay đầu nhìn về phía Ninh Ngọc Nhân: "Cô ấy cũng là Bóng Ma, để cô ấy diễn đi."

Trần Quan Triều nửa cười nửa không liếc Ninh Ngọc Nhân một cái, anh ta không biết vì sao đạo diễn coi trọng cô gái quê mùa này, cũng không cảm thấy cô gái quê mùa này có "ưu điểm nổi trội" nào cả, anh ta đồng ý để cô ta ở lại và cho cô ta một cơ hội cùng lên sân khấu với Ninh Ninh, chỉ là để cô ta tự thấy được chênh lệch giữa mình và Ninh Ninh, sớm biết khó mà lui, đừng trì hoãn thời gian của mọi người nữa.

Lần "Mưu Sát" này, không chỉ là Bóng Ma giết chết Lục Vân Hạc, cũng là anh ta bóp chết sự nghiệp diễn xuất của Ninh Ngọc Nhân.

"Cũng được." Anh ta vất điếu thuốc trong miệng xuống đất, giẫm tắt, rồi cười nói, "Vậy bắt đầu luôn đi."

"Mưu Sát", bắt đầu.

Ninh Ninh dựa vào vách tường bên cạnh, hờ hững quan sát, cô không phải người mới vào nghề, cô đã lăn lộn trong cái chảo nhuộm của giới nghệ sĩ này không ít năm, tuy rằng thành tựu thì chẳng có gì, nhưng chuyện ngang tai trái mắt nào mà chưa thấy qua, cho nên cô càng nhìn càng giận - đạo diễn Trần, sao ông lại thế nữa hả! Đến cả đạo diễn Trần giả trong phim cũng dùng cái chiêu này!

Là một người mới, còn là một người mới còn đang học cách sửa lại phát âm, phần lớn thời gian Ninh Ngọc Nhân đều thấy tự ti, đặc biệt là nhân vật của cô còn là nữ chính của bộ phim, tuy mới chỉ là dự bị, nhưng cũng khiến rất nhiều người chỉ trỏ sau lưng cô, nếu cô có diễn xuất giỏi thì còn đỡ, vấn đề là cô không có, cho nên những lời nói bóng nói gió càng ngày càng nghiêm trọng, ngoài đạo diễn ra, toàn bộ đoàn phim không một ai ủng hộ cô.

"Anh thật sự muốn chọn, chọn cô ta ư?" Ninh Ngọc Nhân lắp bắp, "Cô ta có gì tốt hơn em chứ?"

"Cô ấy tốt hơn em về mọi mặt." Trần Quan Triều nhìn cô đăm đăm, anh ta cũng là một kẻ kỳ quái, để giẫm đạp người ta, không ngờ anh ta không làm dáng nữa, mà diễn rất nghiêm túc.

"Là, là vì..." Ninh Ngọc Nhân bỗng nhiên quên lời thoại, cô nhanh chóng cúi đầu liếc kịch bản, vừa ngẩng đầu định nói tiếp, Trần Quan Triều đã đoạt trước lời thoại của cô: "Là vì cô ấy xinh đẹp hơn em ư? Không, anh sẽ không yêu một thân thể hư ảo, cũng sẽ không chán ghét một linh hồn chông chất vết thương."

Lúc hai diễn viên phối hợp diễn, khán giả sẽ chú ý tới người nói ra lời thoại hơn, nếu một người nói thêm một câu, người kia sẽ phải mất đi một câu, dần dần chỉ làm nền cho đối phương.

Tuy Ninh Ngọc Nhân đã rất nỗ lực, nhưng khi từng lời thoại của mình bị đối phương đoạt mất, hơn nữa cô lại không thể nói đối phương làm thế là sai, bởi vì nhìn từ góc độ người mới như cô, đó hoàn toàn là do cô quên lời thoại, đối phương mới tốt bụng nói thay cô.

Kết quả là trong cả cảnh đó, trừ mấy lời thoại không có gì ấn tượng, cô chỉ còn có một câu.

"Nếu không giữ được trái tim anh, vậy ít nhất hãy để xác anh ở lại."

Ninh Ngọc Nhân nói xong câu đó, vừa muốn giơ tay bóp cổ anh ta, cô bỗng rùng mình, cúi đầu thì phát hiện Trần Quan Triều đang cầm hai tay cô, chậm rãi đặt lên cổ mình, anh ta dùng một loại ánh mắt cực kỳ phức tạp nhìn cô.

Như là cảm hận những việc làm của cô, lại cảm kích những gì cô đã hy sinh vì mình, thương hại cảnh ngộ bi thảm của cô, nhưng lại không thể cho cô tình yêu sâu đậm chỉ vì lòng đồng cảm, cuối cùng tất cả hóa thành một giọt nước mắt, lăn dài trên gương mặt anh ta, giống đang nói với cô: "Hãy giết anh đi, hai chúng ta sẽ đều được giải thoát."

Ninh Ngọc Nhân sững sờ nhìn nước mắt trên má anh ta, cho tới khi một bàn tay từ bên cạnh vươn tới, bắt lấy tay Trần Quan Triều. Cô quay đầu, thấy Ninh Ninh đứng ở bên cạnh, lạnh lùng nhìn Trần Quan Triều: "Đến lượt tôi."

"Mưu Sát", lại lần nữa bắt đầu.

Ninh Ngọc Nhân chật vật lùi đến ven tường, mượn lúc cúi đầu, nhanh chóng lau nước mắt.

"Giữa người với người, vì sao lại khác nhau đến vậy?" Cô nhìn Ninh Ninh, chua xót nghĩ.

Rõ ràng đều là người mới vào nghề, chưa từng đóng phim, Ninh Ninh còn nhỏ tuổi hơn cô một chút, nhưng cô ấy không bị thiếu sót về mặt phát âm, cũng không mắc phải bất kỳ sai lầm thường gặp nào ở người mới, trong mắt Ninh Ngọc Nhân, đối phương quả thực hoàn mỹ, là nữ diễn viên trời sinh.

Đáng sợ nhất và cũng đáng ngưỡng mộ nhất, là những nỗ lực cô bỏ ra vì vai diễn.

"Chỉ để vào vai một nhân vật, phải bức ép bản thân đến vậy ư?" Ninh Ngọc Nhân thầm nghĩ, "Để làm chính mình giống với Bồng Ma hơn một chút, mà phải ngủ quan tài, ăn cơm nguội canh lạnh, tắm bằng nước lạnh, không chuyện trò với ai, mỗi ngày đều tự nhốt mình trong tầng hầm không thấy ánh mặt trời... Mình có làm được như thế không? Vì một nhân vật, mình thật sự phải trả giá như vậy ư? Nếu trả giá như vậy, mình có thể biến thành... một con quái vật như cô ấy sao?"

Ninh Ngọc Nhân đang chìm trong suy nghĩ thì đột nhiên nghe thấy tiếng giầy giụa trong đau đớn, cô ngẩng đầu nhìn, sợ tới mức tái mặt, thét lên: "Cô làm gì thế?"

Ninh Ninh ngẩng đầu cười với cô, nụ cười kia ngây thơ mà tàn nhẫn, giống như một đứa trẻ dùng đầu ngón tay dí con kiến nhiều lần cho đến chết, cười xong, cô ta lại tiếp tục dặng chân ngồi trên eo Trần Quan Triều, cúi đầu bóp cổ anh ta.

Ninh Ngọc Nhân run lên cầm cập.

Vẻ thờ ơ không chút tình cảm đó, căn bản không phải là đang diễn xuất.

Mà thực sự là... giết người.

TÔI TỪNG XUYÊN QUA BỘ PHIM NÀY

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Thật Giả

Cô mất quyền kiểm soát cơ thể này rồi.

Ninh Ninh ngồi đè lên eo Trần Quan Triều, cô biết mình làm như vậy là không đúng, cô rất muốn ngừng lại nhưng không được, bởi vì ảo giác của Khúc Ninh Nhi đang ở sau lưng cô, cánh tay bị bóng nghiêm trọng từ đằng sau vươn tới, bắt lấy tay cô, giúp cô bóp chặt cổ Trần Quan Triều.

"Không đúng!" Ninh Ninh thầm hét lên trong lòng, "Không đúng! Tôi không thể làm thế được!"

"Có sao đâu?" Khúc Ninh Nhi gác cằm lên vai cô, cô ta càng ngày càng trở nên chân thật, thậm chí Ninh Ninh có thể cảm giác được cơn đau khi cái cằm nhọn của cô ta đâm vào vai cô, "Dù sao nơi này cũng chỉ là thế giới trong phim, chị muốn làm gì cũng được, giết anh ta cũng chẳng sao, dù sao anh ta cũng đâu phải thật."

"Đừng ra vẻ cô chỉ muốn tốt cho tôi!" Ninh Ninh cả giận nói, "Chẳng qua cô chỉ muốn mượn tay tôi giết Trần Quan Triều, bởi vì anh ta là cháu của Trần Quân Nghiên!"

Im lặng giây lát, Khúc Ninh Nhi cười gằn: "Đúng, em muốn giết hẳn! Bởi vì nếu em còn sống, cháu trai của em có lẽ cũng bằng tuổi hẳn, nếu em còn sống..."

Nỗi căm hận của cô ta lan tràn từ những lời này, chảy vào tay Ninh Ninh, khiến chúng càng thêm ra sức bóp cổ Trần Quan Triều. Ninh Ninh mang vẻ mặt dữ tợn rất lâu, mới gian nan quay đầu, giãy giụa nói với Ninh Ngọc Nhân: "Mau ngăn tôi lại."

Ninh Ngọc Nhân đã sợ tới mức ngời bệt ra đất, không nói được lời nào.

"Van xin cô..." Ninh Ninh bắt lực gào lên trong tiếng ghen ngào, "Mau ngăn tôi lại!!!"

Bị cô quát, Ninh Ngọc Nhân giật mình nhảy dựng lên, quờ quạng sờ đến cái đèn bàn bên cạnh, cô ta hét to một tiếng rồi ném cái đèn tới, cái đèn đập vào đầu Ninh Ninh, cô rên lên một tiếng rồi ngã lăn ra đất, một lát sau mới đề tay lên vết thương trên đầu, lồm cồm bò dậy, trên mặt là vẻ mặt của người vừa thoát chết sau tai nạn, cười hỏi bọn họ: "Hai người không sao chứ..."

"Đừng tới đây!" Ninh Ngọc Nhân ôm chặt Trần Quan Triều, co rúm người rụt vào trong góc, cô ta quá sợ hãi, thế nên buột miệng thốt ra một từ, "Đồ quái vật!!"

Ninh Ninh sững người, hai hàng nước mắt chảy xuống.

"Người khác sợ tôi đã đành, vì sao cô cũng sợ tôi..." Cô sững sờ nhìn đối phương, "Người khác gọi tôi như vậy đã đành, vì sao cô cũng gọi tôi như vậy..."

"Bởi vì cô ta cũng là giả." Áo giác cùng áo thánh lại xuất hiện, Khúc Ninh Nhi bám lên vai cô như dòi bò trong xương, khe khẽ thăm thì bên tai cô, "Tất cả mọi thứ trong thế giới này đều là giả, mẹ là giả, đạo diễn Trần là giả, chị cũng là giả, chỉ có thù hận của em là mới là thật."

Tiếng bước chân cồm cộp từ phía sau truyền đến, cắt ngang tiếng nói của Khúc Ninh Nhi, có người xuống tầng hầm, gọi với vào bên trong: "Văn Tiểu Ninh, bên ngoài có người tìm cô đấy."

Rốt cuộc không phải nghe Khúc Ninh Nhi nói nữa, Ninh Ninh thờ phào nhẹ nhõm, nâng tay lau nước mắt trên mặt: "Tôi ra ngay đây."

Cô không dám nhìn Ninh Ngọc Nhân, thậm chí không dám nghe cô ấy nói, vội vã chạy khỏi căn hầm. Bị ánh nắng chiếu vào người, Ninh Ninh nheo mắt, cảm giác tất cả những gì trước mắt đều không chân thật.

"Thế giới này... có phải thật không?" Cô lẩm nhẩm hỏi, sau đó cúi đầu nhìn hai lòng bàn tay mình, "Mình... Thật sự là một con quái vật ư?"

Dù thế giới này là thật hay giả, cô nhất định là một con quái vật.

Khi này nếu không phải mẹ kịp ngăn cô lại, phải chăng lúc này cô đã là một thủ phạm giết người?

Không, cho dù không thành công, cũng là mưu sát chưa thành, bây giờ Trần Quan Triều còn chưa lấy lại sức, chờ anh ta khỏe lại, có lẽ cô sẽ bị xóa tên khỏi đoàn làm phim, không chừng còn có thể bị tống vào tù.

"Ha, tôi tiêu đời rồi." Ninh Ninh bật cười, đột nhiên vòng tay ôm lấy chính mình, mười đầu ngón tay bấu chặt vào da thịt, khuôn mặt vắn vẹo, dữ tợn gầm lên, "Đi ra, đi ra! Chết tiệt, đều là lỗi của cô! Đi ra cho tôi, cút đi!"

Phía trước bỗng có tiếng "á" đầy sợ hãi, Ninh Ninh ngẩng đầu lên, thấy là cô kiều nữ, dưới chân cô ta là một cái chậu nhựa, hoa quả trong chậu lăn ra đầy đất, cô ta đang nhìn cô với vẻ mặt hoảng sợ.

"Sao thế?" Ninh Ninh nhìn cô ta chòng chọc, đôi mắt đỏ sọng, "Tôi đáng sợ lắm à?"

Cô kiều nữ xoay người chạy mất.

Không chỉ mình cô ta, những người khác nhìn thấy Ninh Ninh cũng phản ứng không khác mấy, hoặc là vội vàng tránh đi, hoặc là đứng nhìn từ xa, chỉ chỉ trỏ trỏ. Rốt cục các người nhìn thấy cái gì? Ninh Ninh hung ác nhìn bọn họ, các người cho rằng tôi là cái gì? Hồn ma ư? Hay quái vật?

Ánh mặt trời khiến cô đau đớn, ánh mắt của bọn họ làm cô cảm thấy thống khổ, lúc này cô thật sự rất muốn có một tấm áo choàng bao lấy mình, một chiếc mặt nạ che đi gương mặt mình, như vậy sẽ không bị bọn họ thấy, sẽ không bị bọn họ nhìn chòng chọc bằng ánh mắt như vậy nữa, nhưng cô không có thứ gì, chỉ có thể giơ tay che mặt, cúi đầu đi đến cửa rạp hát.

Bước chân dừng lại, cô dừng sờ nhìn người đang chờ cô bên ngoài: "... Sao cháu lại ở đây?"

Dưới ánh mặt trời, Văn Vũ vội quay đầu.

Trông thẳng bé hơi nheo nhuốc, tóc dính đầy bụi bặm, khuôn mặt xám xịt có chút ảm đạm, nhưng trong khoảnh khắc trông thấy Ninh Ninh, mắt thẳng bé sáng lên, thẳng bé bịch bịch chạy tới, dang hai tay, nhào vào lòng ôm lấy cô.

Ninh Ninh đứng im tại chỗ, rất lâu sau mới cúi đầu hỏi nó: "... Cháu không sợ tôi ư?"

Văn Vũ ở trong lòng cô lắc lắc đầu, sau đó mở cặp sách lấy ra một quyển vở, mở ra một trang, viết lên đó một hàng chữ, sau đó giơ lên cho cô xem.

Ninh Ninh cầm quyển vở lên nhìn, trên đó viết: "Mãi mà cô không đến tìm cháu, nên cháu đến tìm cô."

Cô ngẩn người, nhìn về phía thằng bé, thằng bé ngẩng đầu nhìn cô, giống như hôm chia tay ở nhà ga, nó nhoẻn miệng cười, một nụ cười ấm áp mà đầy tin tưởng, xua tan mây mù.

"... Cháu đến không đúng lúc rồi." Ninh Ninh cười bảo nó, "Tôi vừa mới giết người chưa thành, sắp bị bắt rồi."

Nói xong, hai người từ sau lưng cô đi tới, một trái một phải, áp giải cô vào trong, Văn Vũ đứng ngẩn ra, rồi vội vàng đuổi theo.

Lúc vào phòng Trần Quan Triều, bên trong đang ồn ào tranh luận, tiếng gầm giận dữ của đạo diễn vọng ra qua cánh cửa: "Cô ta là một người nguy hiểm! Nói thật cho cậu nghe nhé, cô ta quá đắm chìm trong thù hận!"

Ninh Ninh dừng sững lại.

"Tôi không biết vì sao cô ta còn trẻ mà lại đắm chìm trong thù hận sâu như vậy, nhưng tôi nhìn ra được, cô ta vẫn luôn dùng nỗi hận thù này để diễn xuất! Không biết cô ta diễn vai gì, nhưng tóm lại không phải là Bóng Ma!" Đạo diễn tiếp tục giận dữ nói, "Có thể Bóng Ma sẽ đẩy người ta vào quan tài, nhưng Bóng Ma mà lại ngồi trên quan tài, vỗ tay ca hát à? Không! Đó không phải Bóng Ma! Đó là vong hồn của một bé gái!"

Gừng càng già càng cay, bị ông nói trúng phóc rồi.

Ninh Ninh gõ cửa đi vào, hai người bên trong quay đầu nhìn về phía cô, đạo diễn lạnh lùng nói: "Cô nghe thấy cả rồi chứ? Nếu chỉ là cô diễn không đạt, tôi còn có thể chấp nhận được, nhưng không ngờ cô lại dám tấn công người khác! Tôi không nhin nổi cô nữa rồi..."

"Nhưng mà cháu nhin được!" Vết thương trên cổ còn chưa kịp lành, Trần Quan Triều đã quên đau, anh ta gào lên, ánh mắt cuồng nhiệt nhìn về phía Ninh Ninh, "Bóng Ma của tôi cần cô!"

"Thật đúng là phải cho cậu gặp gỡ nhiều diễn viên gạo cội một chút, xem nhiều phim kinh điển một chút, để cậu khỏi phải thấy cọng cỏ dại cũng tưởng là báu vật!" Đạo diễn có vẻ chỉ tiếc mài sắt không nên kim, ông ta chỉ vào Ninh Ninh, "Cậu nhìn cô ta xem, đã nhìn rõ chưa, trong ánh mắt cô ta, trong phim của cô ta chỉ có thù hận, không có tình yêu! Không có mảy may! Đây là một nữ diễn viên có khuyết điểm chí mạng!"

"Tôi từng có rồi." Ninh Ninh bỗng nhiên cười một tiếng, dáng vẻ hời hợt băng quơ, "Tôi từng yêu rồi..."

Trong phòng yên tĩnh lại, một lát sau, Văn Vũ nho nhỏ bỗng nhiên chạy vụt ra từ sau lưng cô, chạy về phía đạo diễn, viết xoèn xoẹt cái gì đó lên vở, sau đó giơ lên cho ông ta xem.

Đạo diễn đọc dòng chữ trên quyển vở bài tập, lại ngược mắt nhìn Ninh Ninh, lắc đầu.

Văn Vũ không nản lòng, nó lại xoèn xoẹt viết một hàng chữ.

Đạo diễn vừa nhìn đã phát cáu: "Gọi ông cái gì hả, gọi là bác thôi!"

Văn Vũ lập tức cúi đầu gạch hai nét, dáng vẻ nghiêm túc như một đứa học sinh tiểu học đang sửa lại chữ sai, sửa xong, lại giơ vở lên cho ông ta đọc.

Một bàn tay vươn tới từ sau lưng nó, nó quay đầu, thấy Ninh Ninh không biết đã đứng sau lưng nó từ lúc nào, đang lật từng trang từng trang trong quyển vở của nó, trên đó lần lượt viết:

"Cô ấy rất yêu cháu."

"Ông ơi - gạch đi. Bác ơi, xin bác hãy cho cô ấy thêm một cơ hội đi."

"Cô ấy sẽ không bao giờ làm hại người khác, cháu cam đoan với bác, bởi vì..."

Câu cuối còn chưa viết xong, Văn Vũ lấy lại quyển vở từ tay cô, xoẹt xoẹt nét chữ non nớt viết nốt câu cuối cùng, câu đó là: "Bởi vì cháu sẽ luôn ở bên cạnh cô ấy, nếu cô ấy muốn đánh ai, sẽ chỉ cần đánh cháu, sẽ không đánh người khác đâu."

"... Cháu không cần hy sinh như thế." Đạo diễn cứng rắn nói.

Văn Vũ lắc đầu, nắm lấy tay của người bên cạnh, ngẩng đầu mỉm cười với Ninh Ninh, dùng nụ cười này nói với cô rằng: Đừng lo lắng, cũng đừng buồn, trên thế giới này vẫn có một người đứng bên cô.

Ninh Ninh không ngờ rằng nụ cười này lại thật sự giành được một cơ hội cho cô, một cơ hội cuối cùng, đạo diễn đồng ý cho cô ở lại, điều kiện là vào buổi diễn thử cảnh "Ngước nhìn thiên đường" ngày kia, cô không được biểu hiện quá kém. Trở lại căn hầm, cô ngồi trên nắp quan tài của mình, màn "mưa sát" khi trước và cả màn trút hết phần hận sau đó đã khiến cô kiệt sức, cô mệt mỏi nhìn về phía Văn Vũ: "Cháu không việc gì phải hy sinh như thế."

Văn Vũ mặt mày nhem nhuốc, trông cũng có vẻ mệt mỏi, thẳng bẻ dựa sát vào cô, hé miệng ngáp một cái nho nhỏ.

"... Bởi vì tôi căn bản không sợ ông ta." Ninh Ninh quay đầu lại, đôi mắt hơi thất thần nhìn về phía trước, cười nói, "Bởi vì tôi vừa hiểu ra rằng, ông ta chẳng qua chỉ là một nhân vật trong phim."

Văn Vũ nghi hoặc nhìn cô.

"Dù ông ta làm khó dễ tôi đến mức nào chẳng nữa, sẽ có một ngày bộ phim kết thúc." Ninh Ninh lăm lăm, "Những người khác cũng thế, mẹ có chán ghét tôi đến đâu chẳng nữa, bộ phim sẽ có một ngày kết thúc, đạo diễn

Trần lại che chở tôi nhường nào chẳng nữa, sẽ có một ngày bộ phim kết thúc, bọn họ đều là giả, tình cảm họ dành cho tôi cũng là giả... Tất cả mọi người là đều là giả, tôi thà rằng họ đều là giả..."

Cô thà rằng tất cả đều là giả, thà tin rằng nơi này chỉ là một bộ phim, bởi vì nếu chỉ là phim, thì cả mẹ, cả đạo diễn Trần, cả Khúc Ninh Nhi, cả cha nữa...Bọn họ chỉ là những diễn viên.

"... Tôi ước gì cha chỉ là một diễn viên." Ninh Ninh cúi đầu, hai tay ôm mặt, thì thào, "Như thế ông ấy sẽ không làm những điều sai trái đó, sẽ không bị thiêu chết, không bị ép đến mức phải tự tay giết con gái mình, sau khi hết phim, ông ấy có thể về nhà, ôm vợ và ôm đứa con thật của mình vào lòng, nhưng nếu tất cả đều là thật... Ha ha, thật gì chứ, đều là giả, đều là giả thôi... Ông ấy là giả, tôi cũng là giả..."

Ninh Ninh bỗng nhiên ngoảnh mặt sang, lạnh lùng nhìn Văn Vũ: "Cậu cũng là giả."

Văn Vũ không bị dáng vẻ của cô dọa, nó nhìn cô đầy thương hại, một lát sau, nó bắt lấy tay cô, áp ngón tay lạnh băng của cô lên má mình, dùng ánh mắt ấm áp, dùng hơi ấm mà cô có thể cảm nhận rõ ràng, nói cho cô biết: Cháu là thật.

Ninh Ninh ngơ ngác nhìn nó.

Nó vươn tay tới, bàn tay nhỏ ôm lấy hai má cô, vẫn dùng cách đó nói cho cô: Cô cũng là thật.

* Lời tác giả:

Chữa trị hệ + Ngọt ngào hệ + Thiên sứ hệ + Đường thật 100% mấy người ao ước đến rồi đây.

Tiếp theo sẽ chính thức tiến vào giai đoạn chăn nuôi ~

Nhưng mà trẫm sức cùng lực kiệt rồi... phun máu gục ngã...

TÔI TỪNG XUYÊN QUA BỘ PHIM NÀY

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Nhìn Thấy Thiên Đường

Sau khi tự thuyết phục mình tất cả chỉ là một bộ phim, tình trạng của Ninh Ninh tốt hơn rất nhiều.

Cô thậm chí có thể mỉm cười đối mặt với Trần Quan Triều, mặc cho nước miếng của anh ta phun đầy mặt.

"Rốt cục hôm nay cô bị sao vậy hả?" Trần Quan Triều điên loạn vò đầu bứt tóc, đi tới đi lui trên sân khấu, cuối cùng đứng lại trước mặt Ninh Ninh, đôi mắt đầy tia máu nhìn cô chòng chọc, "Diễn xuất của cô đi đâu hết rồi?"

Ninh Ninh giơ tay lau nước miếng trên mặt, cười đáp: "Đây là là diễn xuất thật sự của tôi đấy."

Diễn xuất của cô đến từ Khúc Ninh Nhi, đến từ nỗi oán hận khắc cốt ghi tâm, thực tế chứng minh đạo diễn nói không sai chút nào, cô là một nữ diễn viên có khuyết điểm chí mạng, cô không thể thể hiện bất kỳ cảm xúc nào ngoài thù hận, không thể diễn bất kỳ vai diễn nào ngoài Khúc Ninh Nhi.

Nhưng Trần Quan Triều không chịu chấp nhận sự thật này, đây là lần thứ tám anh ta quát bảo cô: "Lại lần nữa!"

Chung quanh rộ lên tiếng kêu ca oán thán, khuôn mặt ai nấy đều lộ vẻ mệt mỏi, ánh mắt mọi người nhìn Ninh Ninh đều có phần khó chịu, từ buổi

sáng đến giờ, dưới áp lực mạnh của Trần Quan Triều, rất nhiều người còn chưa được uống một ngụm nước, những người mảnh mai như cô kiều nữ đã có dấu hiệu cảm nắng, ai nấy đều đã bị đẩy tới cực hạn - bao gồm cả Ninh Ninh.

Trên người cô mặc bộ phục trang hoàn chỉnh màu lam, kín không kẽ hở như một bộ áo giáp, bên trong đã hoàn toàn ướt đẫm, Ninh Ninh tự hỏi không biết những chỗ mình đi qua có để lại một vệt nước hay không.

Trên hành lang dựng một dãy gương đồng, Ninh Ninh đi nhanh qua gương, bóng dáng phản chiếu trong gương như một u hồn lướt nhẹ qua, bỗng nhiên bên tai truyền đến một tiếng ca, cô quay đầu nhìn lại, thấy một diễn viên trẻ đang đứng trên sân khấu, mặt phấn má đào, đang nâng tay áo xướng khúc.

Đây là một cảnh rất quan trọng trong Bóng Ma Rạp Hát, kể rằng sau khi biểu diễn xong, anh chàng diễn viên mới Lục Vân Hạc lén lút lên sân khấu luyện giọng, có một đoạn hát mãi không tốt, anh ta bật khóc, lúc này chợt có giọng hát của một cô gái truyền đến, hát lại đoạn mà anh ta vừa hát mãi không được, lặp đi lặp lại đến khi anh ta hát được hoàn chỉnh cả bài mới thôi.

Lục Vân Hạc quá đổi vui mừng, ngẩng đầu mỉm cười với đối phương, Bóng Ma ở trên lầu nhìn xuống, cũng chậm rãi mỉm cười với anh ta.

Trần Quan Triều đặt tên cho cảnh này là Nhìn Thấy Thiên Đường.

Lúc bắt đầu tất cả đều thuận lợi, nhưng vào phút cuối, khi Ninh Ninh cúi đầu mỉm cười với anh ta, anh ta không cười lại với cô, mà rít lên một tràng dài: "Tôi muốn cô cười kiểu mỗi tình đầu cơ mà, không phải cười như xác chết vùng dậy đâu nhá á á á á á!!!"

Chẳng còn cách nào khác, Ninh Ninh cố nhớ lại những nhân vật có liên quan đến mỗi tình đầu mà cô từng xem, sau đó tác động lên toàn bộ

dây thần kinh trên mặt, nhòe miệng cười với anh ta.

... Hiệu quả xem ra không được tốt, mọi người đều lùi về sau một bước, lộ ra vẻ mặt sợ hãi kiểu "Tôi ngưng mắt nhìn vực sâu, vực sâu cũng đang ngưng mắt nhìn tôi".

"Không phải!!!" Trần Quan Triều điên cuồng rít lên, "Lại lần nữa!!!"

Ban đêm, Ninh Ninh kiệt quệ nằm gục trong quan tài, phía sau có người đẩy đẩy cô, cô quay lại thì thấy Văn Vũ, thằng bé đưa cho cô một hộp cơm, Ninh Ninh mở hộp ra nhìn, cười nói: "Tôi còn tưởng là cơm trắng cũng chẳng còn chứ, không ngờ họ để phần tôi cả thức ăn."

Cô không hòa hợp với người trong đoàn phim lắm, bởi vì cô vừa làm lì vừa quái gở, lúc nào cũng nhốt mình trong hầm, hơn nữa cô vẫn cảm thấy đây chỉ là một bộ phim, không cần phải giải thích với người khác, cũng không cần duy trì những mối quan hệ xã giao bình thường, cho nên bị xa lánh cũng là chuyện đương nhiên.

Dùng chiếc đũa chọc chọc đồ ăn lạnh ngắt, Ninh Ninh đột nhiên hỏi: "Hôm nay cháu đã ăn chưa?"

Văn Vũ vội gật đầu, còn lấy vở bài tập ra cho cô xem, trong đó vẽ hộp cơm chiều hôm đó của nó, các món ăn giống y như hộp cơm của cô.

Lại còn vẽ sẵn ra cơ đấy...

Ninh Ninh không lật tẩy thằng bé mà chỉ mỉm cười ăn cơm, hôm sau đến lúc chia cơm, cô lặng lẽ đi theo thằng bé, thấy nó nhận hai hộp cơm từ tay đầu bếp chia cơm, không về hầm ngay, mà chạy đến một chỗ không người, mở cả hai hộp cơm ra.

Một hộp bên trong chỉ có cơm, còn một hộp đầy đủ thức ăn như của mọi người.

Văn Vũ cầm đũa, chia đều thức ăn sang hai hộp, nghĩ ngợi thế nào, lại bỏ hai miếng thịt duy nhất vào hộp cơm của Ninh Ninh.

"Cháu không cần làm thế đâu." Giọng Ninh Ninh vang lên sau lưng thằng bé.

Văn Vũ giật bản mình như con mèo nhỏ xù lông, quay phắt lại, thấy là Ninh Ninh, thằng bé nhoèn miệng cười ngượng ngùng như thể bị bắt quả tang khi làm chuyện xấu.

"Tôi không thích đồ ăn." Ninh Ninh lạnh nhạt nói, "Cơm hay thức ăn với tôi mà nói căn bản chẳng có gì khác nhau, cháu không cần sẻ thức ăn cho tôi."

Văn Vũ căn môi nhìn cô, đột nhiên rút quyển vở lúc nào cũng mang bên người ra, viết xoèn xoẹt mấy dòng, sau đó lật lại cho cô xem, trên đó viết: "Cháu cũng thích ăn cơm, cháu đổi thức ăn cho cô."

Đọc được câu đó, không biết vì sao, Ninh Ninh cảm thấy rất phiền, cô nghiêm mặt nói: "Không đổi!"

Cô bỏ lại thằng bé rồi đi, hôm sau không để nó lấy cơm hộp nữa, mà tự mình đi lấy, sau đó mở hộp cơm ra ngay trước mặt tay đầu bếp chia cơm, ngay trước mặt mọi người. Loại chuyện này ngấm ngầm làm thì được, nhưng bị phanh phui ra thì khó mà chấp nhận nổi, tay đầu bếp chia cơm mặt mày méo xệch một lúc, sau đó đổi cho cô một hộp cơm khác.

Cơm vừa nấu, thức ăn mới ra lò, nhưng với Ninh Ninh lại chẳng khác gì vụn thủy tinh nóng, mặt cô cũng méo xệch đi một lúc, tay đầu bếp chia cơm dúi hộp cơm vào ngực cô: "Cầm đi chứ!"

Trong nháy mắt đó, Ninh Ninh cảm giác Kỳ Lân Tí* bên tay phải ... Không, là Khúc Ninh Nhi trong cơ thể cô lại bắt đầu rục rịch trôi dạt, những tưởng lại sắp phải diễn một vở bi kịch trần gian mang tên Cuộc Ấu

Đả Tại Căng Tin, một bàn tay bồng từ bên cạnh vươn tới, nhận lấy hộp cơm của cô.

* Theo nguyên tác truyện Phong Vân, Kỳ Lân Tí là cánh tay bất bại mà Vu Nhạc có được sau cuộc đại chiến với Hỏa Kỳ Lân và bị máu của nó bắn trúng tay. Cánh tay này sở hữu sức mạnh vô song, cứng hơn cả sắt đá, lại có linh tính khiến Vu Nhạc không thể điều khiển được. Khi Bộ Kinh Vân bị mất đi cánh tay trong lúc giao đấu với Hùng Bá, Vu Nhạc đã tặng Kỳ Lân Tí cho Bộ Kinh Vân.

Tay trái cầm hộp cơm của mình, tay phải cầm hộp cơm của Ninh Ninh, không còn chừa cái tay nào để cầm vở, cho nên Văn Vũ dùng miệng ngậm một tờ giấy, trên đó là những con chữ non nớt: Cảm ơn bác.

Tay đầu bếp chia cơm nhìn hàng chữ, nhìn khuôn mặt tươi cười của thằng bé, đột nhiên hùng hổ nói: "Bỏ hộp cơm xuống! Cho cháu thêm một muống thức ăn nữa đó!"

Trên đường về, Ninh Ninh hơi phân tâm, cô chợt phát hiện ra rằng, mới chỉ mấy ngày, Văn Vũ đã quen biết nhiều người trong đoàn phim hơn cả cô, dù thằng bé không nói được, dù thằng bé chẳng còn cái tay rảnh nào để viết chữ, nó cũng sẽ chớp chớp đôi mắt to long lanh nước, ngậm một tờ giấy viết "Cảm ơn" nhìn người ta.

Cảm ơn.

Cô chưa bao giờ biết hai chữ này lại có sức mạnh đến vậy, có thể thay đổi thái độ của một người với mình dễ như trở bàn tay.

Lại mấy ngày trôi qua, địa vị của Ninh Ninh trong đoàn phim lại lần nữa tụt dốc, bởi vì dường như sự kiên nhẫn của Trần Quan Triều sắp bị dùng hết rồi, anh ta không hành hạ bản thân và Ninh Ninh nữa, mà chuyển sang giày vò Ninh Ngọc Nhân. Ninh Ninh không biết anh ta đã thực sự hết hy vọng với cô, hay rốt cục phát hiện ra ưu điểm của mẹ, lúc này cô chỉ

như một người ngoài cuộc ngồi bên dưới, thưởng thức diễn xuất của họ trên sân khấu, mới xem một lúc mà đã không nén được rưng rưng nước mắt.

"Cô ta diễn đạt hơn cô nhiều." Cô kiều nữ ở bên cạnh nói với cô, "Ít ra lúc cô ta nói 'Em yêu anh', cũng không giống như ma nữ đến đòi mạng người ta."

"Đúng thế." Ninh Ninh cười nói, "Cô ấy giỏi hơn tôi nhiều, vĩnh viễn xuất sắc hơn tôi."

Còn cô, có lẽ đã đến lúc phải cam chịu trước số phận, không phải ai cũng có thể trở thành diễn viên vĩ đại như mẹ, rất nhiều người cả đời chỉ có thể diễn một loại nhân vật, loại người này gọi là "diễn viên đặc hình", phải chăng cô chính là loại người này?

Cô không vội, bởi vì còn một năm nữa bộ phim mới quay xong, cô cũng có đủ thời gian để suy tính cho tương lai, nhưng có người vội vàng hơn cô.

Vì thế mấy ngày liên tiếp, Ninh Ninh gặp phải một việc lạ, luôn có người ném những tờ giấy chi chít chữ vào cửa của cô, hoặc thả chúng trên những quãng đường cô nhất định phải đi qua, cô không nhặt, kết quả đối phương hiểu lầm là tại giấy không đẹp, hôm sau bèn gấp thành hạc giấy ném trước cửa và trên đường đi của cô...

"Rốt cục là cậu muốn làm gì hả?" Ninh Ninh thầm nghĩ, cô liếc sang chỗ cây đại thụ bên cạnh, có một con mèo nhỏ đang núp ở đó, chần chờ một lát, cô nhặt một con hạc giấy lên, mở ra xem, sau đó thốt lên một tiếng.

Trên đó là nét chữ non nớt ghi lại rất nhiều cách diễn xuất, nói chính xác hơn, là cách để diễn xuất cho ra mỗi tình đầu. Chỗ này một câu, chỗ kia một câu, hoàn toàn không có trật tự, hơn nữa đều là văn nói, giống như đã đi hỏi rất nhiều rất nhiều người, sau đó nghe đối phương kể lại, thẳng bẻ chép lại từng chữ.

Ninh Ninh dù gì cũng tốt nghiệp chính quy, mấy năm qua, tài liệu kiểu này cô xem không tới mức quá nhiều, nhưng tùy tiện rút ra một quyển cũng mạch lạc rõ ràng hơn mấy tờ giấy này, cũng chuyên nghiệp hơn nhiều, liếc ra sau cái cây, cô không nhặt những con hạc giấy khác, chỉ nhét con hạc trong tay vào túi rồi đi.

Văn Vũ bước ra từ sau thân cây, vội vội vàng vàng nhặt hết chỗ hạc giấy dưới đất, nhặt được một nửa thì thấy một cái bóng trùm lên mình, thẳng bé ngẩng đầu, Ninh Ninh đứng trước mặt nó, xoay xoay con hạc giấy trong tay, lạnh nhạt hỏi: "Rốt cục cháu muốn thứ gì từ tôi?"

Cô không tin có người sẽ vô duyên vô cớ căm ghét cô, cũng không tin có người sẽ vô duyên vô cớ yêu cô, có lẽ đã từng có, nhưng giờ người đó chết rồi. Văn Vũ quan tâm đến cô làm cả người cô khó chịu, cô nhìn thẳng bé chăm chăm, rất muốn biết lý do nó làm như thế.

Văn Vũ nhăn nhó ngượng ngịu một lát, cuối cùng dưới sự thúc giục của cô, thẳng bé viết một dòng chữ vào vở, đưa cho cô bằng hai tay, vẻ mặt vừa mong đợi vừa thấp thỏm.

Ninh Ninh còn tưởng là việc khó khăn gì, kết quả trên đó viết: "Cháu muốn cô làm một bữa cơm, rồi ăn cùng cháu."

"Chỉ thế thôi?" Ninh Ninh ngẩng đầu nhìn nó, lạnh nhạt nói, "Việc này thì có gì khó?"

Mười lăm phút sau...

"Á, lửa!!!" Cửa phòng bếp rầm một tiếng mở ra, Ninh Ninh vừa la hét vừa chạy xộc ra, Văn Vũ ở đằng sau đỡ lấy cánh cửa đang rung bần bật, bắt đắc dĩ lắc đầu, quay trở lại phòng bếp, chặm rãi xắn tay áo lên, nhặt một cọng hành rồi rửa sạch sẽ, đặt lên thớt gỗ, thái thành miếng nhỏ, đúng lúc này thì nước sôi, nó bê cái ghế nhỏ đến cạnh kệ bếp, giẫm lên ghế, mở nồi

ra, mì vẫn thẩn bên trong đã chín, nó bỏ hành vụn vào, từng tầng từng tầng, như một đóa hoa xanh biếc.

Thằng bé bưng hai bát mì trở lại hầm, hai cái bát to đặt trên bàn, tỏa ra mùi thơm nức. Nó quay đầu nhìn, cái tủ quần áo đang rung lên bần bật.

Văn Vũ quay đầu lại, phù phù thổi hơi vào một cái bát, đến lúc bát mì nguội hẳn, nó bưng bát đến cạnh tủ quần áo, ngồi xồm xuống gõ gõ cửa tủ, bên trong truyền ra một giọng nói run rẩy: "... Gì thế?"

Thằng bé không nói được, không thể trả lời cô, nó ngồi xồm bên tủ quần áo, kiên nhẫn chờ đợi, cho tới lúc cô đẩy cửa tủ ra, vừa sợ sệt vừa cảnh giác nhìn nó, giống như một con chó hoang khắp người chỉ chút vết thương, thậm chí không dám xin người ta một miếng ăn.

Văn Vũ múc một thìa mì, tự nhấp một hớp, ý bảo đã hết nóng, có thể uống được rồi, sau đó e dè đưa cho cô.

Ninh Ninh miễn cưỡng ăn một miếng, xem như đã hoàn thành lời hứa "Làm một bữa cơm, rồi ăn cùng thằng bé", sau đó làm thế nào cũng không chịu ăn thêm. Né khỏi cái thìa nó đưa tới, cô trầm giọng nói: "Tôi không ăn đồ nóng."

Đối mặt với một người đã lớn mà còn kén ăn, Văn Vũ cũng thờ dãi như người lớn, sau đó học theo cô giáo ở nhà trẻ, móc mấy cái kẹo từ túi áo, ngẫm nghĩ thế nào lại thấy không đủ, mở cặp sách lấy ra bộ sưu tập hình dán, mấy viên đá màu và mấy thứ đại loại như thế, đặt sang một bên, viết lên giấy: "Ăn một miếng sẽ cho cô một cái."

Dáng vẻ ông cụ non của thằng bé khiến Ninh Ninh bật cười, sau khi cười xong, cô đột nhiên cúi đầu, úp mặt vào lòng bàn tay, nghẹn ngào nói: "... Vì sao lại là tôi? Vì sao hôm đó... Cháu lại chọn một người như tôi?"

Cô chưa từng làm gì cho thằng bé, nhưng từ lần đầu tiên gặp mặt, cũng chính là sau khi mẹ thằng bé chết, đám họ hàng thân thích họp mặt để thương lượng xem ai sẽ nuôi thằng bé, nó đã bước đến trước mặt cô, vươn tay về phía cô. Phải chăng là vì nó rất thân thiết với Văn Tiểu Ninh, chủ nhân của thân thể này?

Tiếng xoèn xoẹt của ngòi bút viết trên giấy ngừng lại, Văn Vũ ngồi đối diện lật quyển vở, cho cô xem câu trả lời: "Bởi vì trông cô rất buồn, giống như sắp bật khóc rồi ấy."

Ninh Ninh thất thần.

"... Gì cơ." Mãi lâu sau, cô cười một tiếng, lúc cười, nước mắt cũng chảy ra, "Thì ra không phải là cháu cần tôi, mà là tôi cần cháu à..."

Ninh Ninh vừa khóc vừa cười, qua loa lau nước mắt, vừa lau vừa nói: "Tôi muốn ăn nữa."

Cái thìa từ đối diện đưa tới, Ninh Ninh nấc lên một tiếng, cùng lúc cắn cái thìa, cô cũng nhìn ra ngoài từ khung tủ tối om, căn hầm vẫn rất u ám, nhưng thằng bé đang cười với cô, nụ cười đó chiếu sáng thế giới này, trong khoảnh khắc ấy, bỗng nhiên cô nghĩ tới một câu -

Trong chốn địa ngục, tôi thấy thiên đường.

* Lời tác giả: Hôm nay trăm chỉ muốn nói một câu... Ăn đường hai ngày liền rồi, còn là đường tinh khiết nữa, các người... chắc cũng ngán rồi =_= [mặt lạnh ngầu]

Ăn nhiều đường sẽ mập, vì thế... chúng ta đổi khẩu vị đi =v=

TÔI TỪNG XUYÊN QUA BỘ PHIM NÀY

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Người Nhận Nuôi Đầu Tiên

Sáng sớm, Ninh Ngọc Nhân và Văn Vũ còn chưa tỉnh, Ninh Ninh tỉnh lại đầu tiên.

"Thật không hiểu nổi." Cô nhìn Văn Vũ đang nằm bên cạnh, nghĩ thầm, "Ôm mình ngủ chẳng lẽ không lạnh à? Cơ thể này, lạnh khác gì xác chết đâu..."

Văn Vũ dường như không có cảm giác an toàn, hay thằng bé sợ cô không có cảm giác an toàn? Thằng bé dính vào cô mà ngủ như một con gấu túi, hai tay ôm chặt cánh tay cô, miệng còn chóp chép hai tiếng.

Ninh Ninh khẽ khàng rút tay ra, bàn tay hơi tê, cô nắm vào thả ra một lát, sau đó ồ một tiếng. Là vì hôm qua ăn cơm nóng chẳng? Ngón tay đã có chút độ ấm rồi...

Cửa phòng khẽ khàng mở ra rồi đóng lại, không đánh thức người bên trong.

Trong khoảng sân phủ một tầng sương mỏng, Ninh Ninh đi đến chỗ gốc mai, mở chiếc gương nhỏ trong lòng bàn tay ra, nói với người trong gương: "Khúc Ninh Nhi."

Khúc Ninh Nhi hiện lên trong gương.

Ninh Ninh không sợ hãi như lúc trước, cũng không phẫn nộ như lúc trước, thậm chí cô còn mỉm cười, ôn hòa nói với cô ta: "Cô vẫn luôn giúp tôi, nếu không có cô, có lẽ tôi còn chẳng qua nổi vòng thử vai của bộ phim Cô Gái Xấu Xí, càng miễn bàn đến Bóng Ma Rạp Hát."

Khúc Ninh Nhi cười với cô.

"Nhưng cô cũng luôn cản trở tôi, không cho tôi yêu người khác, cũng không cho tôi sắm vai nhân vật nào khác." Ninh Ninh chậm rãi thu lại nụ cười, nghiêm túc nói từng câu từng chữ với cô ta, "Tôi rất biết ơn cô, nhưng xin lỗi, bây giờ tôi muốn chúng ta mỗi người một ngã."

Khúc Ninh Nhi khóc òa lên, vừa khóc vừa phẫn nộ rít gào.

Nhưng Ninh Ninh gập cái gương lại, cạch một tiếng, gương mặt cô ta, giọng nói của cô ta, tất cả đều bị nhốt lại trong đó.

"Bắt đầu lại từ đầu thôi." Ninh Ninh thở ra một hơi, tự nhủ, "Mình không có khả năng một bước lên trời, trở thành một diễn viên như mẹ, mẹ cũng chỉ bắt đầu từ phòng mũn trợn mắt đẩy thôi. Đi bước nào chắc bước đó, đừng suy nghĩ có thể đóng vai Bóng Ma hay không vội, trước mắt phải diễn cho tốt cảnh 'Nhìn thấy thiên đường'."

Bắt đầu lại từ đầu rất khó, với Ninh Ninh mà nói thì còn khó hơn, nếu ngay từ đầu diễn xuất của cô chỉ sần sần như Ninh Ngọc Nhân, mọi người sẽ thấy được sự tiến bộ của cô, nhưng ngay từ đầu cô đã biểu hiện quá xuất sắc, cho nên bây giờ mọi người chỉ thấy cô đang ngày càng tụt lùi.

Đặc biệt là Trần Quan Triều, giờ hễ nhìn thấy Ninh Ninh là vẻ mặt anh ta như thể bị người ta lừa cho một vố đau điếng vậy, như thể tìm được một cô bạn gái, tẩy trang xong mới phát hiện đối phương là một thẳng đực rựa.

Tất cả sự cười nhạo, tiếc nuối, thất vọng, Ninh Ninh đều vui vẻ đón nhận, lúc diễn tập không cần đến cô, cô ngồi dưới ghế khán giả quan sát,

khi diễn xong, cô 'hey' một tiếng: "Có thể đi với tôi một lát được không?"

Ninh Ngọc Nhân dừng bước, quay lại nhìn cô.

Đến đầu hành lang, nơi Ninh Ninh từng dạy cô ta cách diễn xuất, hai người ngừng chân, Ninh Ninh khiêm tốn hỏi: "Cô dạy tôi diễn cảnh này được không?"

Ninh Ngọc Nhân ngậy ra một lúc, cúi đầu vâng vạ áo: "Sao, sao cô lại hỏi tôi? Mọi người đều nói tôi diễn không tốt mà."

"Cô là người tiến bộ nhanh nhất." Ninh Ninh thản nhiên nói, "Cô còn nhớ không, hai tháng trước cô còn không biết đóng phim thế nào, bây giờ cô đã phối diễn với người ta trên sân khấu đâu ra đấy rồi."

Chưa từng được người khác khen trước mặt như thế, Ninh Ngọc Nhân đỏ mặt, một lát sau, cô ta ngẩng đầu nói: "Cô nhìn tôi nhé."

Nói xong, cô thay đổi vẻ mặt một chút, sau đó tủm tỉm cười nhìn Ninh Ninh, đầu mày khóe mắt ẩn tình, đó là loại tình cảm đã trải qua sương gió dạn dày, thấy được mục tiêu trong lòng, nên quyết tâm dùng nụ cười để quyến rũ anh ta, ánh mắt đó, nụ cười đó, Ninh Ninh đã từng gặp ở một người khác - cô kiều nữ Mộc Dung.

"Cô nhìn ra rồi chứ." Ninh Ngọc Nhân cười nói, "Tôi đang bắt chước Mộc Dung."

"Vì sao phải bắt chước cô ấy?" Ninh Ninh hỏi.

"Bởi vì cô ấy là bạn gái của Trần thiếu." Đáp án của Ninh Ngọc Nhân rất đơn giản, "Nam chính là Trần thiếu, anh ta... Anh ta cứ kỳ quặc sao đó, tôi không biết thích anh ta là thế nào, nhưng Mộc Dung là bạn gái anh ta, chắc chắn cô ấy thích anh ta, cho nên bắt chước cô ấy hẳn sẽ không sai."

Ngập ngừng một lát, cô ta hơi lúng túng quay mặt đi, khẽ nói: "Tôi biết hành động bắt chước kiểu này rất vụng về, nhưng mà, tôi, tôi thật sự không thể giống như cô, để tiếp cận một nhân vật mà ngủ trong quan tài, ăn đồ lạnh, không nói chuyện với người khác, ngày ngày tự nhốt mình trong hầm chỉ để hiểu rõ hơn về nhân vật... Nghĩ lại thì, tôi từ quê ra đây, tham gia đoàn làm phim này, có lẽ chỉ vì muốn được nổi trội hơn mọi người, nhưng căn bản tôi chưa chuẩn bị sẵn sàng để chịu đựng gian khổ. Cô... cô sẽ không coi thường tôi chứ?"

"Sao lại thế được?" Ninh Ninh bước tới ôm cô ta, dịu dàng nói, "Cô đã chọn một con đường rất khó khăn, tôi chỉ muốn nói với cô, hãy cố lên."

Cũng giống như Ninh Ngọc Nhân không thể đi theo con đường của Ninh Ninh, Ninh Ninh cũng không thể đi con đường của Ninh Ngọc Nhân, cô vốn không biết bắt chước người khác, nói đúng hơn là cô cũng có thể bắt chước, nhưng không thể bắt chước giống như đúc như Ninh Ngọc Nhân được.

"Không, có lẽ mình có thể làm được - bằng cách mà mình hiểu." Ninh Ninh trầm nghĩ, cô chậm rãi móc con hạc giấy trong túi ra.

Đều là phương pháp biểu diễn bằng miệng, Văn Vũ chép lại qua lời kể của mọi người, nhưng có lẽ thằng bé không phân biệt được người nào là diễn viên, người nào là nhân viên của đoàn phim, cho nên trong số những người thằng bé hỏi, chỉ có một bộ phận nhỏ là diễn viên, còn lại là đầu bếp, giáo viên dạy hí khúc, chuyên viên đạo cụ, vân vân...

Vốn tưởng sẽ chẳng có tác dụng gì, nhưng lúc này nắm con hạc giấy trong tay, cô nhoẻn miệng cười: "Mình biết phải đóng bộ phim này thế nào rồi."

Nhưng trước khi đóng phim, phải thu xếp ổn thỏa cho Văn Vũ đã.

Theo lời người gác cửa thì Văn Vũ sống từ năm 1980 đến 1988, năm 1988 đã đến gần, hơn nữa Ninh Ninh cũng không biết liệu hết năm 1988, bộ phim này đã kết thúc hay chưa, để ngừa bất trắc, cô muốn tìm cho Văn Vũ một gia đình nhận nuôi trước ngày đó.

Đám họ hàng thân thích đều không giống người tốt, Ninh Ninh thì tự nuôi thân còn khó, hơn nữa khả năng rất cao là sau khi bộ phim kết thúc cô cũng phải rời đi, cho nên bọn họ đều không phải lựa chọn tốt, may mà Văn Vũ khá được lòng mọi người trong đoàn phim, Ninh Ninh hỏi một vòng, một đầu bếp họ Trần cho cô một địa chỉ, nói là một người đàn anh của mình có thể sẽ muốn nhận nuôi thằng bé.

"Đi thôi." Ninh Ninh đi tới cửa rạp hát, vươn tay về phía Văn Vũ đang chờ ở đó.

Văn Vũ có vẻ không vui, một lúc lâu sau, thằng bé mới bước tới, đặt bàn tay nhỏ vào tay cô.

"... Bác Tào là chủ quán cơm, nấu ăn ngon lắm, cháu ở với bác ấy, muốn ăn cá là có cá, muốn ăn thịt sẽ có thịt, có khi lần tới gặp lại, cháu đã biến thành một thằng nhóc mập ú rồi đó." Ninh Ninh thấy thằng bé càng lúc càng ử rữ, vội sửa lời, "Hơn nữa cháu chỉ đến đó vài ngày với bác ấy thôi, nếu cảm thấy không hợp, tôi sẽ đến đón cháu về."

Văn Vũ gượng gạo cười, bỗng nhiên như có cảm giác mách bảo, nó quay đầu lại nhìn ra sau.

Sau lưng bọn họ, một gã đàn ông đang trợn mắt há hốc mồm nhìn nó.

Đó là một người gầy tong teo, một trong những người không chịu nhận nuôi Văn Vũ trong buổi họp mặt họ hàng ngày đó, gã nhìn Văn Vũ với ánh mắt như thấy một con quái vật trà trộn trong đám người, hoặc như một xác ướp vừa bò ra từ quan tài, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi vã ra, mãi lâu sau, mới ngờ vực gọi một tiếng: "Văn, Văn Vũ?"

Văn Vũ đột ngột quay đầu, chạy về phía trước.

"Cháu đi đâu thế?" Ninh Ninh đuổi theo thẳng bé lên một cái xe buýt, người bán vé kéo cô lại bắt mua vé, cô đành cúi đầu giở ví ra, dùng số tiền vừa mượn của Ninh Ngọc Nhân để mua chút quà biếu đầu bếp Tào, mua hai chiếc vé xe.

Cô không biết rằng lúc cô cúi đầu mua vé, một người đang hốt hải đuổi theo chiếc xe, không ngừng hô gọi tên cô và Văn Vũ.

Văn Vũ nhìn thấy, nhưng ngoảnh mặt đi vờ như không biết.

Sau khi xe đến trạm, Ninh Ninh dắt Văn Vũ xuống xe, phía trước là một quán cơm vừa nhỏ vừa bẩn, một người đàn ông mập mạp đang ngồi trước cửa vật lộn vệt, ngẩng đầu lên nhìn họ: "Mấy người là..."

"Anh Lưu giới thiệu tôi tới đây." Ninh Ninh vừa nói vừa đẩy Văn Vũ lên trước.

Thấy một bé trai sạch sẽ khá khinh như thế, người đàn ông mập mạp mừng ra mặt, xách con vịt lên nói: "Tôi chờ hai người mãi, mời vào mời vào!"

Đầu bếp Tào đã có vợ, nhưng thân thể không được tốt, mười mấy năm vẫn không sinh được đứa con nào cho ông ta, giờ cả hai đều đã lớn tuổi, sau khi bàn bạc với nhau, họ quyết định nhận nuôi một đứa trẻ, tốt nhất là một bé trai, tương lai có thể kế thừa quán cơm. Lúc mới đầu ông ta rất nhiệt tình niềm nở, tự mình xuống bếp làm mấy món ăn, còn liên tục gấp thức ăn cho Văn Vũ, nhưng đến khi Văn Vũ rút một tờ giấy viết "Cám ơn bác" rồi giơ lên cho ông ta xem, ông ta nhú mày: "Sao thế? Nó câm à?"

"Thằng bé không phải bị câm bẩm sinh, mà do phải chịu cú sốc tinh thần quá lớn lúc mẹ nó chết." Ninh Ninh vội giải thích.

"Thế bao giờ mới khỏi được?" Đầu bếp Tào hỏi.

Việc này không nói chắc được, Ninh Ninh cũng không dám bảo đảm với ông ta. Có lẽ do vẫn nể mặt người giới thiệu, đầu bếp Tào tu mấy hớp rượu, thở dài nói: "Thôi đành vậy, dù sao làm đầu bếp chỉ cần tay và đầu óc, cũng chẳng dùng gì đến miệng, cứ để thằng bé ở lại chỗ tôi mấy ngày đi, chờ vợ tôi từ bệnh viện về rồi xem hai người có hợp không đã."

Ninh Ninh thở phào, gia đình kinh doanh hàng ăn không khó tìm, nhưng gia đình không kỳ thị một đứa trẻ câm thì không dễ kiếm, giờ xem ra đầu bếp Tào đã tạm chấp nhận, kế tiếp chỉ chờ xem vợ ông ta có chịu chấp nhận hay không thôi. Xoay người xoa đầu Văn Vũ, cô dịu dàng nói: "Cháu ngoan ngoãn ở lại với bác Tào nhé, mấy hôm nữa tôi đến tìm cháu."

Văn Vũ ngẩng mặt lên, đôi mắt to đen láy lảng lạng nhìn cô.

Chạng vạng, Ninh Ninh vừa trở lại rạp hát, người giới thiệu cô tới nhà đầu bếp Tào đã hoảng hốt chạy tới: "Văn Tiểu Ninh, xảy ra chuyện lớn rồi!"

Ninh Ninh giật mình: "Chuyện gì thế?"

"Đồng nghiệp của đàn anh tôi vừa gọi điện tới, nói là nhà anh ấy bị cháy!" Đối phương hoảng sợ nói, "Cháy, cháy sạch rồi!"

Ninh Ninh sửng người một lúc, rồi hoảng loạn lao ra cửa rạp hát, một bước không ngừng, cứ thế hồng hộc chạy đến cửa nhà đầu bếp Tào.

Đúng như lời người giới thiệu nói, đều cháy rụi cả rồi.

Quán cơm ban sáng còn người đến người đi, giờ chỉ còn một đồng phế tích, hàng xóm cùng đội cứu hỏa đang phun nước vào đồng lửa cuối cùng, Ninh Ninh xông tới, kéo một người lại hỏi: "Người bên trong đâu rồi ạ?"

"Ôi, đều bị chết cháy cả rồi." Đối phương có lẽ là một người hàng xóm, lắc đầu nói, "Đã bảo lão Tào là lúc đang xào rau thì đừng có uống rượu nữa, lão có chịu nghe đâu, lần này chắc lại uống say quắc rồi ngã vào nồi rồi."

Ninh Ninh buông ông ta ra, đang định lao vào đồng đồ nát thì bị người bên cạnh kéo lại.

"Buông ra! Các người buông ra!" Ninh Ninh phát điên lên giãy giụa, cho tới khi một bàn tay nhỏ nín lấy vạt áo cô, cô cúi đầu, nước mắt ừng ực dâng lên, ngồi xuống ôm ghì lấy đối phương.

Văn Vũ chỉ bị khói hun đen một khoảng trên mặt, không bị thương chỗ nào khác, thẳng bé cũng ôm lại cô.

"Cháu không sao chứ?" Ninh Ninh nức nở.

Văn Vũ gật đầu, vỗ vỗ vai cô như muốn an ủi, cầm gác trên vai cô, đôi mắt nhìn về phía quán cơm đã bị thiêu rụi, vài đốm lửa tàn phản chiếu trong đôi mắt đen láy của nó.

* Lời tác giả:

A Hạ nguyệt trang thành người soát vé: "Các quý khách thân mến, Trạm Năng Lượng Cao có ai muốn xuống không, ấy không cần thận chạy quá rồi, tiếp theo không đến trạm cuối sẽ không dừng đâu nhé, mời mọi người thắt chặt dây an toàn."

TÔI TỪNG XUYÊN QUA BỘ PHIM NÀY

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Người Nhận Nuôi Thứ Hai

Ninh Ninh tìm người nhận nuôi thứ hai cho Văn Vũ.

Người nhận nuôi đầu tiên vì quá nát rượu mà gây hỏa hoạn, cuối cùng bị chết cháy, vì thế lần này cô tuyển chọn rất kỹ càng, chọn một cái cô giáo dạy văn mập mạp tròn trịa, lúc cười những đường nét trên mặt chen chúc một chỗ, nhìn qua rất hòa nhã dễ gần.

"Tôi năm nay năm mươi, không có ham mê xấu gì, nhiều nhất chính là ra bờ sông câu cá chút thôi." Bà ta tự giới thiệu với hai người, "Tôi chưa từng kết hôn, cũng không có con, thấy tuổi tác đã lớn nên muốn nhận nuôi một đứa trẻ, lúc về già còn có người chăm sóc ma chay... À, con thích đọc truyện tranh liên hoàn không?"

Văn Vũ đứng trước một cái kệ sách, ngẩng đầu nhìn bà ta.

Cô giáo dạy văn cười, lấy bộ Phong Thần Diễn Nghĩa xuống, đưa cho nó: "Ra phòng khách mà đọc, nơi đó sáng sủa."

Văn Vũ lại nhìn Ninh Ninh, Ninh Ninh gật đầu với thằng bé, nó mới ôm sách đi sang phòng khách. Cô giáo dạy văn đóng cửa phòng, quay sang bảo Ninh Ninh: "Chúng ta nói chuyện về cháu bé đi."

Bọn họ không biết, Văn Vũ không hề sang phòng khách đọc sách, bọn họ ở bên trong cánh cửa, Văn Vũ đứng ngay bên ngoài, dựa lưng vào tường, nghiêng tai lắng nghe họ nói chuyện.

Lúc đầu Ninh Ninh chỉ toàn khen Văn Vũ, cô giáo dạy văn lắng nghe, cuối cùng mới cười hỏi: "Cô thích cháu bé như vậy, sao không nhận nuôi cháu?"

"Nó là một đứa trẻ rất ngoan." Ninh Ninh im lặng một lúc mới đáp, "Nhưng tôi thì không xứng làm người lớn, tôi không có chỗ ở cố định, không có việc làm ổn định, không có tiền để dành, cũng không có khả năng nuôi nó ăn học, còn hay... nổi nóng, so với tôi, nó xứng đáng tìm được một người tốt hơn."

Văn Vũ cup mắt, nhắc chân đi vào phòng khách, mở một quyển sách ngồi dưới đất, không lâu sau, có tiếng bước chân truyền đến từ phía sau, bàn tay của Ninh Ninh đặt trên đầu nó, nó ngẩng đầu lên, lưu luyến áp má vào lòng bàn tay cô, đôi mắt ăm áp nhìn cô như một chú chó nhỏ.

"Từ hôm nay trở đi, cháu sẽ sống ở đây với cô giáo Dư." Ninh Ninh cũng dịu dàng nhìn nó, "Phải ngoan ngoãn nghe lời cô ấy, biết chưa?"

Văn Vũ ngoan ngoãn gật đầu, sau đó vươn tay ôm cổ cô.

Vậy nên trên đường về, trên cổ Ninh Ninh vẫn vương vấn độ ấm thẳng bé truyền tới.

"Cháu phải tốt lên nhé, ngày càng tốt lên." Ninh Ninh sờ sờ cổ, khẽ nói, "Tôi cũng sẽ tốt lên, ngày càng tốt lên."

Trở lại rạp hát thì đã đến giờ cơm, cô nhận hộp cơm từ đầu bếp chia cơm kia, vừa xoay người định đi thì quay lại, hơi gượng gạo cười nói với đối phương: "Cảm ơn anh."

Đầu bếp chia cơm ngăn người, gãi gáy nói: "Ấy, à, không có gì."

Ninh Ninh không đem cơm về hầm mà bưng hộp cơm ngồi vào cái ghế bên cạnh, đám người cùng bàn lập tức ngừng nói chuyện, nhìn cô với

vẻ kỳ quặc, Ninh Ninh mở hộp cơm, đồ ăn nóng hổi bên trong khiến cô cứng ngắc một lát, sau đó kiên quyết gắp một đũa, run rẩy mà quả quyết nhét vào miệng.

Cô kiêu nữ ơ một tiếng, cười hỏi: "Bóng Ma tiểu thư của tôi à, sao hôm này lại rảnh rỗi ăn cơm cùng chúng tôi thế này?"

"Trên sân khấu tôi mới là Bóng Ma." Ninh Ninh cười đáp, "Bây giờ, tôi chỉ là một con người."

Tôi là một con người! Tôi muốn ăn cơm nóng, tôi muốn chuyện trò với mọi người, tôi muốn nói cảm ơn, tôi không thể tự nhốt mình trong hầm, nhốt mình trong cỗ quan tài quá khứ mãi được!

Cơm nước xong xuôi, cô trở lại hầm, mở đồng hạc giấy Văn Vũ để lại ra xem, cô tỉ mỉ xem từng con, từng con, Ninh Ngọc Nhân trần trọc không ngủ được, nhồm dậy hỏi: "Muộn thế này sao cô còn chưa ngủ?"

"Tôi muốn học thêm một thời gian nữa." Ninh Ninh đưa lưng về phía cô nói.

"Học cái gì?" Ninh Ngọc Nhân tò mò hỏi.

"Học về 'mối tình đầu'." Ninh Ninh trả lời.

"Cô có cách rồi à?" Ninh Ngọc Nhân không nhịn được mà đứng dậy bước tới, theo ánh mắt cô, nhìn tờ giấy trong tay cô, sau khi đọc xong nội dung trong đó, cô ta nhíu mày, "Mấy cái này... có ích cho việc đóng phim không?"

"Có." Ninh Ninh ngồi trên ghế, ngẩng đầu cười với cô ấy, "Cô rảnh không? Tôi diễn thử cho cô xem."

Ngày hôm sau, trong phòng bếp.

Đầu bếp Trần thắc mắc nhìn họ: "Hai người tìm tôi có chuyện gì thế?"

Ninh Ninh giơ một con hạc giấy lên, nói: "Văn Vũ cho tôi thứ này, thằng bé nói là anh kể cho nó rằng, mỗi tình đầu của anh chính là một đĩa trứng cuộn."

Đầu bếp Trần ngượng ngừng gãi gãi mặt: "À... Tôi nói nói vậy thôi."

"Vì sao lại là trứng cuộn, mà không phải bánh chưng hoặc là táo tằm đường chiên gì đó?" Ninh Ninh thành khẩn nhìn ông ta, "Phải có một nguyên nhân nào đó, anh nói cho tôi biết được không? Chuyện này rất quan trọng với tôi!"

Thật sự không lay chuyển được cô, đầu bếp Trần đành nói: "Hồi còn trẻ, tôi đã làm trứng cuộn cho mỗi tình đầu của tôi ăn ba năm liền."

"Sau đó hai người có đến được nhau không?" Ninh Ninh hỏi.

"Không, cô ấy gả cho người khác, sau đó tôi không bao giờ làm trứng cuộn nữa."

Ninh Ninh cúi đầu im lặng một lát, rồi đột ngột ngẩng đầu nói: "Cho tôi hỏi câu này, lần cuối cùng anh làm trứng cuộn là khi nào?"

"... Là ở tiệc cưới của cô ấy. Họ mời sư phụ tôi đến làm tiệc, tôi làm đồ đệ đương nhiên phải đi theo."

"Tôi hiểu rồi." Ninh Ninh nhìn chỗ để trứng gà trong phòng bếp, "Tôi làm thử món trứng cuộn, anh ném giúp tôi xem hương vị thế nào được không?"

"Việc này thì tôi không quyết định được đâu." Đầu bếp Trần cười gượng, đến giờ ông ta vẫn chỉ là phụ bếp, làm chân chạy vặt trong phòng bếp.

"VẬY anh chỉ cần nhìn tôi làm một lần thôi." Ninh Ninh xắn tay áo, đến chỗ cái thớt.

Cô làm động tác nắm một thứ gì đó, đặt vào thớt, tay kia thì làm động tác như đang cầm dao, xắt đồ ăn thoăn thoắt trên thớt, Ninh Ngọc Nhân nhìn một lát, hiểu ra cô đang thái hành, động tác vừa nhanh vừa rối loạn, nên chẳng lâu sau đã bị cắt vào tay.

Cô ngừng dao, bỏ ngón tay vào miệng, quay đầu nhìn ra cửa, vẻ mặt vừa buồn vừa vui, rồi đột ngột tiến lên, đến cửa thì dừng lại, ủ rũ cúi đầu quay về bếp.

Cô lại bắt đầu xắt hành, cạch cạch cạch, cạch cạch cạch... Ồ? Ninh Ngọc Nhân xoa xoa lỗ tai, khi nãy có tiếng thái hành chẳng? Thì ra là nhìn dáng vẻ cô thái hành quá lâu, sinh ra ảo giác.

Nhìn kỹ thì thấy dáng đứng của cô cũng không giống thường ngày, phần lưng hơi còng, chân đứng hình chữ bát* Ninh Ngọc Nhân quay lại nhìn đầu bếp Trần đang đứng bên cạnh - Dáng đứng của hai người giống y nhau.

* Chữ bát: 八

Cạch cạch cạch, cạch cạch cạch... Thái hành xong, kế tiếp là đánh trứng, trộn bột, bỏ vào nồi, trong tay cô vẫn chẳng có thứ gì, nồi trống trơn, nhưng đến lúc mở nồi ra, cô lại thật sự giống như đang tận hưởng mùi hương bốc lên, chậm rãi dùng cái xẻng tưởng tượng trong tay nạy trứng cuộn lên, đặt lên thớt, cạch, cạch, cạch, tổng cộng xắt ba nhát, dải trứng cuộn dài được cắt thành bốn miếng nhỏ, sau đó chia đều vào hai cái đĩa.

Đang bắt chước cách nấu ăn của đầu bếp Trần ư? Ninh Ngọc Nhân nhìn đến đây, trong lòng hơi nghi hoặc, việc này thì có liên quan gì đến học cách thể hiện mỗi tình đầu trong phim?

Đúng vào lúc này, Ninh Ninh đột nhiên quay đầu, cảnh giác nhìn bốn phía, sau đó chậm rãi móc một thứ từ trong túi.

Động tác của cô rất chậm, vẻ mặt cũng thay đổi rất chậm, thế nên Ninh Ngọc Nhân có thể dễ dàng đọc được biến hóa nội tâm qua nét mặt cô - cô mang một thứ không tốt vào phòng bếp, cô không muốn ai nhìn thấy, bây giờ cô rất do dự, rốt cục có nên làm việc này hay không.

Lúc do dự thì động tác rất chậm, nhưng một khi hạ quyết tâm, động tác lại rất nhanh.

Cô nhanh chóng rút một thứ từ túi ra, đó là một cái lọ, cô mở lọ, rắc thứ bên trong vào một đĩa trứng cuộn, Ninh Ngọc Nhân hít một hơi, khoe mắt phát hiện ra, đầu bếp Trần đã cứng ngắt người.

Cuối cùng, Ninh Ninh xoay người lại, tay trái là món trứng cuộn vừa bắc khỏi bếp, tay phải là món trứng cuộn đã bị bỏ thêm đồ, đưa đến trước mặt đầu bếp Trần.

"Anh muốn cho cô ấy ăn món trứng cuộn ban đầu." Cô hỏi, "Hay muốn cho cô ấy ăn món trứng cuộn cuối cùng?"

Trần đầu bếp nuốt nước miếng, nói: "Đương nhiên là trứng cuộn ban đầu... Cô ấy vẫn sống tốt mà."

Vậy thì tên của mối tình đầu này, là buông bỏ và tha thứ.

Hai người ra khỏi phòng bếp, Ninh Ngọc Nhân đi sau Ninh Ninh, đột nhiên hỏi: "Cô muốn diễn lại tất cả những gì được ghi trong giấy à?"

"Đúng." Ninh Ninh nói, trong tay là xấp hạc giấy đã được mở ra.

"Vì sao?" Ninh Ngọc Nhân lắc đầu, "Cô phải sắm vai Bóng Ma chứ đầu phải đầu bếp, bác lao công hay giáo viên dạy hí khúc, làm thế sẽ chỉ

lãng phí thời gian."

"Không đâu." Ninh Ninh quay lại nhìn cô, "Với tôi mà nói, muốn vào vai một nhân vật, trước hết phải hiểu được nội tâm của nhân vật đó, từ đó suy ra hành động và lời nói của nhân vật, tôi không thể nhập vai Bồng Ma, bởi vì tôi chưa hiểu được nội tâm của cô ấy... Chưa hiểu được cảm nhận của cô ấy khi yêu một người."

Cúi đầu, nhìn xấp giấy trong tay và những con người muôn hình muôn vẻ trong giấy: "Tôi không có biện pháp nào tốt hơn, chỉ có không ngừng sắm vai nhân vật, không ngừng đi tìm hiểu, chờ tôi sắm vai hết những người trong này, trải nghiệm tất cả những mối tình đầu trong này, có lẽ tôi sẽ nắm bắt được chút gì đó."

Đồng thời mượn việc này mà thoát khỏi ảnh hưởng của Khúc Ninh Nhi, dù sao cũng là cô đang đóng phim chứ không phải Khúc Ninh Nhi, cô không thể để ảo ảnh quá khứ này chi phối mãi được.

Vì thế một cuộc tự tập huấn gian nan đã bắt đầu. Không thể chiếm dụng thời gian đào tạo và diễn tập ngày thường, cô chỉ có thể tận lực rút bớt thời gian nghỉ ngơi, nhưng dù vậy, cũng không phải tất cả mọi người đều bằng lòng phối hợp với cô, những người này cô đành tạm thời bỏ qua, tìm những người đồng ý phối hợp trước.

Cứ thế, con hạc giấy đầu tiên, con hạc giấy thứ hai, con hạc giấy thứ ba... Số hạc giấy trong tay ngày càng ít đi, tình trạng của Ninh Ninh cũng ngày càng tốt lên, tất cả đều đang chuyển biến tốt đẹp, điều duy nhất không như ý chính là nửa đêm tỉnh mộng, bên cạnh luôn thiếu một người. Lúc ăn cơm luôn nhận thừa một phần, sau đó chỉ có thể tự ăn cho hết.

Lại là một buổi sáng.

"Cô muốn làm gì thế hả?" Cô kiêu nữ vừa nghi ngờ vừa cảnh giác nhìn Ninh Ninh trước mặt, cảm thấy hôm nay cô còn quái gở hơn thường

ngày.

"Nghe nói, Trần Quan Triều là mối tình đầu của cô." Ninh Ninh bước từng bước đến gần cô ta.

Cô kiều nữ càng thêm cảnh giác: "Đương nhiên!"

"Cô thích gì ở anh ta?" Ninh Ninh học dáng vẻ của Trần Quan Triều, hai ngón tay khép lại chống trước trán, sau đó làm bộ làm tịch vung về phía trước, "Thế này?"

Sau đó thuận thế vươn tay chống lên thân cây cổ thụ sau lưng cô kiều nữ, nhếch một bên miệng cười ngả ngớn với cô ta: "... Hay là thế này?"

Cô kiều nữ rùng mình nổi da gà, run lấy bấy một lúc, khom lưng chui ra từ dưới khuỷu tay cô, quay lại mắng: "Hôm nay cô uống lộn thuốc à?"

"Tôi chỉ tò mò chút thôi." Ninh Ninh cười nói.

Cô kiều nữ trợn mắt lườm, bịch bịch bịch bước tới, hạ giọng hăm hè: "Đừng có mà giả bộ ngây thơ nữa, chẳng phải cô cũng cùng mục đích với tôi à, đều là tiền, tiền, tiền của anh ta thôi!"

Ninh Ninh khoanh tay đứng đằng sau, nhìn bóng lưng cô ta, mỉm cười lắc đầu. Không phải mối tình đầu nào cũng đẹp, có đôi khi cũng sẽ xen lẫn đối trá cùng lừa gạt. Cuộc đời muôn vẻ, cho dù là một mối tình đầu như vậy, cũng có thể hóa thành mảnh vỡ thật nhỏ, vá lại trái tim cô.

Những vẫn thiếu một thứ gì đó.

"... Không có cháu ở đây." Ninh Ninh thở dài, chậm rãi quay đầu lại, "Nên vẫn thấy thiếu cái gì đó."

Phía sau, Văn Vũ mỉm cười nhìn cô. Ánh nắng tươi sáng xuyên qua bóng cây, nghiêng nghiêng hắt xuống, lại bị lá cây cắt thành những đốm

sáng nhỏ nhỏ, chiếu lên mặt thằng bé.

Cho đến lúc bị thằng bé ôm eo, Ninh Ninh mới tỉnh táo lại, vòng tay ôm lại nó, không nén được cười nói: "Sao cháu lại về đây?"

Phía trước có tiếng bước chân truyền đến, cô ngẩng đầu, thấy cô giáo dạy văn đứng đối diện, có vẻ ngập ngừng muốn nói gì đó.

"... Xin lỗi." Bà ta buông lỏng đôi môi vẫn cắn chặt, nói với Ninh Ninh, "Tôi không nhận nuôi cháu bé được."

"... Vì sao?" Ninh Ninh hỏi.

Văn Vũ ôm eo Ninh Ninh, chậm rãi quay đầu nhìn về phía cô giáo dạy văn, cô giáo dạy văn né tránh ánh mắt nó, có chút hoảng loạn nói: "Không có gì."

Trong lòng Ninh Ninh lập tức trào lên cơn giận, cô đi về phía bà ta: "Rốt cuộc bà có ý gì? Thằng bé đâu phải con mèo con chó, bà mua mấy ngày, cảm thấy không vừa ý là muốn trả hàng! Lý do đâu? Thế nào cũng phải có một lý do chứ?"

Cô giáo dạy văn ngập ngừng một lát, bỏ lại một câu: "Có thời gian thì cô hãy xem những bức tranh cháu vẽ."

Ninh Ninh ngẩn người, tranh? Tranh gì?

Văn Vũ từ phía sau đi tới, nhẹ nhàng kéo cổ tay cô, Ninh Ninh cúi xuống xoa đầu thằng bé, an ủi: "Không sao, bà ấy không cần cháu, tôi vẫn cần cháu."

Lại cảm thấy để một đứa trẻ mang lòng oán hận cũng không tốt, cô kéo tay nó vẫy chào theo hướng cô giáo dạy văn vừa đi: "Chào cô giáo Dư đi nào, tạm biệt, đi đường cẩn thận."

Đôi mắt đen láy nhìn theo hướng cô giáo dạy văn rời đi, Văn Vũ chậm chậm vẩy bàn tay nhỏ, nghe lời Ninh Ninh nói, thằng bé hé miệng, mấp máy môi không tiếng động: Tạm biệt, đi đường cẩn thận.

... Quả thật là bà nên cẩn thận hơn...

Vài ngày sau, người câu cá trên sông phát hiện một cái xác chết trôi, sắc mặt trắng bệch, tóc xõa tung như rong biển, đúng là cô giáo dạy văn đã mất tích mấy ngày.

TÔI TỪNG XUYÊN QUA BỘ PHIM NÀY

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Người Nhận Nuôi Thứ Ba

Ninh Ninh trù trừ mãi chưa tìm người nhận nuôi thứ ba cho Văn Vũ.

Một lần có thể nói là ngoài ý muốn, hai lần lại khiến lòng cô ngờ vực.

"Tranh vẽ đâu?" Nhớ tới lời cô giáo dạy văn nói trước khi đi, Ninh Ninh khom người, đề lên vai Văn Vũ, hỏi, "Tranh mà cô giáo Dư nói để đâu rồi?"

Văn Vũ ngẩng đầu nhìn cô, chậm rãi lắc đầu.

Ninh Ninh quay đầu, vở và bút chì của thằng bé đặt trên bàn, cô bước nhanh tới, lật từng trang từng trang, hầu hết đều là chữ, lật đến trang cuối cùng mới thấy một bức tranh, trên đó vẽ cô và thằng bé, còn có một ngôi nhà lớn và một con chó, hai người nắm tay đi dưới nắng, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ.

Ninh Ninh quay đầu lại, Văn Vũ đứng sau lưng cô, không tức giận vì cô tự tiện động vào đồ của nó, mà chỉ chớp chớp đôi mắt to đen láy, nhìn cô với vẻ tội nghiệp.

Ninh Ninh há miệng, vừa định nói gì đó với thằng bé thì có người gõ cửa hăm, cộc cộc cộc, cô quay đầu, thấy một nhân viên trong rạp hát đứng ở cửa, ánh mắt khá kỳ quặc: "Có người đến, đang ở bên ngoài, nói là họ hàng của hai người."

Người nọ đang chờ họ trong phòng khách, Ninh Ninh dắt Văn Vũ đi tới cửa, còn cách cửa rất xa đã nghe thấy bên trong truyền ra một giọng nói khoa trương.

"Văn Vũ là đồ quái vật!" Người đó nói, "Nó ở đâu là có người chết ở đó!"

Có tiếng kêu hoảng sợ của một cô gái, cũng có người bật cười: "Làm gì có chuyện quái quỷ như thế!"

"Ây dà, cậu đừng có mà nói, đúng là quái quỷ như thế đấy." Người nọ cười nói, "Nó vừa ra đời, bố nó đã bị xe đâm chết, mẹ nó nghiện cờ bạc, đồ đạc đáng tiền trong nhà đều đem đi bán hết, rồi đi vay mượn khắp nơi, mới đây cũng nhảy lầu chết rồi, nhìn hai người mới nhận nuôi nó mà xem..."

Ninh Ninh không nhịn được đẩy cửa vào: "Anh nói nhăng nói cuội gì thế?"

Trong phòng chỉ có vài người đang ngồi, Ninh Ninh nhìn thẳng vào người vừa nói chuyện, đó là một gã gầy nhom, hai người đã từng gặp nhau trong buổi họp mặt họ hàng kia, gã ta cũng nhìn về phía Ninh Ninh, đứng dậy nói với cô: "Em gái, anh báo cho cô một tin xấu, bác cả chết rồi, trước đây không lâu cả nhà ngộ độc thức ăn, chẳng ai sống sót cả."

Nói xong nhìn về phía Văn Vũ: "Người duy nhất không bị ngộ độc là nó."

Văn Vũ núp sau lưng Ninh Ninh, bàn tay nhỏ bám chặt góc áo cô, đôi mắt đen láy lom lom nhìn gã.

"Sau đó nó đột nhiên mất tích, anh với thằng ba tìm nó mấy ngày mà không thấy, sau đó anh lại đi làm thuê, không ngờ lại gặp hai người trên đường." Gã gầy nhìn Văn Vũ chăm chăm, nói, "Anh còn gọi nó mấy tiếng

mà nó lờ đi, chắc là không muốn anh tìm được cô, nói cho cô biết những chuyện này."

Ninh Ninh cúi đầu liếc Văn Vũ, thằng bé dựa sát vào cô như một con mèo nhỏ.

"... Anh chỉ muốn tốt cho cô thôi." Gã gầy đi về phía họ, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Văn Vũ, "Giao thằng bé cho anh đi, để anh dẫn nó đi."

Văn Vũ đột ngột buông góc áo Ninh Ninh, xoay người chạy.

"Văn Vũ!" Ninh Ninh vội đuổi theo thằng bé.

Văn Vũ chạy cuống cuồng như một con nai nhỏ bị thợ săn rượt đuổi, chạy từ phòng khách xuống tầng hầm, sau đó phịch một tiếng, tự nhốt mình trong tủ quần áo.

Ninh Ninh chạy đến sau, bất đắc dĩ thở dài, cô bước chậm lại, đi đến trước tủ, sau đó chậm rãi ngồi xổm xuống, cong ngón tay gõ lên cửa tủ: "Này, Văn Vũ, Tiểu Văn Vũ, có chuyện này cô muốn nói với cháu."

Cửa tủ vẫn đóng chặt, bên trong không một tiếng động.

"Cô tìm được cho cháu người nhận nuôi thứ ba rồi." Ninh Ninh cười nói, "Người đó chính là cô."

Trong tủ truyền đến một tiếng hớp hơi.

"Cháu sẽ không chê cô chứ?" Ninh Ninh hỏi qua cánh cửa tủ, "Cô không phải một người lớn tốt, cô không có chỗ ở cố định, không có việc làm ổn định, không có tiền, chẳng có thứ gì, nếu nói người như cô còn có ưu điểm gì..."

Trên mặt cô hiện ra một nụ cười cực kỳ dụi dàng, nụ cười này xua tan vẻ tối tăm không chịu tiêu tan trên mặt cô, vượt phẳng đầu mày luôn nhíu

lại, khiến toàn thân cô như bao phủ trong một vầng sáng dịu nhẹ nhu hòa, giống như tia nắng ban mai xuyên qua cửa chiếu vào giáo đường, ngay cả giọng nói của cô cũng tựa như tiếng ca du dương vang vọng trong giáo đường: "Chỉ cần cháu cần cô, cô sẽ mãi mãi ở bên cạnh cháu... Cô sẽ vĩnh viễn, vĩnh viễn không bỏ rơi cháu."

Tủ quần áo mở ra, Văn Vũ ngồi trong bóng tối ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn cô thật lâu, sau đó đột nhiên mắt ầng ậc nước, vươn tay nhào vào lòng cô, đôi tay mềm mại ôm lấy cổ cô, khóc trong im lặng.

Ninh Ninh cũng ôm lấy thằng bé, cho nó ấm áp, giống như lúc trước nó đã cho cô.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, gã gầy từng bước một tới gần họ, thở hồng hộc.

"Từ giờ trở đi, tôi sẽ nuôi thằng bé." Ninh Ninh quay đầu lại nói với gã, "Mời anh về cho."

Gã gầy ngậy ra một chốc, nhìn cô từ trên xuống dưới, vẻ như vừa nghe được một chuyện nực cười: "Cô ấy à?"

"Đúng, chính tôi." Ninh Ninh đã quyết định, nếu thế giới này thật sự không ai có thể đón nhận Văn Vũ, vậy thì cô sẽ là người đó, có lẽ cô sẽ lãng phí rất nhiều thời gian và sức lực cho bộ phim này, nhưng cô không hối hận.

Gã gầy khuyên can hết lời, thấy như thế nào cũng không thuyết phục được cô, cuối cùng đành mắng một tiếng làm ơn báo oán, trước khi đi, gã còn quay đầu, lớn tiếng bảo cô: "Cứ chờ mà xem, thế nào cô cũng hối hận cho coi!"

"Tôi sẽ không hối hận." Ninh Ninh nói xong, dắt Văn Vũ quay về.

Khi bọn họ bước qua cửa, trở lại trong rạp hát, nghênh đón bọn họ, là những ánh mắt khác thường cùng những lời bịa đặt.

Ninh Ninh lần đầu tiên phát hiện con người là những sinh vật dễ thay đổi đến vậy, họ sẽ vì một câu "Cám ơn" mà đối tốt với bạn, cũng sẽ vì hai chữ "Quái vật" mà xa lánh bạn.

Văn Vũ không còn được hoan nghênh như trước, thằng bé không giận hờn, cũng chẳng oán trách, chỉ là càng ngày thời gian thằng bé trốn trong hầm không ra càng nhiều hơn, chỉ khi Ninh Ninh trở về, nó mới lộ ra khuôn mặt tươi cười, chạy ra đón cô như một con chó nhỏ giữ nhà.

Ninh Ninh thương thằng bé, không muốn thằng bé cảm thấy quá cô đơn, cô thay đổi kế hoạch ban đầu của mình, bắt đầu cố hết sức tranh thủ thời gian chạy về hầm, vẽ tranh cùng nó, hoặc kể chuyện cho nó, dù cô làm gì, thằng bé đều rất phấn khởi, hoặc là nói, chỉ cần cô về nhìn nó, đồng ý làm bạn với nó, nó đã cảm thấy thỏa mãn.

Công việc và gia đình luôn khó mà chu toàn được.

Trần Quan Triều gọi cô đến nói chuyện, anh ta lạnh lùng bảo cô: "Cô nên đưa Văn Vũ đi."

"... Anh là người từng ăn mực Tây*, vậy mà cũng tin cái chuyện 'quái vật' ấy sao?" Ninh Ninh nhú mày nói.

* Những người "từng uống mực Tây" là những người từng đi du học, có lúc còn phiếm chỉ những người từng xuất ngoại hoặc từng học ngoại ngữ.

"Đương nhiên là tôi không tin." Trần Quan Triều khẽ cười giễu một tiếng, "Nhưng cô tốn quá nhiều thời gian cho thằng bé rồi đấy!"

Ninh Ninh sửng người.

"Cô chưa quên cô tới đây để làm gì chứ?" Trần Quan Triều dùng ánh mắt dồn ép cô, "Cô tới để đóng phim, không phải tới làm bảo mẫu! Nếu quên rồi thì bây giờ nhớ lại cho tôi! Nếu không nhớ nổi, thì dẫn theo thằng bé đó ra khỏi đoàn phim của tôi ngay!"

Lời nói của anh ta rơi vào tai một người khác. Khi Ninh Ninh rời khỏi phòng Trần Quan Triều, cô kiêu nữ ló đầu ra từ góc tường, khóe miệng hơi nhếch lên.

Liên tiếp mấy ngày, gió êm sóng lặng, ngoài Trần Quan Triều thì thoảng nổi cơn rít gào, cùng gã gầy thỉnh thoảng tới thăm Ninh Ninh, tiện thể khuyen cô từ bỏ thì không có chuyện gì xảy ra, cho đến tối hôm đó, cửa hầm chọt mở ra, một người chậm rãi bước ra từ bên trong.

Ánh trăng chiếu vào trên mặt người đó, trắng bợt xanh xao, là Văn Vũ.

Nó chậm chạp nhìn quanh bốn phía, thấy xung quanh không có ai, mới bước ra khỏi cửa, đi vào sâu trong sân.

Sau một ô cửa sổ, cô kiêu nữ tò mò nhìn nó.

"Nó muốn đi đâu thế?" Cô ta đắn đo trong lòng, "Mình có nên đi theo không đây?"

Cô ta không thích Ninh Ninh, dù với tư cách là một người phụ nữ hay là một diễn viên. Là một người phụ nữ, Ninh Ninh thu hút quá nhiều sự chú ý của Trần Quan Triều, là một diễn viên, Ninh Ninh lại hoàn toàn vượt xa cô ta về diễn xuất, cô ta không muốn tới lúc bộ phim được công chiếu, chính mình chẳng được ích lợi gì, ngược lại thành toàn Ninh Ninh, cô ta không thích làm loại chuyện may áo cưới cho người khác như thế, chỉ hy vọng có thể nắm được chút nhược điểm của Ninh Ninh, khiến Trần Quan Triều nói được thì làm được, đuổi cô khỏi đoàn phim.

Cuối cùng cô ta vẫn quyết định bám theo.

Văn Vũ không đi quá xa, nó đi đến bên cạnh cây mai trong sân, thời tiết rõ ràng đã chuyển lạnh, nhưng cây mai này không biết bị trúng tà gì mà không chịu ra hoa, lá cũng chẳng có vài cái, có người đề nghị chặt nó đi trồng cây khác, nhưng cuối cùng không ai chịu bắt tay vào làm, nó cứ thế bị bỏ mặc ở đó, chẳng được ai quan tâm, cũng chẳng được ai thích.

Văn Vũ nhặt một cục đá, ngồi xổm xuống, chậm rãi đào một cái hố dưới tàng cây.

"Nó đang làm gì thế?" Cô kiều nữ trốn trong chỗ tối thầm nghĩ.

Văn Vũ lẳng lặng đào đất một lúc, tới khi trên mặt đất xuất hiện một cái hố, nó đứng dậy phui tay, vén áo lên, lấy ra một quyển vở kẹp trong bụng, khom người đặt xuống hố, sau đó dùng chân đạp đất xuống, cho tới khi bùn đất lấp đầy cái hố, hoàn toàn vùi lấp quyển vở kia mới thôi.

Sau đó, nó đột ngột quay đầu nhìn về phía cô kiều nữ đang trốn, dưới ánh trăng, gương mặt nó nửa sáng nửa tối, trong đôi mắt đen láy có ánh trắng lay động, giống như sóng nước lấp loáng trong mặt hồ đêm.

Cô kiều nữ trốn sau bức tường, hai tay che miệng không dám phát ra tiếng động, rất lâu sau, mới từ sau tường lộ đầu ra, sau đó khẽ thở phào một hơi, thẳng bé đi rồi.

Cô ta chần chừ một lát, cuối cùng vẫn không nén được lòng hiếu kỳ, cô ta lén lút nhìn xung quanh, thấy không có bóng người, liền rón rén đi đến gần cây mai trụi lá, nhặt cục đá mà Văn Vũ vất lại lúc trước, đào cái hố kia ra, kéo quyển vở dính đầy bùn đất trong đó lên.

"Chậc, bắn chết đi được." Cô kiều nữ dùng hai đầu ngón tay cầm quyển vở, rũ rũ rất lâu mới chán ghét mở quyển vở ra.

Quyển vở này dường như được Văn Vũ dùng để nói chuyện với mọi người hằng ngày, cho nên trong đó toàn là chữ viết, cô kiều nữ nhìn một

lúc, phát hiện không phải để nói chuyện với Ninh Ninh, mà là với những người khác... Ồ? Còn nói chuyện với những người nhận nuôi trước nữa? Chợt cảm thấy chẳng có gì thú vị, cô ta lật lung tung một lát, bỗng nhiên tay khựng lại, bắt đầu vội vội vàng vàng lật lại những trang giấy trước.

Cô ta lật tới một bức tranh.

"... Đây là cái gì vậy?" Cô kiều nữ nhìn bức tranh kia, vẻ mặt quái dị, thậm chí còn có chút hoảng sợ, bởi vì xem quá chăm chú mà hoàn toàn không phát hiện ra phía sau có một bóng người, đang lặng lẽ tiến đến gần cô ta.

Chờ cô ta phát hiện ra, người đó đã đến sau lưng cô ta.

"... Ai thế?" Cô kiều nữ quay đầu lại.

TÔI TỪNG XUYÊN QUA BỘ PHIM NÀY

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Đứa Trẻ Bị Bỏ Rơi

Ninh Ninh thường thức dậy rất sớm, nhưng hôm nay cô phát hiện, có người còn dậy sớm hơn cô.

Mà không chỉ một người.

"Mọi người đang làm gì vậy?" Cô nhìn đám người đang tụ tập trong sân, tò mò hỏi.

Đám người kia quay đầu nhìn về phía cô với ánh mắt kỳ quặc, không ai lên tiếng.

Ninh Ninh đối mặt với bọn họ một lát, sau đó chậm rãi quay đầu, phát hiện không phải họ đang nhìn cô, mà là nhìn Văn Vũ phía sau cô.

Văn Vũ chậm chậm chạy tới, hai tay ôm lấy cánh tay Ninh Ninh, sau đó cúi đầu nhìn về phía trước, ánh mắt xuyên qua chân của từng hàng người, chân đàn ông, chân phụ nữ, cuối cùng nhìn thấy cô kiều nữ nằm sau chân bọn họ, trên mặt che một mảnh vải đỏ? Thì ra không phải vải đỏ, mà là máu.

Bác sĩ tới, cảnh sát tới, phóng viên cũng tới, một ngày nhốn nháo trôi qua, đạo diễn đám xuống bàn, nói: "Bộ phim sắp bấm máy, sao lại xảy ra chuyện này!"

Cô kiêu nữ chết, rạp hát cũng bị phong tỏa, đoàn phim buộc phải chuyển ra ngoài, khi nào có thể trở về, khi nào có thể khởi quay, đều trở thành một câu hỏi không có lời giải.

Vẻ mặt Trần Quan Triều cũng rất khó coi, anh ta dựa vào tường, cúi đầu hút thuốc một lúc, đột ngột ngẩng lên, ánh mắt lạnh lùng mà nghiêm nghị: "Cũng không hẳn là chuyện xấu."

Đạo diễn ngẩn ra, nhìn anh ta: "Cậu nói thế là thế nào?"

"Thử liên hệ chuyện này với Bóng Ma Trong Nhà Hát mà xem." Trần Quan Triều nói thản nhiên, "Trong Bóng Ma Trong Nhà Hát, cô diễn viên chính ban đầu suýt nữa bị người ta đánh chết, dẫn tới sự xuất hiện của Bóng Ma... Việc này giống với tình huống hiện tại của chúng ta quá còn gì?"

Đạo diễn dùng ánh mắt cực kỳ xa lạ nhìn anh ta chòng chọc, rất lâu sau mới nói: "... Đó chính là bạn gái của cậu, cô ấy xảy ra chuyện, cậu không đau lòng chút nào à?"

"Đương nhiên là đau lòng chứ." Trần Quan Triều miệng thì nói thế, vẻ mặt lại rất bình tĩnh, "Nhưng quan trọng nhất lúc này chính là Bóng Ma Rạp Hát, là bộ phim của cháu!"

Vì thế trong lúc rạp hát bị phong tỏa, độ sốt của Bóng Ma Rạp Hát không những không giảm mà còn tăng vèo vèo, báo chí liên tiếp đưa tin, không chỉ đăng tin đoàn phim lần thứ hai tuyển nữ diễn viên phụ, còn đăng cả những tin tức liên quan đến vụ giết người ly kỳ trong rạp hát, những tờ báo lớn còn có chút đạo đức, dám báo lá cải thì cái gì cũng dám viết, chuyện gì cũng bịa đặt ra được.

Những tin tức này, đẩy người đóng vai Bóng Ma là Ninh Ninh đến đầu sóng ngọn gió.

Đặc biệt là tin tức cô bất hòa với nạn nhân cũng bị người ta moi ra.

"Một tội phạm giết người đi đóng phim ấy hả? Thú vị thật, bao giờ phim chiếu phải đi xem mới được." Rất nhiều người nói như vậy, rất nhiều người nghĩ như vậy, cách nghĩ đó rất có lợi đối với bộ phim, nhưng đối với Ninh Ninh mà nói, có chỗ nào tốt đây?

Quá nhiều người nói thì giả cũng thành thật, rất nhiều chuyện vốn dĩ không phải sự thật, quá nhiều người nói như thế, nó sẽ trở thành sự thật. Chẳng lẽ sau khi đóng xong bộ phim này, cô sẽ phải mang tội danh giết người cho đến hết đời?

"Vì sao anh phải làm thế hả?" Ninh Ninh đê người khởi xướng toàn bộ chuyện này lên vách tường, ném mạnh tờ báo trong tay vào mặt anh ta.

Mặt Trần Quan Triều bị cô đánh đỏ lên, nhưng anh ta không những không giận, ngược lại còn quay đầu cười với cô.

"Cô thay đổi rồi." Anh ta cười nói, "Bị thằng bé Văn Vũ kia thay đổi rồi, mất hết linh tính, mất hết tài hoa, trở thành một người bình thường, thay đổi tới mức hoàn toàn không giống Bóng Ma nữa rồi!"

Ninh Ninh sững sờ, đột nhiên hiểu ra, nhìn anh ta với vẻ không tin nổi: "Anh... Anh muốn tôi cảm hận anh phải không?"

"Đương nhiên." Cô cho rằng mình cả nghĩ quá, kết quả anh ta lại thật sự nghiêm túc trả lời, "Tôi chẳng những muốn cô cảm hận tôi, còn hy vọng cô cảm hận Mộc Dung, cảm hận đạo diễn, cảm hận tất cả mọi người ở đây... Giống như lúc trước ấy. Rốt cuộc đó mới là đáng về mà Bóng Ma thực sự nên có, phải không?"

"... Chỉ vì thế thôi sao?" Ninh Ninh quả thực cảm thấy người này quá bất chấp lý lẽ, "Chỉ để khiến tôi quay lại ngủ quan tài, ăn cơm nguội, tắm nước lạnh, mà anh làm ra việc đó?"

Trần Quan Triều đột nhiên vươn tay sờ mặt cô, ánh mắt rất đổi dịu dàng, thậm chí mang chút cuồng si, nhưng sự dịu dàng và cuồng si này không phải dành cho cô, mà dành cho một người khác trong thân thể cô.

"Tôi biết cô rất để bụng những lời đạo diễn nói, cô không muốn làm diễn viên đặc hình, cả đời chỉ có thể diễn một vai." Anh ta nói nhỏ nhẹ dịu dàng, như đang dỗ dành người tình ngang ngược của mình, "Nhưng rất nhiều diễn viên đóng phim cả đời, đóng vô số nhân vật, cuối cùng lại chẳng có lấy một nhân vật khiến người ta nhớ mãi. Nhưng cô thì khác, cô có thể khiến người ta nhớ mãi về cô... Dùng nỗi căm hận của cô, dùng Bóng Ma của cô!"

Ninh Ninh dùng hai tay đẩy anh ta ra, hai người cùng lùi về phía sau hai bước.

"Tôi cũng không nhất thiết phải đóng bộ phim này." Ninh Ninh nói, "Nếu anh làm quá trớn, cùng lắm thì chúng ta mỗi người một ngả."

Khi cô quyết định ở lại bộ phim này, chăm sóc Văn Vũ cho đến khi thằng bé an toàn lớn lên, cô đã có rất nhiều sự lựa chọn, cô hoàn toàn có thể tìm cơ hội ở những đoàn phim khác, thậm chí có thể tìm một công việc đàng hoàng, sáng 9h chiều 5h, dành thời gian rảnh để tự trau dồi bản thân, đi sắm vai mỗi người bên cạnh, đi trải nghiệm "mối tình đầu" của mỗi người.

"... Nuôi một đứa bé cần tiền chứ?" Trần Quan Triều gọi theo bóng lưng cô.

Ninh Ninh đang định đẩy cửa đi thì ngừng lại.

"Hơn nữa coi như bây giờ cô bỏ đi, những lời đồn ngoài kia cũng chẳng vì thế mà lắng xuống." Trần Quan Triều nói với cô, "Vì sao không ở lại? Ở lại quay cho xong bộ phim này, tôi sẽ cho cô một số tiền đủ để nuôi thằng bé."

Ninh Ninh chậm rãi quay đầu lại, anh ta đứng sau cô nhoèn miệng cười, nụ cười của một kẻ vì chế tác ra bộ phim trong cảm nhận của mình, vì đắp nặn ra nhân vật vừa ý mình, mà cam nguyện bán linh hồn cho ma quỷ, thậm chí tự biến mình thành ma quỷ.

"Việc gì phải tốn sức đi làm những việc không phải sở trường của cô, sắm những vai mà cô không am hiểu." Trần Quan Triều vươn tay về phía cô, giọng nói uyển chuyển vang vọng khiến người ta mê hoặc, giống như tổ tiên của anh ta, "Hãy hiến dâng nỗi căm hận của cô cho Bóng Ma của tôi, cho bộ phim của tôi."

Ninh Ninh nhìn anh ta bằng ánh mắt phức tạp rất lâu, cô không đồng ý, cũng không cự tuyệt ngay, chỉ bỏ lại một câu: "Để tôi suy nghĩ." Sau đó đóng cửa bỏ đi.

Trong phòng, Trần Quan Triều tặc lưỡi, cúi đầu ngậm điếu thuốc, tới lúc ngẩng lên, trước mắt bỗng có thêm một người.

Trần Quan Triều giật bản mình, á một tiếng, làm rớt cả điếu thuốc trong miệng: "Hết cả hồn, sao cháu lại đến đây?"

Văn Vũ đứng trước mặt anh ta, đôi mắt đen láy ngược lên nhìn anh ta, bàn tay phải trắng nõn nắm một tờ giấy, tờ giấy bị gấp lại, bên trong hình như là một bức tranh.

Trần Quan Triều nhìn tay nó: "Cháu muốn cho chú xem cái gì à?"

Anh ta chủ động vươn tay ra, nhưng Văn Vũ lại giấu bức tranh ra đằng sau, hàng mày nhỏ nhíu lại, thẳng bé rối rắm hồi lâu, do dự không quyết định, cuối cùng, nó nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó nhanh chóng xoay người chạy đi.

"Thằng nhóc quái gở." Trần Quan Triều phía sau lẩm bẩm một tiếng, thuận tiện bước tới đóng cửa phòng.

Bởi vì rạp hát vẫn đang bị phong tỏa, bọn họ đành tạm thời ở lại trong khách sạn bên cạnh, ngoài thành viên của đoàn phim, còn có không ít khách thuê phòng đi đi lại lại, Văn Vũ chạy đến chỗ ngoặt thì va phải một người, nó ngãng đầu, vừa thấy mặt người đó liền muốn chạy, nhưng bị người đó chộp vai giữ lại.

"Văn Vũ." Gã gầy nhìn bức tranh trong tay nó, đôi mắt ngược lên trên một chút, nhìn về phía phòng Trần Quan Triều, "Mày cho thằng đó xem tranh rồi à?"

Văn Vũ nhẹ nhàng lắc đầu.

"Cho Văn Tiểu Ninh xem chưa?" Gã gầy lại hỏi.

Văn Vũ vẫn lắc đầu.

Gã gầy nở nụ cười: "Vậy mày có muốn tao cho nó xem không?"

Cả người Văn Vũ chột cứng ngắc, sau đó chậm chạp mà kiên định lắc đầu.

"Đứa bé ngoan." Gã gầy xoa đầu nó, sau đó lấy bức tranh từ tay nó, nhét vào túi mình, lại cứng rắn dắt tay nó, nói, "Đi thôi, đi theo tao."

"Đứng lại!" Một giọng nữ vang lên sau lưng họ, Ninh Ninh chạy tới, kéo Văn Vũ lại ôm vào trong ngực, "Cô tìm cháu mãi, sao cháu lại ở đây?"

Ninh Ninh nhìn gã gầy như đang nhìn một gã lừa bán trẻ em, gã gầy lại nhìn cô như nhìn một con ngốc, sau đó cúi đầu bảo Văn Vũ: "Tự mày chọn đi, ở lại với nó hay đi theo tao."

Trong ánh mắt ngạc nhiên của Ninh Ninh, Văn Vũ giẫy ra khỏi vòng tay cô, chạy về phía gã gầy.

"Văn Vũ." Ninh Ninh bắt lấy cánh tay thằng bé, "Cháu muốn đi đâu?"

Văn Vũ quay đầu, dùng một ánh mắt cực kỳ tội nghiệp nhìn cô, ngón tay nhỏ teo cuộn lại, níu lấy tay áo cô như móng vuốt của một con thú nhỏ, nắm chặt một lúc, rồi kiên quyết hất ra.

Nó cúi đầu lùi hai bước về phía gã gầy, hai tay sờ soạng tìm kiếm thứ gì đó trên người, phía sau bỗng truyền đến một tiếng: "Cầm lấy này."

Văn Vũ quay đầu, chậm rãi nhận lấy giấy bút mà gã gầy đưa tới, viết xoèn xoẹt một câu cho Ninh Ninh xem, câu đó là: "Cô nghèo quá, cháu không cần cô."

Ninh Ninh sững sờ, ngồi xồm xuống trước mặt thằng bé, nhìn thẳng vào nó, nghiêm túc nói: "Cô sẽ cố gắng kiếm tiền."

Văn Vũ lại viết: "Cô không có nhà."

"Cháu ngủ trong lòng cô cũng được mà." Ninh Ninh dang tay ra, "Cô là giường của cháu, là chăn của cháu đấy thôi."

Tay Văn Vũ rất run, hàng chữ càng lúc càng nguệch ngoạc: "Cô rất nóng tính! Cháu ghét cô!"

"Cô sẽ sửa." Ninh Ninh dịu dàng cười, "Cô sẽ vì cháu mà trở thành một người thật tốt, thật tốt, cô sẽ trở thành người mà cháu thích."

Văn Vũ ngơ ngác nhìn cô một lúc lâu, sau đó đột nhiên ném giấy bút, đôi tay vươn tới đẩy cô đi, nó cứ đẩy mãi, đẩy mãi, tựa như muốn đẩy cô ra khỏi thế giới của mình, đẩy cô xa khỏi nơi mà nó đang đứng.

Ninh Ninh không để ý, bị đẩy loạng choạng rồi ngã ngổ ra đất, Văn Vũ lại xoay người chạy về phía gã gầy, cuối cùng quay lại liếc Ninh Ninh một cái, sau đó nắm tay gã gầy đi ra cửa.

"Văn Vũ! Văn Vũ!" Ninh Ninh ở sau lưng gọi thằng bé mấy tiếng, nó không dừng lại, Ninh Ninh ngậy ra một chốc rồi đi theo sau bọn họ, vừa đi được vài bước đã bị đầu bếp Trần giữ lại, anh ta hạ giọng bảo cô: "Thế này là vừa đẹp quá còn gì? Để thằng nhóc quái vật đó đi đi, ai cũng sợ nó hết đó."

Ninh Ninh giãy khỏi tay anh ta, tiếp tục bước về phía trước, chưa được mấy bước, cánh tay lại bị kéo lại, cô quay đầu, vẻ mặt quái lạ hỏi: "Ninh Ngọc Nhân, người khác thì chẳng có cách nào, nhưng ba chúng ta ở chung một phòng, thằng bé là người thế nào, chẳng lẽ cô còn không rõ?"

Ninh Ngọc Nhân im lặng một lát, ngẩng đầu nói với cô: "Chính vì ba chúng ta ở chung một phòng, nên tôi mới khuyên cô... Để thằng bé đi đi."

Ninh Ninh sững sờ: "Ý cô là sao?"

"Tối hôm đó... Chính là buổi tối trước hôm Mộc Dung xảy ra chuyện, tôi thấy thằng bé đi ra ngoài." Ninh Ngọc Nhân nhỏ giọng nói với cô, "Chắc chắn là không phải đi vệ sinh, vì nó đi rất lâu. Việc này tôi không nói cho người khác, sợ sẽ mang đến rắc rối cho mấy người, nhưng... Đầu bếp Trần nói đúng đấy, hãy để thằng bé đi, ai cũng sợ thằng bé, tôi cũng vậy."

Nói tới đây, cô ta đột nhiên nhìn Ninh Ninh chăm chăm, nói: "Còn cô? Cô không sợ nó chút nào sao?"

"Sao tôi lại sợ nó chứ?" Ninh Ninh cười cay đắng, nói, "Mỗi lần nhìn thấy nó, tôi lại nhớ tới chính mình."

Nỗi khổ khi phải hứng chịu những lời đồn vô cớ, nỗi khổ khi bị người ta xa lánh, nỗi khổ khi không thể chia sẻ cùng ai, nỗi khổ khi tự ghét bỏ chính mình, nỗi khổ khi thiếu chút nữa biến thành một con quái vật thực sự... Cô đều hiểu.

Vì thế cô lại lần nữa giẫy khỏi tay Ninh Ngọc Nhân, đi theo hai người phía trước, lúc đầu cô còn không ngừng gọi tên Văn Vũ, sau đó dứt khoát không gọi nữa, cứ thế lẳng lẳng đi theo bọn họ, như một con chó già bị chủ nhân vứt bỏ, nhưng lại không rời xa người chủ của mình.

Ngoài cửa, mùa đông đã đến từ lâu, tuyết rơi dồn dập, phủ một bức màn trắng xóa lên cả con đường. Trên đường chỉ lác đác vài người, đi mãi đi mãi, dần dần chỉ còn lại gã gầy, Văn Vũ cùng Ninh Ninh, ba người trước trước sau sau giẫm trên mặt tuyết, phát ra tiếng lạo xạo.

Một cơn gió lạnh thổi qua, Ninh Ninh bỗng nhiên che miệng ho sù sụ.

Văn Vũ đang đi đằng trước thì chững lại, sau đó lại bước tiếp.

"Cô không tin những gì họ nói." Ninh Ninh thét lên sau lưng thằng bé, "Cháu không phải quái vật."

Bước chân Văn Vũ hơi chậm lại.

"Vậy nên cháu đừng lo lắng, cũng đừng buồn lòng." Ninh Ninh tiếp tục nói, "Dù thế giới này thay đổi ra sao, ít nhất cô sẽ luôn đứng về phía cháu."

Thằng bé chững lại một lát, đột nhiên bước nhanh hơn, cố gắng bỏ cô lại thật xa phía sau, và bỏ lại cả giọng nói của cô thật xa phía sau.

"Văn Vũ! Văn Vũ yêu dấu! Bé cưng Văn Vũ!" Mỗi một tiếng gọi, giọng Ninh Ninh càng hèn mọn một chút, cuối cùng thậm chí mang vẻ van nài, "Về nhà với cô đi!"

Bóng lưng Văn Vũ trông rất thờ ơ, nhưng nếu vòng đến trước mặt thằng bé, sẽ phát hiện nó đã khóc đến lem nhem mặt mày.

Ninh Ninh cũng khóc, lúc khóc, một tờ giấy rơi ra từ túi của gã gầy, bị gió thổi bạt đi, bốp một tiếng đập vào mặt cô, giống như một cái tát vang dội.

Đánh hay lắm. Cô nghĩ thầm, cõi đời này luôn là như thế, mỗi khi cô cho rằng mình rất cuộc sắp nhận được thứ gì đó, nó lại cho cô một cái tát vang dội.

Cô đứng trên tuyết khóc một trận, sau đó xoay người, bước chân tập tễnh đi về khách sạn, trên người không có khăn giấy, cô lấy luôn tờ giấy trong tay lau nước mắt và nước mũi, một mặt giấy không đủ, cô mở ra định dùng tiếp mặt kia, cuối cùng ớ một tiếng, đôi mắt nhìn chăm chăm vào bức tranh.

Lúc này có hai người chạy tới từ phía đối diện, một người là Trần Quan Triều, người còn lại là Ninh Ngọc Nhân.

"Cô không sao chứ!" Trần Quan Triều chạy tới nhanh như chớp, anh ta nhìn Ninh Ninh từ trên xuống dưới một lượt như người mất của tìm lại được đồ của mình, sau khi xác định cô không có việc gì, mới thở phào một hơi, "Không sao là tốt rồi, vừa rồi thật nguy hiểm quá."

"Làm sao vậy?" Ninh Ninh ngờ vực nhìn anh ta.

"Cảnh sát tìm được nhân chứng rồi." Ninh Ngọc Nhân nói, "Tối hôm xảy ra chuyện, có một người đàn ông lén lút trèo tường ra khỏi rạp hát, giờ họ đang hoài nghi gã chính là thủ phạm giết người."

"Chân dung cũng vẽ ra rồi, nhưng chỉ có bóng lưng thôi, họ đang hỏi chúng ta đã từng gặp người này chưa." Trần Quan Triều đưa cô một tờ giấy, "Cô xem xem gã là ai."

Ninh Ninh nhận lấy tờ giấy từ tay anh ta, trên đó là một bức tranh, trong đêm đen, một bóng người cao gầy đang leo xuống từ bức tường của

rạp hát.

Chỉ nhìn thoáng qua, cô vội mở trang giấy còn lại trong tay, trên tờ giấy dính nước mắt và nước mũi của cô là bức tranh của Văn Vũ, vẽ một người mập mạp trong bộ đồ đầu bếp, nửa người trên ở trong nồi, nửa người dưới đứng trên mặt đất, một bóng người cao gầy đứng phía sau, hai tay vẫn giữ tư thế đẩy người.

Hai bức tranh đặt cùng một chỗ, khi hai bóng lưng cực kỳ tương tự chồng lên nhau, Ninh Ninh bỗng hiểu ra rất nhiều điều.

Cô hiểu ra vì sao cô giáo dạy văn muốn cô xem những bức tranh.

Cô hiểu ra vì sao cô giáo dạy văn chết.

Cô hiểu ra vì sao gã gầy khăng khăng muốn cướp Văn Vũ từ tay cô.

Cô hiểu ra vì sao Văn Vũ đẩy cô đi.

Tấm poster trên cửa rạp chiếu phim hiện lên trước mắt cô.

Trên poster là một vũng lầy đen, Văn Vũ đứng giữa vũng lầy, rõ ràng quanh đó có rất nhiều người, nhưng bọn họ đều trở mắt nhìn nó lún xuống, nó cũng không cầu cứu bất kỳ ai, cứ im lặng để chính mình chìm dần như vậy.

Đứa trẻ bị bỏ rơi - giây phút cuối cùng, nó vốn có thể cầu cứu, nhưng cuối cùng nó vẫn từ bỏ chính mình, chỉ để một người khác được sống tiếp.

"Văn Vũ!" Ninh Ninh đột ngột quay đầu, nước mắt tuôn trào, cô đón lấy gió tuyết mà chạy, đuổi theo hướng hai người vừa đi.

TÔI TỪNG XUYÊN QUA BỘ PHIM NÀY

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 31: U Hồn Thực Sự

Trên nền tuyết nho nhỏ, in lại dấu chân nho nhỏ.

"Tao không muốn giết mẹ mày." Gã gầy thở ra một làn hơi trắng, "Nhưng nó mượn tiền tao mãi không trả, tao quỳ xuống cầu xin nó, thế mà nó còn cười nhạo tao, lúc đó tao giận quá mất khôn, đẩy nó từ trên lầu xuống."

Nói xong, gã cúi đầu nhìn Văn Vũ: "Những việc đó mày đều thấy cả đúng không?"

Văn Vũ lắc đầu.

Nó chẳng nhìn thấy gì hết, lúc mẹ từ trên lầu rơi xuống, trong đầu nó trống rỗng, căn bản không phát hiện ra trên lầu còn một người khác.

"Đến nước này rồi, mày còn gạt tao làm gì." Gã gầy cười hềnh hếch như bị điên, "Nếu không phải mày bắt đầu nghi ngờ, thì sao không ăn gói kẹo kia mà lại đưa cho bác cả?"

Từ khi tận mắt thấy mẹ chết, Văn Vũ không thể cất tiếng được nữa, vì thế nó không có cách nào nói với gã rằng, tuy nhà bác cả đối xử tệ bạc với nó, nó vẫn rất biết ơn họ đã cứu mang nó, cho nên khi nhận được gói kẹo được đóng gói đẹp đẽ kia, phản ứng đầu tiên của nó chính là chia sẻ với bọn họ. Chỉ có điều khi bác cả cầm gói kẹo, lại không muốn chia sẻ với nó, chỉ ăn cùng gia đình bác ta.

Kết quả là bọn họ ngộ độc thức ăn, còn nó thì không.

"Tao không định giết bác cả, tao không muốn giết cả nhà bác cả." Gã gầy ở bên cạnh lẩm bẩm, "Mày biết không, từ ngày nhận được tin họ chết, tao chưa từng có một giấc ngủ yên, ban đêm chỉ hơi có tiếng gió thổi cỏ lay, tao sẽ bật dậy khỏi giường, sợ cảnh sát tới bắt tao..."

Gã sống không yên lành, Văn Vũ lại càng chật vật.

Bị người ta rắp tâm tung tin đồn xấu một cách trắng trợn, cái tiếng quái vật của nó đã truyền đi khắp chốn, không một ai dám nhận nuôi nó, chỉ có gã gầy miễn cưỡng cưu mang nó.

Nhưng Văn Vũ không muốn liên lụy đến gã gầy.

Khi đó nó thật sự cho rằng mình là quái vật, nó ở chỗ nào, chỗ đó sẽ xảy ra chuyện, nó yêu ai, người đó sẽ gặp xui xẻo. Vì thế nó từ chối lòng tốt của gã gầy, mang theo chút đồ đạc ít ỏi của mình, len lén lên tàu, định bụng rời khỏi nơi này, đi đến một nơi bất kỳ nào đó.

"Thế mà mày chạy trốn!" Gã gầy đột ngột đánh mạnh vào đầu Văn Vũ, "Đúng vào lúc đó thì mày chạy trốn! Mày có biết khi ấy tao sợ thế nào không hả, tao còn làm gì được nữa? Chỉ còn nước bỏ việc, bỏ cả người yêu, trốn chạy tới nơi khác như con chó mất nhà, vì tao sợ bị mày tố cáo!"

Văn Vũ lặng im ôm đầu, gã là con chó mất nhà, nó cũng có khác gì đâu, cảnh vật bên ngoài cửa sổ càng lúc càng xa lạ, con tàu này sẽ đi tới đâu? Nó sẽ xuống ở nơi nào? Xuống tàu rồi biết tìm ai? Một tờ báo, một cái tên, một lời hứa hiện lên trong đầu nó.

Nó xuống tàu, viết tên rạp hát Hoa Lan lên vở, vừa đi đường vừa hỏi, cuối cùng cũng tới được cửa rạp hát. Nó tới tìm cô làm gì? Thật ra lúc đó nó cũng chưa nghĩ ra, nó thậm chí hơi sợ hãi, sợ cô vừa thấy nó sẽ đuổi nó đi...

Cô từ rạp hát bước ra, sắc mặt u ám, bước chân chông chênh phiêu dang như một u hồn đang đi dưới nắng.

"... Cháu đến không đúng lúc rồi." Cô cười bảo nó, "Tôi vừa mới giết người chưa thành, sắp bị bắt đây."

Nó sững ra, lúc cô bị người ta bắt đi, nó đuổi theo, sau đó nghe thấy tiếng tranh cãi giữa đạo diễn và Trần Quan Triều, nghe thấy đạo diễn chỉ trích cô là một nữ diễn viên có khuyết điểm chí mạng, hoàn toàn không biết thế nào là yêu.

"Tôi từng có rồi." Cô cười, một nụ cười héo rụi, hoàn toàn không còn sức sống, "Tôi từng yêu rồi..."

Khoảnh khắc đó, Văn Vũ suýt thì bật khóc.

Bởi vì nó cũng giống như cô, nó cũng từng có, nó cũng từng yêu, những người yêu thương nó, những người nó yêu, đều đã rời bỏ nó, đi xa mãi mãi.

"Cô ấy cũng đáng thương như mình." Văn Vũ nhìn cô, tự nhủ, "Mình phải giúp cô ấy."

"Nhưng may thay là ông trời vẫn đứng về phía tao, không ngờ tao lại tình cờ trông thấy mày trên đường." Gã gầy thở dài, "Trước đây tao còn không chắc lắm, nhưng thấy mày vừa thấy tao đã chạy, tao biết... Những chuyện tao làm, mày đều biết cả rồi."

... Nó chạy chỉ vì sợ, nhưng không phải sợ gã, mà là sợ quá khứ nó thấy được ở gã. Nhưng Văn Vũ biết rằng, cho dù chính nó nói được đi chăng nữa, gã cũng không nghe, bởi vì từ lần đầu tiên giết người, gã đã rơi vào một vòng luẩn quẩn đáng sợ - để che giấu cái xác đầu tiên, gã bắt đầu tạo ra nhiều cái xác hơn.

Người đầu tiên mất mạng là đầu bếp Tào, tuy ông ta ăn nói hơi cay nghiệt, nhưng thật ra rất thích Văn Vũ, bốn món ăn vẫn thấy chưa đủ, ông ta lại vào bếp làm thêm đồ ăn, Văn Vũ không muốn ngồi một mình nên vào theo để phụ một tay, từ xa đã thấy một bóng lưng lén vào phòng bếp, nó đến gần hơn thì thấy bóng người đó đã tới sau lưng đầu bếp Tào, đây đầu bếp Tào đã say bí tỉ vào chảo dầu đang sôi sùng sục.

Ngọn lửa bùng lên, kẻ giết đầu bếp Tào đang phóng hỏa trong phòng bếp.

Văn Vũ quá sợ hãi, nó chạy trốn, núp trong một góc không ai có thể tìm thấy, tới khi bóng dáng Ninh Ninh xuất hiện bên ngoài căn nhà hoang tàn, nó mới dám chạy tới ôm cô.

Nó muốn nói cho cô biết gì đó, nhưng vừa ngước mắt đã thấy trong đám người vây quanh đồng hoang tàn có một bóng lưng cực kỳ quen mắt, gã đứng ngay gần bọn họ, bỗng chốc, nó ôm chặt Ninh Ninh vào ngực, không dám làm gì nữa.

"Ta đâu có định giết thằng đầu bếp đó, chỉ định tạo ra một vụ hoả hoạn thiêu chết mày, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, nhờ thằng đó dập lửa được, hoặc biết đâu nó ôm mày chạy thoát thì biết làm sao, nên cứ giết đi cho chắc." Gã gầy nói bằng giọng rất bất đắc dĩ, thậm chí có cảm giác như gã đã giết nhiều người tới mức không còn cảm giác gì nữa, "Nhưng số mày hên thật, thế mà vẫn không chết, còn vẽ lại hình dáng tao cho mục giáo viên dạy văn kia xem."

Thật ra Văn Vũ không nhìn thấy mặt gã, chỉ thấy một bóng lưng, nó cảm thấy bóng lưng đó rất quen mắt, nhưng lại không xác định được là ai, cho nên nó cố gắng vẽ lại bóng lưng đó, vẽ hết bức này tới bức khác, sau đó chọn bức vẽ đẹp nhất và giống nhất, đưa cho người nhận nuôi nó lúc bấy giờ.

Cô giáo dạy văn sợ tới mức đánh rơi quả quýt trong tay, bà dùng ánh mắt khác thường nhìn Văn Vũ: "Đây là cái gì?"

"Là người xấu." Văn Vũ viết lên giấy, "Là ông ấy đấy."

Tối hôm đó, cô giáo dạy văn thức trắng đêm, chong đèn bàn trong thư phòng xem bức tranh đó. Sáng sớm hôm sau, bà làm cho nó một bữa ăn ngon, sau đó cất bút mới, vở mới... mà bà mua cho nó khi trước vào cặp sách, đeo lên vai nó, dắt tay nó đi ra cửa.

Đó là con đường dẫn về rạp hát Hoa Lan.

"Việc này quá đáng sợ, cô lớn tuổi quá rồi, không muốn tham gia vào, cũng không dám chọc vào." Trên đường, cô giáo dạy văn nói với nó, "Cô cất bức tranh đó vào cặp của con rồi, con mang về đi, cảm thấy ai đáng tin thì cho họ xem nhé."

Trên thế giới này, người đáng tin nhất chính là Ninh Ninh.

Nhưng nó làm sao dám cho Ninh Ninh xem?

Bởi vì cô giáo dạy văn chết rồi, nói là chẳng may ngã xuống nước chết đuối, nhưng nó biết chuyện không đơn giản như thế, bởi vì gã gầy lại xuất hiện, gã đi vào rạp hát, lảng vảng lượn lờ khắp trong và ngoài rạp hát như một u hồn, hễ gặp ai cũng nó là quái vật, rồi lén lút tới tìm nó, thấp giọng hỏi nó: "Ngoài cô giáo dạy văn, mà còn cho ai xem tranh nữa không?"

Văn Vũ lắc đầu, tỏ vẻ chưa cho bất kỳ ai xem.

Không chỉ có thế, để bảo vệ những người khác trong rạp hát, nó bắt đầu tự nhốt mình trong hầm, hết sức tránh tiếp xúc với mọi người, để mọi người khỏi bị gã gầy theo dõi. Người nó nên rời xa nhất chính là Ninh Ninh! Nhưng nó luôn không khống chế được bản thân, mỗi khi nhìn thấy

cô, nó lại không tìm nổi mà nhào vào lòng cô, khát khao vòng tay che chở, khát khao sự ấm áp, khát khao tình yêu của cô.

Nhưng nó không thể tiếp tục như vậy được nữa.

Bởi vì cô kiều nữ cũng chết rồi.

"Tao giết bao nhiêu là người, mẹ mày, bác cả, thằng đầu bếp, mẹ giáo viên dạy văn, cuối cùng tao còn giết một diễn viên, ha ha, trên báo nói, cô ả còn là kiều nữ có chút danh tiếng đấy." Gã gầy lại cười ằng ặc một cách điên loạn, "Tao không phải một kẻ sát nhân, giết nhiều người như thế, cuối cùng cũng phải sợ chứ, cho nên chưa kịp xử lý thi thể đã bỏ chạy, kết quả rước đến bao nhiêu là cảnh sát... Việc này chẳng lẽ lại trách tao? Đâu phải lỗi của tao, đều là tại mẹ mày, đều là tại mày..."

Gã mang Văn Vũ lên một tòa nhà cao tầng, sau đó nghiêng người rút ra một con dao sáng loáng như tuyết, chỉ mũi dao về phía trước, nói: "Nhảy xuống đi, giống như mẹ mày ấy."

Văn Vũ nhìn gã rồi xoay người bước tới, tòa nhà cao vợi vợi, mặt đất thật xa, khi nhìn xuống, có cảm giác như cả người bị vùi trong một vũng lầy.

Nó chưa kiên cường đến mức có thể đối mặt với cái chết, chỉ thoáng nhìn xuống, đôi chân nó đã không nhịn được mà run lấy bầy, không nhịn được mà lùi về phía sau, không nhịn được bắt đầu chạy trốn, nhưng bị gã gầy ngăn lại.

"Sao thế?" Gã gầy hỏi, "Hối hận rồi à?"

Văn Vũ nhìn gã, cơ thể nhỏ bé không ngừng run rẩy.

"Tao biết, tao hiểu mà, tao cũng hối hận, tao không nên giết mẹ mày, việc này vì sao... vì sao một khi bắt đầu là không ngừng lại được?" Gã gầy

run run môi nói, "Tao xin lỗi, tao không muốn giết mày, nhưng tao sợ lắm, sợ mày nói ra chuyện này, nói ra những chuyện này."

Gã bật khóc, vừa khóc, vừa dùng con dao ép Văn Vũ về phía rìa tòa nhà.

Chân đã dẫm đến mép tòa nhà, Văn Vũ cúi đầu nhìn mặt đất, nghĩ thầm: Hình ảnh cuối cùng mẹ nhìn thấy cũng là thế này sao? Hay là mẹ nhìn thấy con ở phía dưới?

Sau đó, nó thấy cô.

Cô đuổi theo dấu chân trên tuyết, chạy về phía tòa nhà như một người điên, bóng đêm quá mịt mù, ánh đèn gần đó không chiếu rõ mặt cô, chỉ có âm thanh từ xa vọng tới, cổ họng đã kêu gào phát rách, mang theo âm khàn đục, mang theo tiếng nghẹn ngào, mang theo đau đớn: "Văn Vũ!"

Nước mắt Văn Vũ trào ra.

Cô muốn đóng phim cơ mà? Không phải cô muốn đóng vai Bóng Ma ư? Không phải cô muốn diễn hí khúc sao? Gào hồng giọng rồi, cô biết làm thế nào? Rõ ràng cô là một người trưởng thành, vì sao không biết chăm sóc bản thân chút nào thế?

"Văn Tiểu Ninh?" Gã gầy cũng nghe thấy tiếng gọi của đối phương, gã đảo mắt nhìn xung quanh, hơi sửng sốt, "Sao nó lại đến đây?"

Thừa dịp gã không để ý, Văn Vũ nhanh chóng lách qua chân gã, nhưng chưa chạy được mấy bước, đã bị gã tóm tóc lôi lại.

"Mày đừng hòng chạy!" Hai mắt đỏ sọng, gã lôi xềnh xệch Văn Vũ đến rìa mái hiên.

Văn Vũ như một con cá bị người ta câu lên, dùng tất cả sức lực trong người, liều mạng giãy giụa, nhưng vẫn cách nó càng lúc càng gần.

Ánh trăng chiếu vào mặt nó, nó ngẩng đầu lên, đau đớn, không cam, bi thương, tuyệt vọng, nó mấp máy môi, nhưng không thốt được một tiếng, chỉ biết gào khóc trong lòng: "Con hối hận rồi, con không muốn chết, ít nhất... Ít nhất đừng để con chết trước mặt cô ấy, con không muốn cô ấy thấy xác của con, con không muốn cô ấy cũng đau lòng khổ sở giống như con..."

TÔI TỪNG XUYÊN QUA BỘ PHIM NÀY

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 32+1988

Thế giới này, đang ngăn cản cô cứu thằng bé.

Tuyết vẫn đang rơi, dần dần vùi lấp dấu chân trên mặt đất, Ninh Ninh vẫn mãi miết chạy, chạy đua cùng trận tuyết này.

Trần Quan Triều sau lưng chẳng những không giúp được gì, còn không ngừng kéo chân cô.

"Đủ rồi đó, cô đuổi theo có ích gì đâu?"

"Một người bình thường như cô thì sao đối phó với một tên giết người được?"

"Quay lại đi, báo cảnh sát, để cảnh sát tới bắt gã."

"Thằng bé đó quan trọng đến vậy à? Cô mới nuôi nó được bao lâu? Đã được ba tháng chưa? Ba tháng này, nó gây cho cô bao nhiêu rắc rối rồi hả?"

"Từ bỏ đi, đằng trước không có dấu chân nữa rồi, chúng ta mất dấu rồi."

Gió thổi tới, tuyết tấp tới, Ninh Ninh đứng trên mặt tuyết thở ra một làn hơi trắng.

Cõi đời này luôn là như thế, trả giá rất nhiều, nhưng chỉ hoài công vô ích. Cô luôn là như thế, rõ ràng biết sẽ hoài công vô ích, nhưng vẫn không

nhìn được muốn nỗ lực.

"Mình nhất định có thể tìm được, mình nhất định sẽ tìm được..." Cô đi khắp nơi như tự thôi miên mình, đột nhiên nâng tay, chiếc đèn pin trong tay chiếu vào một tòa nhà, vành mắt nóng lên, giọng run run, "Mình tìm được rồi..."

Đó là một tòa chung cư sắp hoàn thành, trên đó treo một tấm biểu ngữ, viết "Chào đón 1988, chào mừng 1988, chúc mừng 1988".

Trong nháy mắt đó, bên tai Ninh Ninh dường như vang lên lời của Văn Tiểu Ninh, vang lên tiếng gào thét của bà cụ hấp hối đã dùng mười lăm năm để chờ đợi một bộ phim: "1988! 1988!! 1988!!!"

Rõ ràng mọi chuyện đã thay đổi rất nhiều, hai người bọn họ vẫn trùng hợp đến cùng một chỗ, trùng hợp ở dưới ba con số 1988. Bỗng chốc, Ninh Ninh hơi hoảng hốt, cô rất cục là Ninh Ninh hay là Văn Tiểu Ninh? Cô rất cục có thay đổi nội dung của bộ phim không? Phải chăng cô chỉ giẫm theo những bước chân của Văn Tiểu Ninh, tiếp tục đi một vòng tròn?

Nhưng cô nhanh chóng nở nụ cười.

"Nếu trong thế giới giả tạo này, có một thứ là thật, đó chính là tình cảm của nó dành cho tôi..." Cô lẩm bẩm nói, "Không, là tình cảm của tôi dành cho nó."

Sau đó, cô kiên quyết chạy về phía tòa chung cư kia, vừa chạy vừa lớn tiếng gọi tên thằng bé: "Văn Vũ!!"

Tiếng gọi này xuyên thấu nền tuyết, xuyên thấu bầu trời đêm, xuyên thấu màn hình chiếu bóng.

Ninh Ninh không biết rằng, khi cô lựa chọn chạy về phía ba con số 1988, trong rạp chiếu phim Nhân Sinh vốn không có một bóng người, từng

đôi, từng đôi chân tiến vào, từng nhân viên bước tới, bọn họ đứng trước màn hình, đủ loại mặt nạ ngẩng nhìn màn hình trước mắt, nhìn bóng dáng đang dốc hết sức mà chạy trên màn hình.

Cùng lúc đó, trước cửa rạp, người gác cửa đang dựa vào tường yên tĩnh chợp mắt bỗng choàng mở mắt.

Ông ta quay đầu, nhìn tấm poster bên cạnh.

Không có gió, nhưng tấm poster lại rung lên phần phật, như đang bị một lực rất lớn xé ra, chữ viết trên đó cũng bắt đầu rung lên.

Tên bộ phim 'Đứa Trẻ Bị Bỏ Rơi' như một tảng đá đang chấn động không ngừng, dưới tảng đá, tên một bộ phim khác, một cái tên bốn chữ như mầm cây liễu mạng muốn trồi lên từ mặt đất!

"Dừng tay!" Ninh Ninh chạy lên sân thượng, gã gầy đối diện quay đầu lại, cô cố rặn ra một nụ cười: "Anh hai, anh đang làm gì thế?"

Gã gầy nhìn cô từ xa, ánh mắt đen tối khó bề phân biệt.

Ninh Ninh vừa tức giận vừa căm phẫn, lại không dám bộc lộ ra, cô dùng toàn bộ diễn xuất của mình, vẽ mặt thành khẩn, lòng không khúc mắc, tươi cười bước về phía gã, một bên vươn bàn tay về phía Văn Vũ, một bên nói với giọng hỏi han việc nhà: "Thằng nhóc này chọc giận anh hai à?"

Gã gầy giơ con dao lên, lạnh lùng nói: "Lùi lại!"

Bàn tay đang vươn tới lập tức giơ lên cao, từ đầu ngón tay bắt đầu không kiềm chế được mà run rẩy, cô cố nén nỗi sợ hãi và thôi thúc chạy trốn trong lòng, nỗ lực duy trì nụ cười, lọt vào trong mắt người khác lại giống như hèn mọn van nài: "Anh hai, anh đừng tức giận, nó chỉ là một đứa câm, là một gánh nặng, nếu anh không thích, em sẽ dẫn nó về, để khỏi liên lụy... Á!"

Ninh Ninh hét lên một tiếng, nắm tay phải lùi lại vài bước, máu trào ra từ kẽ ngón tay cô.

Máu từ con dao nhỏ xuống, gã gầy nắm chuôi dao, nhìn cô bằng ánh mắt cực kỳ chết lặng, giống như khi này không phải gã vừa đâm em gái ruột của mình, mà là một người xa lạ, một kẻ đã chết, một con hình nộm.

Đánh vào tình thân không có hiệu quả đối với loại người này. Ninh Ninh nhìn gã, vẻ mặt dần trở nên dữ tợn, cô gào lên với gã, trút ra hết nỗi sợ hãi và phẫn nộ trong lòng: "Giết nó thì anh có thể chạy đi đâu! Tôi biết trông anh thế nào, tôi biết tên tuổi anh, tôi biết hết đó! Tôi sẽ khai báo hết với cảnh sát!"

Gã gầy lúc này mới có phản ứng, mí mắt gã run lên, gã cũng gào lên đầy sợ hãi và phẫn nộ như cô: "Tao mới là anh trai của mày! Mày không thể làm thế với tao được!"

"Thả nó ra!" Ninh Ninh chỉ vào Văn Vũ, nói, "Thả nó ra! Anh mới là anh trai tôi!"

Gã gầy nhìn Văn Vũ rồi lại quay qua nhìn cô, vẻ mặt hơi do dự, dường như đã bị cô thuyết phục, gã thoáng suy nghĩ một lát rồi nhìn cô chòng chọc: "... Thả nó ra thì mày có giữ bí mật cho tao không? Chỉ cần mày nói là hôm nay không hề gặp tao."

"Được! Được!!" Ninh Ninh vội vàng trả lời, lúc này dù gã có yêu cầu gì, cô sẽ đều đồng ý.

Gã gầy gật gật đầu, kéo Văn Vũ bước về phía cô.

Trái tim treo ngược của Ninh Ninh giờ mới được hạ xuống, một nửa sự chú ý của cô đều tập trung vào Văn Vũ, ồ? Thăng bé sao vậy? Vì sao cứ khóc mãi, lắc đầu nguầy nguậy với cô?

Phụt một tiếng -

Con dao đâm vào bụng Ninh Ninh.

"... Mà ý tưởng tao sẽ tin lời dối trá của mày à?" Gương mặt của gã gầy gầy trong gang tấc, gã nắm chuôi dao, rút ra, lại đâm phập vào, liên tục nhiều lần, cho tới khi Ninh Ninh mềm nhũn ngã xuống đất.

Văn Vũ òa khóc trong yên lặng, vùng ra khỏi tay gã, bổ nhào vào người Ninh Ninh.

Gã gầy lui về phía sau hai bước, giơ tay xoa xoa mặt, nhẹ nhõm nở nụ cười.

Một kẻ chỉ vì hoài nghi cháu trai thấy mình giết người liền lập tức muốn giết người diệt khẩu, một kẻ chỉ vì hoài nghi một người xa lạ xem tranh xong sẽ nhận ra gã, liền giết người diệt khẩu, làm sao có thể tin lời Ninh Ninh.

"Em gái à, anh cũng không muốn thế đâu." Gã cúi đầu nhìn Ninh Ninh trong vũng máu, lẩm bẫm nói, "Ai bảo mày muốn tố cáo anh."

Sau đó gã nghiêng đầu, nhìn về phía Văn Vũ: "Giờ thì đến lượt mày."

Văn Vũ bỗng nhiên chẳng cảm nhận được gì nữa, nó không ngừng khóc, không ngừng đẩy cơ thể Ninh Ninh, bất chấp gã gầy phía sau, bất chấp con dao trong tay gã.

Một tiếng thét chói tai truyền đến từ bên cạnh, gã gầy dừng sững lại, quay đầu, thấy Trần Quan Triều cùng Ninh Ngọc Nhân đứng ở cửa cầu thang, Ninh Ngọc Nhân bị tình cảnh trước mắt dọa cho run chân, ngời bệt ra đất, Trần Quan Triều kéo mãi cũng không nâng cô dậy được.

"Lại thêm hai đứa nữa à." Giọng gã gầy có phần xót xa, không biết là xót xa cho bọn họ, hay là xót xa cho chính mình vì đang từng bước trở thành một kẻ giết người hàng loạt.

"Cứu tôi với, cứu tôi với!" Thấy gã tiến về phía mình, Ninh Ngọc Nhân ôm lấy cánh tay Trần Quan Triều, liều mạng bò lên người anh ta như loài dây tơ hồng*.

* loài thực vật sống ăn bám (ký sinh) trên nhiều loại cây khác có màu vàng, da cam hay đỏ (ít khi thấy loài có màu xanh lục), thân cây mỏng và dường như không có lá. (theo wiki)

Trần Quan Triều nhìn con dao hoen máu trong tay gã, tầm mắt lướt qua gã, nhìn về phía Ninh Ninh đang nằm sấp trong vũng máu, cô chảy nhiều máu đến thế, lại không động đậy, trông như đã chết.

"Văn Tiểu Ninh!!" Anh ta không cam lòng hô to, trong ánh mắt tràn đầy đau đớn khi thấy một tác phẩm nghệ thuật quý giá bị phá hỏng, gọi liên mấy tiếng, cô đều không có phản ứng, cuối cùng gã gầy cười nhạt một tiếng, nói: "Mày là bạn trai của nó à? Đừng gọi nữa, nó chết rồi."

"Cô ấy chết rồi ư..." Trần Quan Triều lẩm bẩm một tiếng, đột ngột cúi đầu nhìn Ninh Ngọc Nhân đang nằm nhoài bên chân mình.

Trong khoảnh khắc ánh mắt giao nhau, Ninh Ngọc Nhân thấy được ý muốn rút lui, sự áy náy, và cả sự dửng dưng trong mắt anh ta.

Động lực để anh ta đuổi theo tới tận nơi này, là sự chấp nhất đối với Ninh Ninh, hoặc nên nói là chấp nhất đối với Bóng Ma, chứ không phải đối với Ninh Ngọc Nhân.

"... Xin lỗi." Anh ta đột ngột gỡ tay Ninh Ngọc Nhân ra, sau đó vội vã xoay người, bóng dáng nhanh chóng biến mất sau cửa cầu thang.

Ninh Ngọc Nhân ngơ ngác nhìn bóng lưng anh ta, cô cúi đầu, ôm mặt òa khóc.

"Khốn kiếp!" Gã gầy đuổi theo Trần Quan Triều vài bước, lại quay về, mặt mày hung ác nói với Ninh Ngọc Nhân, "Xử lý mày trước rồi tính sau!"

Nghe thấy câu nói này, Ninh Ninh đang nằm trong vũng máu yếu ớt hé mí mắt.

Mẹ...

Cô giãy giụa muốn đứng lên, nhưng vừa nâng người dậy một chút lại ngã xuống, Văn Vũ bên cạnh nhìn cô, lại nhìn Ninh Ngọc Nhân phía đối diện, thằng bé đột ngột đứng dậy chạy về phía đó, cánh tay nhỏ bé dang ra, ôm lấy chân gã gầy, vì sợ hãi mà vừa ôm được gã, nó lập tức nhắm mắt lại, sau đó run lẩy bẩy trong yên lặng.

"Sao thế?" Gã gầy cúi đầu, cười gằn nói, "Mày muốn chết trước phải không? Được rồi, tao chiều ý mày!"

Dứt lời, gã túm tóc nó, kéo xềnh xệch về phía sân thượng.

Văn Vũ...

Ninh Ninh gắng gượng đứng dậy, bóng dáng gã gầy phản chiếu trong mắt cô, lần đầu tiên trong đời cô cảm hận một người đến vậy. Nỗi cảm hận này truyền sức mạnh cho cô đứng vững, bước tới, nhưng như thế chưa đủ, vẫn chưa đủ...

"Ninh Nhi... Khúc Ninh Nhi!!" Cô hét gọi trong lòng, "Ra ngoài đi! Hãy giúp tôi! Ra ngoài đi! Thân thể này là của cô đấy! Cô ra đi! Ra mà lấy nó đi!"

... Chết tiệt, thời khắc then chốt như vậy, cô ta lại không chịu xuất hiện!!

Chỉ có thể dựa vào chính cô thôi!

Cô cắn răng lao về phía gã gầy, gã gầy nghe thấy tiếng động phía sau, xoay người lại, bị cô nhào vào ngực, sau đó cô dốc sức ôm chặt lấy eo gã.

"Mày muốn làm gì hả?" Gã gầy bị cô đẩy lùi hai bước, nhìn rìa sân thượng chỉ còn cách gã hai bước chân, gã hoảng sợ quay đầu, con dao điên cuồng đâm vào lưng cô, "Buông ra! Buông ra! Mau buông tao ra!"

"... A a a a a a!!" Ninh Ninh liều chết không chịu buông tay, cô nén chịu cơn đau, gào khàn cả giọng, chỉ vì - để cho một người khác được sống!

Nghe thấy tiếng gào này, Trần Quan Triều đã chạy xuống con đường bên dưới tòa nhà quay phắt lại.

Anh ta thấy cô ôm chặt gã gầy, dũng cảm rơi xuống như một ngôi sao băng.

Hình ảnh đó đập mạnh vào mắt Trần Quan Triều, anh ta đứng ngậy ra như phỗng trên mặt đất, mãi lâu sau mới đột ngột hét lên: "Tôi hiểu rồi, tôi hiểu rồi!!"

Sau đó, anh ta sờ soạng khắp người, lục lọi tất cả túi quần túi áo, chỉ lấy ra bút nhưng không tìm được vở, vì thế móc ra hai tấm chân dung, là bức vẽ chính diện gã gầy lúc giết người, anh ta ngồi luôn xuống ven đường, kê giấy lên đùi, bắt đầu mài miết viết một bộ 'Bóng Ma Rạp Hát' mới.

Trời đã sáng.

Tia nắng đầu tiên của năm 1988 phá vỡ tầng mây, rọi vào ba con số 1988 trên tấm biểu ngữ, rọi vào những dòng chữ đang tuôn chảy từ tay anh ta, cũng rọi vào gương mặt thoi thóp của Ninh Ninh.

Vang lên cùng lúc với tia nắng sớm, là tiếng khóc của một đứa trẻ.

Văn Vũ cuống cuống lao xuống lầu, chạy tới bên cô, khóc tới mức cả khuôn mặt đều nhăn nhúm lại, nó mấp máy môi, dùng chất giọng không biết là ghen ngào hay trúc trắc gào lên: "Cô Tiểu Ninh."

Bởi vì gã gầy tiếp đất trước, nên Ninh Ninh vẫn thoi thóp một hơi, cô chậm chạp quay đầu: "Giọng cháu nghe hay quá."

Giống như lần đầu tiên cô nghe được ở rạp chiếu phim Nhân Sinh, êm tai như dàn đồng ca nhà thờ, thuần khiết như đàn bồ câu tung cánh trên giáo đường.

"Cháu xin lỗi..." Thăng bé vươn bàn tay nhỏ, vuốt ve gò má dính máu của cô, nức nở nói, "Nếu không có cháu..."

"... Trước khi gặp cháu, cô vẫn luôn là một u hồn." Ninh Ninh mỉm cười, "Có cháu, cô mới sống lại, cho nên cô..."

Lời tác giả: Tiểu kịch trường

Ninh Ninh: Ấy da, hôm nay hình như lại phải ngoẻo rồi.

A Hạ: Vớ vẩn, cô chỉ biến về bệ đá cổ* thôi.

Trần Quan Triều: Ấy da, hình như hôm nay lại bị mất fan.

A Hạ: Nói bậy, ông thì làm gì có fan!

Văn Vũ: Ấy da, sao bảo sẽ có đường mà.

A Hạ: Có đường ngay!!!

* Zinny: thật ra đoạn này là 回城, tức là 'trở về thành', mình nghĩ đây là thuật ngữ trong game chỉ việc nhân vật bị chết và hồi sinh (mà hổng biết game gì, vì mình không chơi mấy game của Trung), nhưng mà trong game Liên Minh Huyền Thoại thì sau mỗi lần chết đi, nhân vật sẽ hồi sinh ở bệ đá cổ :V nên mình để là bệ đá cổ nha =)) Hãy thông cảm cho đũa cuồng LOL này =))

TÔI TỪNG XUYÊN QUA BỘ PHIM NÀY

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Bóng Ma Rạp Hát

"Cô sao thế?" Trần Quan Triều lúc này bỗng nhiên chạy tới, tóc tai bù xù, xem chừng là bị anh ta cào loạn lên. Anh ta bình thường luôn ăn vận chỉnh chu, tình huống này xuất hiện chỉ có một lý do - lại đánh mất cảm hứng, hoặc là bí lời thoại rồi.

Không chờ anh ta hỏi được đáp án, Ninh Ngọc Nhân bỗng từ bên cạnh xông tới, đẩy ngã anh ta, anh ta bò dậy, cô sẽ lại đẩy một lần.

"Cô làm gì thế hả?" Trần Quan Triều ngồi dưới đất, bực bội quát cô.

"Lúc này, anh đừng quan tâm đến bộ phim của anh nữa được không!" Ninh Ngọc Nhân tóc mai tán loạn, cô dang hai cánh tay, khóc lóc đứng chắn trước mặt Ninh Ninh và Văn Vũ.

"Con người ai cũng sẽ chết!" Trần Quan Triều giơ tờ giấy trong tay, vẻ mặt cuồng nhiệt như kẻ tử vì đạo, "Chỉ có Bóng Ma có thể vĩnh hằng!"

Ninh Ngọc Nhân giật lấy trang giấy chi chít chữ trong tay anh ta, ném xuống đất, hai chân giẫm lấy giẫm để. Trần Quan Triều hét lên một tiếng, vồ tới bảo vệ kịch bản của anh ta.

Trong lúc bọn họ giành giết nhau, Văn Vũ cúi người, ghé tai vào bên môi Ninh Ninh.

Ninh Ninh chậm chạp mấp máy môi, trong lòng chửi ầm lên: Hai cái con người kia, yên tĩnh một chút cho tôi nhờ!! Để tôi nói nốt một câu không được à!!

Trước mắt chập chờn biến thành màu đen, Văn Vũ ở ngay trước mắt cô, cô lại dần dần không thấy rõ mặt thằng bé, cô vừa cuống quít vừa sợ hãi nói với thằng bé một câu...

"Cô không hối hận!"

Ly đồ uống trong tay đổ nghiêng trên mặt đất, nước trái cây chảy ra thành vũng dưới chân cô.

Ninh Ninh đứng giữa phòng chiếu, sững sờ nhìn màn hình chiếu bóng lớn trước mặt.

"... Ôi!" Cô giơ tay vỗ vỗ trán, "Vì sao không để tôi nói cho hết đã!"

Cũng không biết là vỗ quá mạnh hay làm sao, một trận choáng váng chợt ập tới, màn hình dường như đang chuyển động, mặt đất cũng như đang quay cuồng, Ninh Ninh lao đảo không đứng vững, đặt mông ngồi lại vào ghế, sau đó cúi gập người, ọe một tiếng nôn ra.

Bộ phim đã bắt đầu, tiếng nói chuyện của cả nam cả nữ từ bên trong truyền đến, nhưng cụ thể họ nói gì, Ninh Ninh không nghe được dù chỉ một chữ, sau cơn choáng váng, cô bắt đầu ù tai, chỉ nghe vù vù vù như vô số con ong đang ở trong tai cô.

"Vì sao lại thế?" Ninh Ninh ôm ngực, trái tim đập điên cuồng như thể vừa chạy một cuộc marathon, cô vừa hoảng hốt vừa sợ hãi, "Lần trước mình cũng chết rồi quay lại, vì sao lần này... khó chịu đến vậy?"

Cô lại nôn mửa trận nữa, sau đó ngồi phịch tại chỗ không nhúc nhích nổi.

Khoảng chừng hai tiếng đồng hồ sau, khúc nhạc cuối phim êm ái bắt đầu vang lên, giống như sóng biển nhẹ nhàng vỗ bên tai cô, cô mới một lần nữa mở mắt, ngẩng đầu lên nhìn.

Trên màn hình, danh sách diễn viên vừa chạy hết.

Xuất hiện trước mặt cô là mấy chữ to trắng như tuyết.

'Bóng Ma Rạp Hát'.

Hết.

"Sao lại là Bóng Ma Rạp Hát?" Ninh Ninh nhìn dòng chữ kia, lẩm bẩm, "Không phải Đứa Trẻ Bị Bỏ Rơi sao?"

Bộ phim kết thúc, rạp chiếu phim vẫn không sáng đèn, là do hệ thống chiếu sáng trục trặc, hay là vì quá ít người xem nên tiết kiệm tài chính? Ninh Ninh lại ngồi thêm một lúc, sau đó chống vào tay vịn chậm rãi đứng lên, lão đảo bước hai bước, đột nhiên quay đầu lại: "... Các người làm gì thế?"

Cột một tiếng, cô nhân viên mang mặt nạ cung nữ dừng chân, lẳng lẳng nhìn cô.

Cột, cột, cột, bên cạnh cô, đằng sau cô, vô số nhân viên ngừng bước, lẳng lẳng ngẩng đầu nhìn Ninh Ninh.

"... Mấy người có việc gì sao?" Ninh Ninh hỏi, nhưng mãi không có người trả lời cô, cô bị họ nhìn chăm chăm tới mức rợn tóc gáy, không nhận được quay người đi một bước, tiếng bước chân lộc cộc lại vang lên phía sau, cô quay phắt lại: "Rốt cục các người muốn gì hả?"

Vẫn không có ai trả lời cô, những nhân viên mang mặt nạ lẳng lẳng nhìn cô một lúc lâu, rồi bỗng nhiên cất bước, tiến về phía cô.

Ninh Ninh vội vã quay đầu, chạy ra phía cửa.

Tiếng bước chân lộc cộc vang lên phía sau, càng lúc càng gần, càng lúc càng nhanh, Ninh Ninh quay đầu liếc nhìn, chỉ thấy trong rạp chiếu phim tối om, bóng dáng những nhân viên kia mập mờ không rõ, giống như hòa tan vào bóng đêm, trở thành một phần của rạp chiếu phim, chỉ có chiếc mặt nạ trên mặt còn giữ được màu sắc và hình dạng.

Những tấm mặt nạ đó, cung nữ mỉm cười, bà lão méo máo, thư sinh mặt trắng, mặt nạ khi, mặt nạ Bát Giới, từng tấm mặt nạ đều đang đuổi theo cô.

Ninh Ninh không dám nhìn thêm, sợ nhìn nữa sẽ thét thành tiếng mất.

Bây giờ không phải lúc để cô la hét, cô dốc hết sức chạy về phía cửa, rõ ràng chỉ có khoảng cách mấy bước chân, nhưng cảm giác choáng váng lại ập tới, cánh cửa bắt đầu đung đưa trái phải, mặt đất cũng bắt đầu đung đưa trái phải, người cô nghiêng ngả ngã về một bên, vừa mới tiếp đất, sau lưng liền có vô số bàn tay hướng về phía cô.

Một bàn tay bắt được cô.

"Mau ra ngoài đi!" Người gác cửa mang tấm mặt nạ trắng như tuyết gầm nhẹ bảo cô, thuận thế đỡ cô lên.

Ninh Ninh bị ông ta kéo chạy vài bước, rốt cuộc tỉnh táo lại, cô ôm chặt lấy cánh tay cứng rắn của ông ta, giống như người chết đuối bắt được mảnh gỗ trôi, ra sức bơi về bờ, bơi về phía cửa.

Con đường này ngắn như vậy, lại dài đến thế, trên đường, cô lại bắt đầu nôn khan không ngớt.

"Kiên trì chút nữa." Người gác cửa dịu dàng cổ vũ một câu, bỗng nhiên vươn tay đẩy lưng cô một cái, "Ra đi!"

Ninh Ninh lập tức nhào ra ngoài cửa.

Đằng sau, người gác cửa không ra ngoài cùng cô, ông ta dừng chân, thông thả xoay người, nhìn đám công nhân vẫn muốn đuổi theo đến cùng phía sau, hơi cúi đầu, tới lúc ngẩng lên, trên chiếc mặt nạ trắng của ông ta hiện lên hoa văn ngọn lửa rực cháy, ngay cả trong ánh mắt cũng lay động một ánh lửa đỏ.

"Cút về!!!" Ông ta quát đám người kia một tiếng, ánh mắt dữ tợn, đầy vẻ đe dọa.

Đám nhân viên dừng sững lại, bọn họ nhìn ông ta từ xa, không cam lòng rời đi, nhưng cũng không dám tiến lên.

Bên tai truyền đến tiếng nô khan chạt vật, người gác cửa xoay người, hoa văn ngọn lửa trên mặt nạ dần biến mất theo động tác xoay người của ông ta, ông ta lại đeo lên chiếc mặt nạ trắng tinh không tì vết kia, nhìn Ninh Ninh đang ngồi xổm bên cửa nô thốc nô tháo.

Ông ta lưỡng lự vươn một bàn tay, nửa chừng rút lại rất nhiều lần, cuối cùng khẽ khàng đặt lên lưng cô.

"... Đã bảo cô đừng tiếp cận thằng bé Văn Vũ kia rồi mà." Ông ta vỗ lưng cô nhẹ nhẹ, bất đắc dĩ nói, "Lòng tốt chẳng bao giờ được báo đáp, cuối cùng chỉ có tự làm mình chông chất vết thương."

Ninh Ninh ngẩn người, quay đầu nhìn ông ta. Những lời này nghe quen quá, là ai đã từng nói với cô?

"... Về đi." Người gác cửa giơ tay, một chiếc xe ngừng lại, lần này ông ta không dìu cô vào mà đứng gác trước cánh cửa lớn, nói với cô đầy thâm ý, "Về sau đừng đến đây nữa... Nơi này, không tốt đẹp như cô tưởng đâu."

Cô làm sao có thể quay về như thế!

"Mấy người khi này bị làm sao vậy?" Tỉnh táo lại, Ninh Ninh kích động hỏi ông ta, "Vì sao họ muốn đuổi theo cháu?"

"Sau này cô đừng tới đây thì họ sẽ không đuổi theo cô nữa." Người gác cửa nói.

Ninh Ninh sửng sờ, để tay lên ngực tự hỏi, lần sau cô có đến nữa không?

Kết luận là... có. Lần đầu tiên, vì lời dặn dò của mẹ trước lúc lâm chung mà cô đã tới đây, lần thứ hai, vì muốn diễn được vai Bóng Ma nên cô đã tới đây, lần sau nữa, cô không biết mình sẽ vì lý do gì mà quay lại nơi này.

Những người còn trẻ có lẽ không hiểu, những người đã công thành danh toại cũng sẽ không hiểu, chỉ có loại người không có thiên phú mà vẫn miệt mài theo đuổi giống cô, hoặc giả những người đã ở tuổi trung niên mà vẫn chưa làm nên trò trống gì, mới có thể biết rõ nguy hiểm mà vẫn nắm chặt không buông, không thì bọn họ có thể nắm bắt cái gì đây? Cái gì cũng không có, đây là cơ hội duy nhất, cơ hội để thay đổi vận mệnh họ.

Bàn tay vàng tôi tệ đến mấy, nó cũng là bàn tay vàng!

"... Bị bọn họ bắt được thì sẽ thế nào?" Vì thế, Ninh Ninh hỏi.

Người gác cửa nghe vậy thì hơi bực, ông ta gắt giọng: "Cô còn muốn tới nữa hả?"

Dáng vẻ ông ta tức giận hơi đáng sợ, Ninh Ninh lùi về sau một bước, chiếc xe đỗ sau lưng cô truyền đến tiếng gọi của tài xế: "Rốt cục cô có đi không hả?"

"Có đi." Ninh Ninh quay đầu lại hô một tiếng, sau đó liếc nhìn người gác cửa với vẻ mặt phức tạp.

Ông ta đứng gác trước cửa rạp chiếu phim như ngọn núi đá sừng sững, vô số người, vô số chiếc mặt nạ đứng sau lưng ông ta.

Bởi vì lúc đầu họ không lên tiếng, nên Ninh Ninh cũng không chú ý tới bọn họ, giờ vừa phát hiện ra, cô liền hoảng sợ, đặc biệt là khi cô vừa dậm bước, bọn họ cũng đồng loạt quay đầu theo, những chiếc mặt nạ xoay hết về phía cô, không một ai lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn cô.

"... Lần sau cháu lại đến tìm bác." Trong lòng Ninh Ninh hơi hãi hùng, hơn nữa cơ thể cô thật sự không chịu nổi nữa, cô đành kéo cửa, ngồi lên xe.

Xe nổ máy, giống như sợ bị người ta đuổi theo, từ cửa phóng vụt đi như một làn khói.

Người gác cửa nhìn theo chiếc xe, tóc bị gió thổi hơi tán loạn, tấm poster bên cạnh cũng bị gió thổi rung lên phần phật.

Nếu bây giờ Ninh Ninh quay đầu lại nhìn tấm poster, cô sẽ kinh ngạc phát hiện, tấm poster lại thay đổi rồi.

Bức màn đỏ thẫm, sân khấu cổ xưa, hai cỗ quan tài dựng trên sân khấu.

Một trái một phải, từ quan tài đi ra hai người, bên trái là Văn Vũ, bên phải là một người phụ nữ mặc phục trang, bọn họ đi về phía nhau, ôm lấy nhau.

Cùng với cái ôm kia, bóng người phụ nữ dần biến mất trong ngực cậu bé, như một u hồn bị hòa tan trong ánh mặt trời.

Tên Phim: 'Bóng Ma Rạp Hát'.

Diễn Viên Chính: Ninh Ninh, Văn Vũ.

Ở một nơi khác, Ninh Ninh về đến nhà.

Chuyện đầu tiên cô làm sau khi về nhà là lao vào phòng tắm nôn thốc tháo, nôn cho tới khi trong bụng, trong đầu đều rỗng tuếch, cô mới thoi thóp ngồi bệt dưới đất một lát, cơ thể lạnh run, dạ dày thắt lại từng cơn, cô khó chịu hô một tiếng: "Văn Vũ, lấy nước rửa mặt giúp cô..."

Một lát sau, không có ai đáp lại.

Cô giãy giụa bò dậy, tự vắn vòi, gian nan dùng nước ấm rửa sạch mặt mũi tay chân, lại uống một cốc nước ấm, sau đó mới trở lại phòng ngủ, cuộn mình vào trong chăn kín mít, nghiêng người lẩm bẩm với không khí bên cạnh: "Cô sẽ sống tốt hơn, cháu cũng phải sống tốt, chúng ta đều phải sống tốt nhé."

Khi không có cháu, cô sẽ tự chăm sóc bản thân thật tốt, không có cô bên cạnh, cháu cũng phải tự chăm sóc mình nhé, đừng bao giờ, đừng bao giờ từ bỏ chính mình.

Cô rất muốn nói với thằng bé những lời này, những đạo lý này, những lời hứa này, ... Lẽ ra cô nên nói với nó sớm hơn, đến cuối cùng, chẳng còn cơ hội.

Thế nên Ninh Ninh năm mơ cũng đấm gối đầu thùm thụp, nói mớ: "Hai con người kia im giùm tôi cái! Để tôi nói cho hết lời đã chứ!!"

Hôm sau thức dậy, cô không tiếp tục nghiên cứu tài liệu mà người đại diện gửi tới, cũng không xem 'Bóng Ma Rạp Hát' nguyên bản của đạo diễn Trần, tác phẩm mà chính ông ta còn không hài lòng, cô đi nghiên cứu làm gì? Hôm đó, Ninh Ninh gọi cơm hộp mấy lần, thường thường là một phần không đủ, lại gọi thêm phần nữa.

Một bát canh gà nóng hổi vào bụng, có đồ ăn nóng vào bụng, độ ẩm từ dạ dày truyền khắp toàn thân, Ninh Ninh thoải mái nghỉ ngơi cả ngày, tới hôm sau, cô nhận được cuộc gọi từ đạo diễn Trần.

"Bây giờ cô đã có câu trả lời chưa?" Đạo diễn Trần đi thẳng vào vấn đề, "Yêu là gì?"

Ninh Ninh nhắm mắt lại, một lát sau mới đáp: "Cháu không biết."

"Vậy à..." Nghe giọng đạo diễn Trần cực kỳ thất vọng.

"Đáp án ở trong lòng cháu." Ninh Ninh nói, "Nhưng lúc này... cháu không tìm được từ thích hợp để diễn tả."

Tạm dừng một lát, cô bỗng nhiên nói: "Nhưng cháu có thể diễn cho bác xem."

Đầu kia điện thoại im lặng.

"... Bây giờ là hai giờ chiều." Rất lâu sau, giọng nói của đạo diễn Trần từ đầu kia chậm rãi truyền tới, "Tôi cho cô ba tiếng chuẩn bị, 5 giờ, tôi ở nhà chờ cô, hãy dùng diễn xuất của cô cho tôi biết câu trả lời!"

TÔI TỪNG XUYÊN QUA BỘ PHIM NÀY

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Hai Phút Phối Hợp Diễn

"Hai phút." Trần Song Hạc chống hai tay lên bồn rửa tay, tự nhủ với bóng mình trong gương, "Nghề nát cô ta!"

Sau khi quay lại phòng khách, bên tai bỗng truyền đến tiếng của cha anh ta.

"Trông con có vẻ căng thẳng nhỉ." Đạo diễn Trần ngồi trên sofa, một tay nâng chai rượu vang đỏ, chất rượu đỏ rót đầy cái ly pha lê, ông ta nâng ly về phía Trần Song Hạc, "Muốn làm một ly không? Có thể giúp con bình tĩnh lại đây."

"... Không cần." Trần Song Hạc nhìn về phía ông ta, vẻ xấu hổ hiện lên trên mặt, "Chuyện lần trước tuyệt đối sẽ không xảy ra nữa."

"Ồ?" Đạo diễn Trần thu ly rượu về, tự nhấp một ngụm, "Con tự tin quá nhỉ?"

"Đương nhiên." Trần Song Hạc lạnh lùng nói, "Về sau con đã cẩn thận nghĩ lại, những gì cô ta thể hiện trong buổi thử vai 'Cô Gái Xấu Xí' căn bản không phải là diễn xuất!"

Diễn xuất của một người không thể nào tiến bộ vượt bậc trong khoảng thời gian ngắn như thế, thiên tài thì có thể, nhưng Trần Song Hạc không cho rằng Ninh Ninh là một thiên tài, từ biểu hiện của cô trước kia, gọi cô là diễn viên hạng xoàng cũng là quá khen rồi! Vì thế trong buổi thử vai 'Cô

Gái Xấu Xí', cô có màn thể hiện xuất sắc như thế, chỉ có một lý do để giải thích...

"Đó chỉ là một sự trùng hợp." Trần Song Hạc chậm rãi nói, "Mẹ cô ta qua đời, vô hình trung, nhân vật trong hiện thực của cô ta trùng khớp với nhân vật trong kịch bản, cho nên cô ta thể hiện được vai Khúc Linh rất khá, bởi vì việc đó căn bản không cần đến diễn xuất, cô ta chỉ cần sắm vai chính mình là được."

"Cho nên?" Đạo diễn Trần nhìn anh ta.

"Cho nên cô ta có thể vào vai Khúc Linh, nhưng không thể diễn tốt vai Bóng Ma được." Trần Song Hạc nói, "Bởi vì giữa cô ta và Bóng Ma chẳng có điểm chung nào, lần này cô ta không thể dựa vào trùng hợp mà qua cửa được..."

"Khoan đã..." Đạo diễn Trần đột ngột ngắt lời anh ta, ông nhìn kỹ đối phương vài lần, hỏi, "Có phải ba gặp ảo giác không nhỉ? Hình như con hơi có thành kiến với con bé thì phải."

... Ba có tư cách gì nói con hả! Thế cái người tuần trước vừa mới kêu gào đòi đuổi người ta ra khỏi giới giải trí là ai?

"... Làm gì có." Trần Song Hạc run run khóe miệng nói, "Con chỉ ăn ngay nói thật thôi."

Vừa dứt lời thì tiếng chuông cửa vang lên.

"... Vậy thì hãy chứng minh đi." Đạo diễn Trần buông ly rượu, kéo tay áo qua đồng hồ đeo trên cổ tay, sau đó ngược mắt nhìn anh ta, nháy mắt, "Hai phút, nghiên nát cô ta."

... Lại còn nghe lén con trai lăm lăm một mình trong phòng tắm nữa, người này thật sự quá buồn nôn rồi đó!

Trần Song Hạc vừa tức tối vừa căm phẫn đi ra cửa.

Mở cửa ra, Ninh Ninh đứng ngay trước cửa, dáng vẻ vẫn tiều tụy như lần trước, nhưng có chút gì đó rất khác, đến tột cùng là khác chỗ nào, Trần Song Hạc không gắng công tìm hiểu, vì việc này chẳng có ý nghĩa gì, bởi vì cô chỉ có thể tồn tại trong đời anh ta nhiều nhất là hai phút mà thôi.

"Đã xem 'Bóng Ma Rạp Hát' chưa?" Anh ta hỏi thẳng vào vấn đề.

"Xem rồi." Ninh Ninh trả lời.

Hai phút phối hợp diễn bắt đầu.

Thời gian hữu hạn, nên chọn cảnh nào trong kịch bản đây? Cảnh nào có thể phô bày trọn vẹn tất cả khuyết điểm và bất lực của cô ta?

Trần Song Hạc nhanh chóng có đáp án trong lòng.

"Vậy thì tốt." Anh ta cười lạnh nhạt, "Chúng ta hãy cùng diễn cảnh thứ mười lăm của 'Bóng Ma Rạp Hát' - Nhìn Thấy Thiên Đường."

Còn một phút ba mươi giây nữa.

Hai người trở lại phòng khách, lúc đi ngang qua cửa sổ sát đất, Trần Song Hạc tiện tay kéo tấm rèm, ánh nắng yếu ớt bị ngăn cách bên ngoài tấm rèm, phòng khách trở nên tối tăm hơn.

Anh ta đứng trong bóng tối lơ mờ, nhắm mắt lại, lúc mở ra, anh ta đã biến thành một diễn viên mới đơn thuần và nhút nhát.

Hai tay nắm một cái chổi vô hình, anh ta chạm rây quét sàn, đột nhiên lén nhìn xung quanh, thấy trên sân khấu không có ai, anh ta cười mừng rỡ, để cái chổi sang một bên, sau đó ho khan hai tiếng, tay tạo dáng hoa lan, bắt chước dáng vẻ của diễn viên chính, bắt đầu xướng khúc trên sân khấu.

"Tiếng oanh gọi tình giấc nồng." Anh ta hát, "Xuân về sắc thắm băng khuâng lòng người."

Vừa hát, anh ta vừa chú ý động tĩnh của cô. Lạ ghê, sao không thấy động tĩnh gì thế? Cô ta vẫn đứng nhìn bên cạnh sao?

Lúc này, anh ta chú ý tới ánh mắt của đạo diễn Trần.

Tròng mắt đạo diễn Trần đang chuyển động, ánh mắt chuyển từ anh ta về phía cầu thang, Trần Song Hạc hiểu ra, ngay vừa rồi, Ninh Ninh đã lặng lẽ đi qua sau lưng anh ta, như một bóng ma chợt lướt qua, mà anh ta hoàn toàn không phát hiện ra.

Chỉ một thoáng thất thần, anh ta đã hát sai một nốt.

Đang muốn hát tiếp, trên lầu bỗng chậm rãi truyền đến một tiếng ca: "Vì nàng hoa thắm kiêu nhan, tháng năm nước chảy héo tàn tuổi xuân."

Chính là câu anh ta vừa hát.

Vừa khéo sửa lại nốt nhạc anh ta vừa hát sai.

Trần Song Hạc hơi sửng sốt, sau đó thầm cười khẩy trong lòng, một người chưa từng học về hí khúc, mà cũng dám dạy anh ta hát như Bóng Ma thật sự hay sao?

Vì bộ phim này mà anh ta đã mời riêng một giáo viên dạy hí khúc, huấn luyện gấp trong ba ngày đó!

Còn một phút nữa.

"Tìm người khắp chốn, nào hay chốn khuê phòng tĩnh mịch buồn thương."

"Qua rào thực được, núi nghiêng bên hồ."

"Phải chăng từng gặp nơi đâu? Nhìn nhau như người quen biết cũ, lẽ nào đã sớm gặp trong âm thầm."

... Tại sao lại như vậy!

Trần Song Hạc hát từng câu, từng câu, càng hát càng kinh ngạc, càng hát càng tuyệt vọng, đúng là anh ta là người ngoài nghề, nhưng cô cũng không nên biểu hiện như một người trong nghề vậy chứ! Anh ta chỉ học xướng khúc có ba ngày, giáo viên đã khen anh ta có thiên phú, nếu không làm diễn viên thì hẳn đã là người trong giới bọn họ, nhưng cô như vậy là thế nào?

Anh ta hát một câu, cô sẽ hát theo một câu.

Nếu cô hát kém hơn anh ta, hoặc là trình độ hai người sà sà nhau thì đã đành, vấn đề là... Câu nào câu nấy cô hát đều tốt hơn anh ta, chuyên nghiệp hơn anh ta, trình độ chênh lệch lớn như thế, khiến cho cô thật sự giống như Bóng Ma, sửa lỗi từng câu cho anh ta, dạy anh ta hát từng câu một.

Trần Song Hạc đột ngột quay đầu, hướng về phía cầu thang xoắn ốc hô to: "Ai ở nơi đó!"

Còn mười giây nữa.

Gọi xong, Trần Song Hạc dùng tốc độ nhanh nhất chạy lên cầu thang.

Đây căn bản không phải nội dung trong 'Nhìn Thấy Thiên Đường', vì thế Ninh Ninh ngậy ra một chốc mới xoay người chạy, phía sau, bước chân Trần Song Hạc đã càng lúc càng gần, cuối cùng anh ta vươn tay, ôm lấy eo cô.

"Tôi bắt được cô rồi." Anh ta dựa cằm bên tóc mai cô, thoáng thờ hờn nói.

"..." Cô im lặng một lát trong lồng ngực anh ta, sau đó nhẹ nhàng hỏi, "... Anh không sợ tôi ư?"

"Tôi không sợ." Anh ta vừa nói, vừa vươn tay sờ lên mặt cô, muốn xoay mặt cô lại, một diễn viên giỏi hay không không phải xem giọng nói của cô ta, cũng không phải xem cô ta có biết xướng khúc hay không, những thứ đó chỉ là phụ, quan trọng nhất vẫn là diễn xuất của cô ta.

... Anh ta không tin Ninh Ninh có thứ gọi là diễn xuất này, chỉ cần xoay mặt cô về phía ống kính, chân tướng sẽ đều lộ rõ, cô vẫn là thứ phế vật chẳng thể diễn tả biểu cảm gì khác ngoài phòng mũ trợn mắt.

"... Anh nên biết sợ thì hơn." Ninh Ninh bỗng nhiên bắt được bàn tay càn quấy của anh ta.

Sau đó, trước khi Trần Song Hạc kịp phản ứng, anh ta đã bị cô huých cùi trỏ một cú đau điếng, vừa mới cong lưng, lại bị cô đánh thêm mấy lần nữa, anh ta chỉ có thể quỳ rạp xuống đất.

"Trên đời này có rất nhiều người xấu." Giọng nói của cô truyền đến từ phía trước, mang theo sự lạnh lẽo độc ác của Bóng Ma, "Biết sợ thì mới có thể sống lâu hơn một chút."

Trần Song Hạc ho khan hai tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía cô.

Anh ta cho rằng mình sẽ nhìn thấy một gương mặt cùng nụ cười tràn ngập hận thù và điên loạn, giống như nụ cười cuối cùng của cô trong buổi thử vai 'Cô Gái Xấu Xí'.

Nhưng không...

Đứng trước mặt anh ta không phải cô gái xấu xí, cũng không phải Ninh Ninh, mà là một người phụ nữ khác.

Cô không có vẻ tuyệt vọng đến điên cuồng, cũng không có lỗ mũi phồng to, cô chỉ giơ một bàn tay che đi nửa gương mặt bên phải, ánh mắt nhìn anh ta như đang nhìn một đứa trẻ ngây ngô không biết sợ, có chút buồn cười, có chút ngạc nhiên, có chút dịu dàng, nhưng hoàn toàn không có ác ý.

"Đừng đi theo tôi nữa." Cô giơ tay chỉ về hướng sau lưng anh ta, "Trở về đi."

Nói xong, cô xoay người bước đi, bước chân im lìm không tiếng động, như một u hồn chuẩn bị quay về với bóng đêm, một mình trầm luân.

Bóng lưng cô quá mức cô độc, Trần Song Hạc không nhịn được hô một tiếng: "Khoan đã!"

Cô ngừng chân, quay đầu, một bên mắt bị tay phải che khuất, chỉ dùng một con mắt nhìn anh ta, con mắt kia hơi phát sáng trong bóng đêm, mang theo chút vui sướng cùng mong chờ khó mà phát hiện, tựa như đang nói, biết rằng tôi đáng sợ như vậy, anh vẫn muốn đến gần tôi ư?

Vừa đáng sợ vừa đơn thuần, vừa quái gở vừa cô quạnh, không tin con người nhưng lại khát vọng được con người cứu rỗi... Cô đứng trước mắt anh ta, chính là con quái vật vừa đáng sợ vừa đáng thương như thế, Bóng Ma Rạp Hát.

"Cut!"

Giọng đạo diễn Trần bỗng vang lên.

Cô lại biến thành Ninh Ninh.

"Xin lỗi, xin lỗi!" Ninh Ninh bước tới cạnh Trần Song Hạc, ríu rít xin lỗi anh ta, "Vừa nãy có làm anh bị thương không?"

Trần Song Hạc lắc đầu, vẻ mặt phức tạp nhìn cô. Nếu là một chuyện ngoài ý muốn, cô không có khả năng nhập diễn nhanh đến vậy, thoát khỏi nhân vật cũng nhanh như vậy, cho nên nói... Đây thật sự là diễn xuất của cô ư? Sao có thể! Sao có thể! Sao có thể... Trong lòng Trần Song Hạc bị một trăm vạn câu 'sao có thể' oanh tạc tới bời.

"Được rồi, vào phòng làm việc của tôi đi, chúng ta thảo luận kỹ càng về nhân vật Bóng Ma này." Đạo diễn Trần nói với Ninh Ninh với vẻ mặt ôn hòa, quay đầu lại híp mắt liếc Trần Song Hạc, "Còn con... ba cảm thấy con vẫn nên quay lại đóng phim 'Cô Gái Xấu Xí' thì hơn, trạng thái hiện tại của con không thích hợp đóng Lục Vân Hạc lắm đâu."

Trần Song Hạc sững sờ đứng ngơ ra.

Trong phòng làm việc, Ninh Ninh vừa ngồi xuống đã nghe thấy đạo diễn Trần ở đối diện nói: "Bóng Ma của cô còn một chỗ thiếu sót."

Ninh Ninh ngây ngẩn: "Thiếu sót gì?"

"Cô còn thiếu một chút quyến rũ." Đạo diễn Trần viết hai chữ Bóng Ma lên giấy, dùng bút máy gõ gõ vào chữ 'ma', "Bóng Ma là một nhân vật rất phức tạp, cô ta có mặt đáng sợ, cũng có một mặt quyến rũ ma mị, nói thế này đi, lúc không nổi nóng, không giết người, cô ta chính là một thiên tài, cử chỉ tao nhã, giọng ca êm ái, nụ cười thần bí, còn cao sang hơn bất kỳ người phụ nữ quý tộc nào, đặc biệt là lúc cô ta bước lên sân khấu xướng khúc..."

Đạo diễn Trần cố ý dừng một chút, sau đó nhìn Ninh Ninh, nói nhấn từng chữ: "Vừa cười muôn đời cùng đẹp, vừa khóc vạn sắc đều buồn."

Ninh Ninh hít vào một hơi lạnh toát, cô cảm thấy đạo diễn Trần đánh giá quá cao Bóng Ma rồi...

"Cô có thể làm được." Trần Quan Triều nhìn cô chăm chăm, vẻ cuồng nhiệt như đã từng quen biết trong ánh mắt khiến cô lạnh sống lưng, "Cô đã có thể thể hiện phần lớn của Bóng Ma, chỉ còn một phần nhỏ thôi... Cô yên tâm, tôi sẽ giúp cô, tôi sẽ dốc hết sức lực bồi dưỡng cô, tôi nhất định sẽ biến cô thành một Ninh Ngọc Nhân thứ hai!"

Tới lúc ra khỏi cửa, Ninh Ninh mới phát hiện sau lưng cô đã đầm mồ hôi lạnh.

Di động vang lên, cô lấy ra xem, là người đại diện Lý Bác Nguyệt gọi đến.

Sau khi kết nối, anh ta dồn dập hỏi: "Thế nào rồi?"

"Vai Bóng Ma là của em." Ninh Ninh nói.

"Tốt quá rồi!" Một chiếc xe viu một tiếng dừng trước mặt Ninh Ninh, Lý Bác Nguyệt hạ cửa sổ xe, giơ ngón cái về phía cô, "Đi! Đi ăn mừng một bữa thật lớn nào!"

Ninh Ninh lên xe, Lý Bác Nguyệt sốt sắng hỏi cô chuyện thử vai, cô một năm một mười kể lại, cuối cùng cười khổ một tiếng: "Chỉ là một bộ phim remake thôi mà, đạo diễn Trần yêu cầu cao quá rồi đó."

"Dù gì cũng là tác phẩm tiêu biểu của ông mà." Lý Bác Nguyệt thuận miệng nói, "Cũng không thể càng quay càng tệ phải không nào."

"Anh nói gì cơ?" Ninh Ninh cho rằng anh ta đang nói giỡn, cũng cười phụ họa, "Một bộ phim rác, khi nào thì thành tác phẩm tiêu biểu của ông vậy?"

"... Bà cô à, kiểu đùa này nói với anh thì được, tuyệt đối đừng có để người khác nghe được biết không?" Lý Bác Nguyệt sừng sốt, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Ninh Ninh cười hai tiếng, thấy vẻ mặt anh ta vẫn nghiêm túc như cũ, dần dần thu lại nụ cười, ngờ vực nói: "Sao vậy? Chẳng lẽ anh cảm thấy 'Bóng Ma Rạp Hát' nguyên bản không phải là phim rác?"

"Tự mở Baidu ra mà xem." Lý Bác Nguyệt đã chẳng muốn để ý đến cô.

Ninh Ninh dùng di động mở Baidu, nhập chữ 'Bóng Ma Rạp Hát', sau đó bị tin tức hiện ra khiến cho sợ hết hồn.

* Zinny: Mấy câu hát của Ninh Ninh và Trần Song Hạc là mấy câu trong vở kịch Mẫu Đơn Đình.

TÔI TỪNG XUYÊN QUA BỘ PHIM NÀY

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Cho Cô

"Bóng Ma Rạp Hát đạt giải thưởng kịch bản xuất sắc nhất!"

"Đi sâu phân tích, cái hay của Bóng Ma Rạp Hát rốt cục nằm ở đâu?"

"Phân tích lời thoại kinh điển trong Bóng Ma Rạp Hát."

"Diễn viên Bạch Dung: Được tham gia bộ phim Bóng Ma Rạp Hát là chuyện may mắn nhất trong cuộc đời tôi."

... Chuyện gì thế này? Chẳng lẽ đạo diễn Trần tìm thủy quân tủy trắng? Nhưng tủy trắng cũng đâu thế như thế, chỉ trong một đêm mà biến mức điểm trung bình của Bóng Ma Rạp Hát trên các trang web từ 4 thành 9, còn hư cấu ra doanh thu phòng vé cao ngất ngưỡng và bao nhiêu giải thưởng, đạo diễn Trần muốn làm gì vậy?

Ninh Ninh sượt ngón tay trên di động, ngừng lại trên một bài viết.

Tiêu đề bài viết là: Phơi bày thảm án thực sự xảy ra trong quá trình quay phim 'Bóng Ma Rạp Hát'.

Ninh Ninh nhìn chăm chăm tiêu đề bài viết một lúc, mới ấn vào xem.

Hiện ra đầu tiên là một tấm hình cũ, trong hình là rạp hát Hoa Lan năm 1988, một đoàn người đứng trước cửa rạp, từ trái sang phải, đều là những người cô quen - tất cả bọn họ đều là những người từng xuất hiện

trong phim! Đạo diễn, diễn viên, và các nhân viên trong đoàn làm phim 'Bóng Ma Rạp Hát'!

Ngực Ninh Ninh phập phồng kịch liệt, cô cảm thấy hơi thở của mình đang dần trở nên nặng nhọc.

"Đúng rồi, buổi tối muốn đi đâu ăn?" Người đại diện vừa lái xe vừa hỏi.

"Tùy anh." Ninh Ninh lúc này còn lòng dạ nào ăn cơm, cô hít sâu hai lần, bắt đầu đọc kỹ nội dung bài viết.

Trong bài viết đăng lại một bài phỏng vấn.

Người được phỏng vấn hào hoa phong nhã, khí phách hăng hái, chính là đạo diễn Trần khi còn trẻ.

"Thành công của 'Bóng Ma Rạp Hát' chính là nhờ vụ giết người xảy ra cùng thời điểm đó." Ông ta thẳng thắn nói trước mặt phóng viên, "Nếu không có vụ án này thì chẳng có mấy người đến xem phim của tôi đâu."

Một bộ phim cơ bản toàn là diễn viên mới, dựa vào đâu để hấp dẫn được sự chú ý của người xem? Dựa vào một tin báo tử.

Năm 1987, đêm trước ngày khởi quay 'Bóng Ma Rạp Hát', cô kiều nữ sắm vai tiểu thư nhà giàu bị giết hại.

"Lúc bộ phim công chiếu, khán giả ngồi xem phía dưới chia thành hai loại." Trần Quan Triều nói, "Một loại là tới xem phim, còn một loại là tới xem tội phạm giết người."

Sau khi cô kiều nữ chết không lâu, xã hội rộ lên rất nhiều tin đồn, trên báo lớn báo nhỏ đều có thể bắt gặp mấy chữ "Rạp hát Hoa Lan", "Bóng Ma Rạp Hát", "Hung thủ", thậm chí để đẩy cao lượng tiêu thụ, nhiều tờ báo nhỏ

còn trắng trợn bịa đặt một câu chuyện sau vụ giết người, nhưng không biết là có cùng linh cảm hay nhận được lợi nhuận từ ai, hung thủ dưới ngòi bút bọn họ không hèn mà cùng là một người - Văn tiểu thư.

"Văn tiểu thư là ai? Là một nữ diễn viên mới." Trần Quan Triều nói, "Cô ấy là một nữ diễn viên rất nỗ lực, cũng rất tài hoa, để có thể nhập vai Bóng Ma, có một thời gian rất dài cô ấy vẫn luôn ngủ trong quan tài, không ăn cơm nóng, không chạm vào nước lạnh, thậm chí không tiếp xúc với ai... Tôi rất thích điểm này ở cô ấy."

Ông ta nói thích cô, lại chưa từng giúp cô làm sáng tỏ sự thật, cho tới khi bộ phim 'Bóng Ma Rạp Hát' được công chiếu, ông ta mới công bố chân tướng với mọi người, rằng hung thủ không phải cô, cô chẳng qua chỉ là người bị hại, thậm chí vì cứu người mà đã bỏ mạng cùng hung thủ. Nhưng trước lúc đó, trên xã hội vẫn tràn ngập đủ lời đồn thất thiệt, những tờ báo nhỏ vẫn gọi Văn tiểu thư là hung phạm.

"Không không không, hành vi của những tờ báo nhỏ đó đều là tự phát, không phải tôi tiêu tiền thuê họ viết." Đối mặt với nghi vấn của phóng viên, Trần Quan Triều cười trả lời, "Tôi chỉ giữ im lặng thôi mà, việc đó đâu có phạm pháp, phải không? Đương nhiên, để bồi thường cho cô ấy, tôi đã thu xếp ổn thỏa cho đứa bé cô ấy để lại, tin rằng vì đứa bé, cô ấy ở trên trời có linh nhất định sẽ tha thứ cho tôi."

Vì theo đuổi nghệ thuật, theo đuổi điện ảnh, theo đuổi thị trường, ông ta có thể bất chấp mọi thủ đoạn, cho dù phải hy sinh danh dự của một người đã khuất.

Loại người này có đáng tha thứ không? Những bình luận phía dưới bài viết chia làm hai phái, một phái cảm thấy có thể thông cảm được, một phái khác lại cảm thấy ông ta đã mất hết nhân tính, hai phái tranh cãi nảy lửa, đột nhiên nảy ra một bình luận: "Ế? Người đứng bên phải trong bức ảnh kia có phải Ninh Ngọc Nhân không vậy?"

Ninh Ninh sững ra một lúc, quay lại bức ảnh cũ trên đầu bài, sau đó ngạc nhiên phát hiện ra, mẹ cô khi còn trẻ thật sự có mặt trong bức ảnh.

Không chỉ có cô, nhiều cư dân mạng cũng rất ngạc nhiên, có người gửi bình luận: "Móa, nữ thần của tui cũng tham gia bộ phim này hả? Bà diễn vai gì vậy? Sao tui không phát hiện ra?"

Dân mạng bắt đầu 'đào mộ', cuối cùng phát hiện ra Ninh Ngọc Nhân thật sự từng góp mặt trong đoàn làm phim, hơn nữa không phải một vai diễn nhỏ, mà bà là diễn viên dự bị thứ hai cho vai Bóng Ma! Sau khi Văn tiểu thư xảy ra chuyện, lẽ ra bà nên là người đóng vai Bóng Ma, vì sao cuối cùng lại đổi thành Bạch Dung? Vì sao bà lại im hơi lặng tiếng rời khỏi đoàn phim? Vì sao bắt đầu từ bộ phim này, đạo diễn trời sinh và nữ diễn viên trời sinh tỏ ra như người dưng?

Có quá nhiều chân tướng bị chôn vùi trong phế tích thời gian.

Có quá nhiều chuyện tưởng đúng mà là sai!

Ninh Ninh đóng bài viết, bắt đầu xem bộ phim 'Bóng Ma Rạp Hát' bản gốc, tin tức có thể làm giả, ảnh chụp có thể làm giả, nhưng phim thì không thể làm giả được!

Tìm được bản gốc, cô ấn vào xem.

Khúc nhạc đầu phim vang lên, Lý Bác Nguyệt liếc cô: "Xem mấy lần rồi vẫn muốn xem nữa hả?"

Ninh Ninh không để ý đến anh ta, đôi mắt cô nhìn chăm chăm màn hình. Vì nghiên cứu nhân vật Bóng Ma này, cô đã xem bộ phim này không dưới mười lần, cho nên cô có thể khẳng định rằng, bộ phim cô từng xem, căn bản không phải bộ phim này!

"... Thật sự thay đổi rồi." Cô lẩm bẩm một tiếng, bỗng nhiên quay đầu nói với Lý Bác Nguyệt nói: "Có thể đổi lúc khác được không?"

Lý Bác Nguyệt nghi hoặc nói: "Hả?"

"Em vừa nhớ ra, em còn một chuyện rất quan trọng chưa làm." Ninh Ninh nói, "Hôm khác chúng ta lại đi ăn nhé, được không?"

Lý Bác Nguyệt đồng ý, anh ta vốn định đưa cô về nhà, nhưng bị Ninh Ninh cự tuyệt, cô nói: "Thả em ở phía trước đi, em tự gọi xe về."

Nhưng sau khi lên taxi, cô không về nhà, mà hít sâu một hơi, báo một địa chỉ với tài xế: "Số 35 đường Yên Chi, cảm ơn."

Số 35 đường Yên Chi, trước cửa rạp chiếu phim Nhân Sinh.

Kèm theo một tiếng thảng xe, người gác cửa đang dựa vào tường chớp mắt chậm rãi mở mắt ra, nhìn vào chiếc điện thoại di động trước mặt, sau đó chuyển tầm mắt từ màn hình di động sang Ninh Ninh.

Ninh Ninh giơ di động đứng trước mặt ông ta, nhìn chăm chăm vào ông ta: "Đều là sự thật, phải không?"

Trong di động đang phát bộ phim 'Bóng Ma Rạp Hát', Ninh Ninh cố ý tua đến khúc cuối, Bóng Ma đã chết, chết trên nền tuyết mênh mang, lúc sắp chết cô cầm tay nam chính, cười dịu dàng: "Trước khi gặp anh, em vẫn luôn là một u hồn, có anh, em mới được sống một lần nữa."

"...Kết cục vốn không phải như thế, đây là..." Ninh Ninh nuốt nước miếng, "Đây là chuyện đã xảy ra với cháu..."

Một cơn gió thổi qua, hai chuỗi đèn lồng trước cửa đóng đưa, Ninh Ninh ngẩng đầu nhìn tấm biển hiệu của rạp chiếu phim, nhìn năm chữ "Rạp Chiếu Phim Nhân Sinh" được viết bằng khổ lớn.

"... Nơi này rốt cục là một nơi như thế nào?" Ninh Ninh lẩm bẩm nói, "Vì sao những gì diễn ra trong phim sẽ biến thành sự thật?"

"Tôi đã nói với cô rồi." Người gác cửa rốt cục mở miệng, ông ta chậm rãi bảo cô, "Về sau đừng đến đây nữa, nơi này không tốt đẹp như cô tưởng đâu."

Lúc trước Ninh Ninh không để tâm đến lời ông ta, nhưng lúc này cô lại thấy rùng mình ớn lạnh.

Đặc biệt là sau lưng ông ta, từng nhân viên của rạp chiếu phim đang đứng trong cánh cửa.

Trên mặt họ che mặt nạ, nhưng mặt nạ cũng không che giấu được sự tham lam và khát vọng trong mắt họ, đột nhiên, một cô gái trẻ vận sườn xám mang mặt nạ cung nữ móc một tấm vé xem phim từ trong ngực, chìa ra về hướng cô: "Cho cô đấy."

Lại một người phụ nữ mang mặt nạ bà già khóc mếu lấy ra một tấm vé xem phim, đưa cho cô: "Cho cô đấy."

Sau đó, người thứ hai, người thứ ba, tất cả công nhân viên đều móc ra một tấm vé, vô số đôi chân đen đứng trước cửa rạp, vô số bàn tay trắng bệch hướng về phía Ninh Ninh, vô số âm thanh hợp cùng một chỗ, nam nam nữ nữ, già trẻ lớn bé đều nói với cô: "Cho cô."

Ninh Ninh đã từng khát khao có được vé xem phim, nhưng giờ khắc này, cô không tìm được mà lùi về sau hai bước, cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Thấy cô lùi về phía sau, một nhân viên mang mặt nạ thư sinh có vé nôn nóng, anh ta chạy vọt ra từ bên trong, vừa cuống quýt hô "Cho cô này, cho cô này", vừa muốn dúi tấm phiếu trong tay cho Ninh Ninh.

Nhưng một bàn tay vươn tới từ sau lưng anh ta, túm lấy tóc anh ta, kéo mạnh anh ta về phía sau, kéo xong, cái tay còn lại chậm rãi nâng lên về phía anh ta.

Chuyện xảy ra sau đó, đã dọa cho Ninh Ninh chết sững ngay tại chỗ.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Con Gái Của Nữ Hoàng Điện Ảnh

Chương 2: Hai Cuộc Giao Dịch

Chương 3: Rap Chiếu Phim Nhân Sinh

Chương 4: Mỹ Nhân Dân Quốc

Chương 5: Nam Chính Và Nữ Chính

Chương 6: Sự Trùng Phạt Của Tiểu Thư

Chương 7: Tơ Nhện

Chương 8: Lời Nói Dối Của Cha

Chương 09: Tôi Tin

Chương 10: Trò Chơi Của Tiểu Thư

Chương 11: Phối Hợp Diễn

Chương 12: Đoàn Xiếc Thú Dân Quốc

Chương 13: Lòng Tốt Thuở Ban Đầu

Chương 14: Lời Nguyện Cuối Cùng

Chương 15: Hận Nay Đến Chết Không Nguôi

Chương 16: Cô Gái Xấu Xí

Chương 17: Nơi Tất Cả Bắt Đầu (Hoàn Quyển 1)

Chương 18: Thế Nào Là Yêu?

Chương 19: Vé Chăn Chỉ Định

Chương 20: Mẫu Tin Trên Báo

Chương 21: Người Quen Cũ

Chương 22: Nhà Cũ

Chương 23: Mộng Cũ

Chương 24: Thắng Lợi Của U Hồn

Chương 25: Thật Giả

Chương 26: Nhìn Thấy Thiên Đường

Chương 27: Người Nhận Nuôi Đầu Tiên

Chương 28: Người Nhận Nuôi Thứ Hai

[Chương 29: Người Nhận Nuôi Thứ Ba](#)

[Chương 30: Đứa Trẻ Bị Bỏ Rơi](#)

[Chương 31: U Hồn Thực Sự](#)

[Chương 32+1988](#)

[Chương 33: Bóng Ma Rạp Hát](#)

[Chương 34: Hai Phút Phối Hợp Diễn](#)

[Chương 35: Cho Cô](#)